

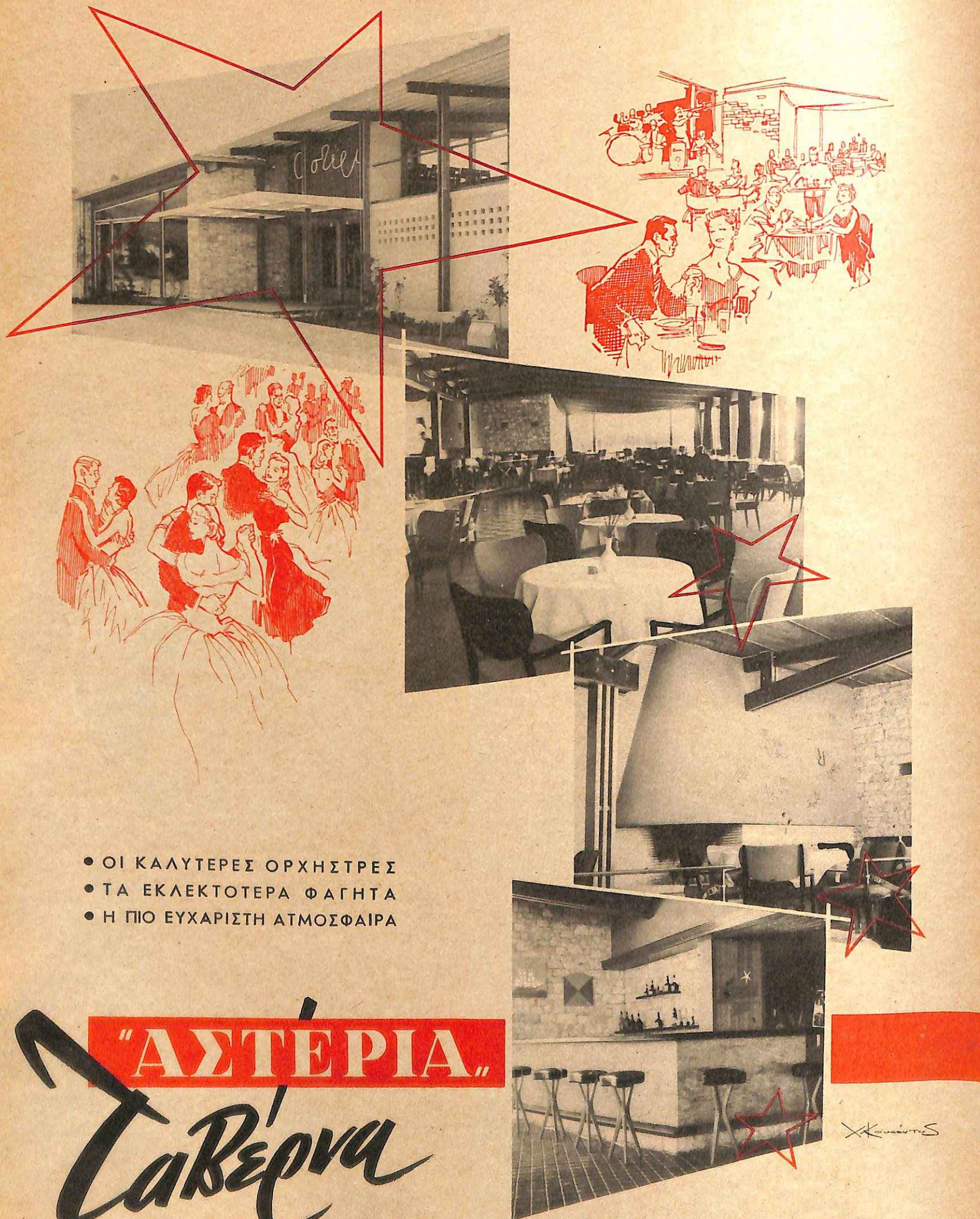
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 30 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΑΟΥΛΗΣ
ὁ ἐθνικὸς ἥρωας

- ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ
- ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΦΑΓΗΤΑ
- Η ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

"ΑΣΤΕΡΙΑ"
Cafeteria

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 30^{ΟΝ}

21 — 27 ΜΑΪΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, 'Αθήναι. Τηλ. 57-081
 Έκδοσις : Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι. » 90-821

Τηλεγραφική Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ 'Αθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Έσωτερικού : Έξάμηνος : Δρχ. 130.—
 Έτησία : » 260.—
 Έξωτερικού : Έξάμηνος : \$ 7.—
 Έτησία : \$ 14.—

Άεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως
 Άγγελίαι, διαφημίσεις κατά συμφωνίαν

Άπαγορεύεται ή αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του
 περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδο-
 τών. Τα μη δημοσιευόμενα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται

Διεύθυνσις Συντάξεως : Έλένη Γ. Βλάχου
 (Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις Έκδόσεως : Η. Γ. 'Ηλιόπουλος
 (Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
 ('Αλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
 Περιορισμένης εϋθύνης
 (Κεφάλαιον όλοσχερώς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΑΟΛΗΣ, ήρωας και μάργος του αι-
 νίου αγώνος της Έλληνικής φυλής δια την ελευθερίαν και
 την ανεξαρτησίαν. Έξετελέσθη δι' απαγχονισμού μαζί με
 τον ΑΝΔΡΕΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ εις το προαύλιον των με-
 σαιωνικών φυλακών της Λευκωσίας την αυγήν της Πέμ-
 πτης, 10ης Μαΐου 1956, εις ηλικίαν 23 ετών. Με τον ά-
 ποτρόπαιον αυτόν τρόπον έπαίχθη ή τελευταία πράξις ενός
 πρωτοφανούς και δια την άγγλικήν άκρόν ιστορίαν δρμά-
 ματος δικαστικής δολοφονίας πού ησχισε την 28ην Όκτω-
 βρίου 1955, όταν το Έκτακτον δικαστήριο της Λευκωσίας,
 βασιζόμενον εις τας καταθέσεις δύο Τούρκων αστυνομικών
 πού εκ των υστέρων απέδειχθησαν ψευδόμενοι, απέφασκε
 την εις θάνατον καταδίκην του. Εις το δευτεροβάθμιον δι-
 καστήριον της Κύπρου και εις το Ανακτοδόλιον του Λον-
 δίνου, απέδείχθη και τα δικαστήρια αυτά παρεδέχθησαν
 ότι ή απόφασις της καταδίκης εις θάνατον δεν έστιν έρρι-
 κείνη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ :

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΑΟΛΗΣ

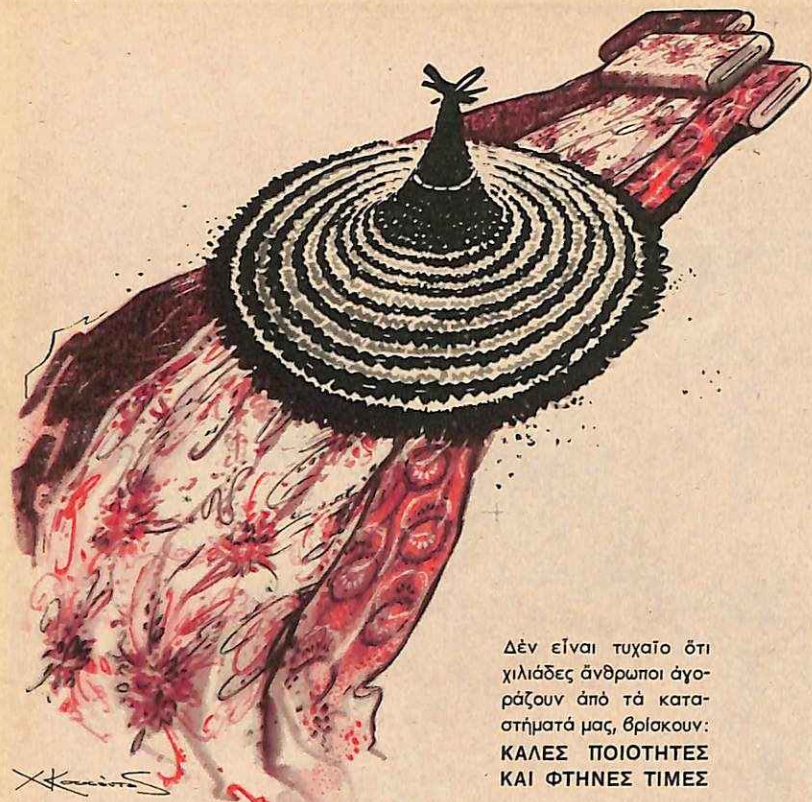
Ή ζωή και ό θάνατος των δύο μαρτύρων
 της ελευθερίας

Ερωμε

ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΤΑ-
 ΘΕΡΑ ΚΑΙ ΑΜΕΤΑ-
 ΒΑΝΤΟΣ ΠΟΙΟΤΗΤ

Γ. Α. ΚΕΡΑΝΗΣ Α.Ε.

Δέν είναι τυχαίο ότι
χιλιάδες άνθρωποι αγο-
ράζουν από τα κατα-
στήματά μας, βρίσκουν:
ΚΑΛΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ
ΚΑΙ ΦΤΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΧΡΥΣΙ ΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πριν

Κάνετε το πρώτο μπάνιο
τώρα στην άρχη που η επιδερμίδα
σας είναι ακόμη ευαίσθητη μία
έλαφρά έπαλειψη με:

"VITABRONZE"

προφυλάσσει από τα ήλιακά
έγκαύματα και την αλμύρα και χα-
ρίζει στο δέρμα ένα όμορφο σοκο-
λατένιο χρώμα.

VITABRONZE
ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΡΗΤΕ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΚΟΥΡΣΕΝΤΟΝ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ

«... Περισσότερα για την Ειρήνη
μας! Όχι μόνο μία φωτογραφία
(τεύχος 25ο), αλλά πολλές από την
νέα της ζωή. Καλές κι' οι 'Ιταλί-
δες, αλλά καλύτερη η δική μας στάρ.
Τώρα πιά που «έφτασε» ως την χα-
ρούμε την νίκη της, σαν κάτι έλλη-
νικό...».

Άγγελα Οικονομοπούλου (Πάτρα)

ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ

«... Τα ζωγραφικά του 'Αρκάντιν
ήταν καλά. Στο 24 όμως και στο
25 χάλασαν ξαφνικά. Γιατί τα «κο-
κιστοποιήσανε;» Το «πουντιγιάζ»
στην τέχνη είναι πιά εντεκαντάνς!»

Ένας δύσκολος (Θεσ)νίκη

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

«... Σε κακό μπελά μάς δίνουν
οι ΕΙΚΟΝΕΣ με το αίνιγμα «Τί
δύθηκε από την πόρτα: 'Η τίγρις ή
η κοπέλλα;» κι' αλήθεια δεν ξέρω
αν κι' άλλοι αναγνώσται σας ταλαι-
πωρήθηκαν όπως εγώ. 'Ελπίζω ότι
θα δημοσιευθεί η λύσις, ώστε να χα-
ρούμε ή να κλάψουμε...»

Θαλής Πετρακόπουλος (Θεσ)νίκη

Και για το διήγημα αυτό έ-
λαβα πολλά γράμματα. 'Η αλή-
θεια είναι πως όσο κι' αν έσπα-
σα το κεφάλι μου, δεν μπόρεσα
να δρώ μία ικανοποιητική λύσις.
Πληροφορούμαι, όμως, ότι σύν-
τομα θα δοθούν δύο «συνέχειες»
στην υπόθεσι, που έλπίζω να εί-
ναι τόσο ενδιαφέρουσες, όσο και
το διήγημα «Η ΤΙΓΡΙΣ ή Η ΚΟ-
ΠΕΛΛΑ».

ΧΡΩΜΑ

«... 'Εκείνο το «χρώμα» στο έσω-
τερικό των σελίδων σου, δεν μπορεί
να γίνη... πολυχρωμία;

Τάκης Οικονόμου ('Αθήναι)

Άκόμη όχι. 'Η διαφορά δαπά-
νης είναι τεραστία. Οι προσπά-
θειες του περιοδικού μας κατευ-
θύνονται, προς το παρόν, στην
ποιότητα της ύλης ειδικά, όπως
παρατηρούν πολλοί επιστολο-
γράφοι μου. 'Η πολυχρωμία θα
έρθη με την σειρά της, αργότε-
ρα.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΩΡΙΑΝ

«... Άλήθεια, το διήγημα «'Η κο-
πέλλα ή η τίγρις» πολύ καλό! Μό-
νο που το σχέδιο που το συνοδεύει,
στην ελληνική μετάφρασι, μέσα στις
ΕΙΚΟΝΕΣ δίδει την λύσι!! Τα άπε-
ρίγραπτα χάλια του νέου είναι τέ-
τοια, που κάθε βασιστοπούλα, που θα
σεβόταν τον εαυτό της, θα τον έστελ-
νε κατ' ευθείαν στην τίγριδα... προς
τιμωρίαν της τελευταίας».

Ι. Κ. Παπαδόπουλος ('Αλεξάνδρεια)

Διαμαρτύρεται ο ζωγράφος
της εικόνας και λέει, ότι και ο
ποιο όμορφος νέος θα είχε τέ-
τοια... χάλια, αν επρόκειτο ν' αν-
τιμετωπίσει την ζωή ή τον θάνα-
το, ανοίγοντας μία πόρτα! Φαί-
νεται, λοιπόν, ότι για να επι-
μένη... κάτι θα ξέρη.

ΜΕ ΤΟ ΤΣΟΥΒΑΛΙ

Δέν συμφωνώ καθόλου μαζί
σας κυρία 8765 (γιατί αλήθεια
διαλέξατε αυτό το παρατσού-
κλι;) Δέν βρίσκω τίποτε το κα-
κό ή το ταπεινό στο γεγονός ό-
τι παντρευτήκατε σε «ομαδικό
γάμο». 'Η στενοχώρια σας, λοι-
πόν, και ή φράσις σας: «'Ετσι,
με το τσουβάλι κι' εγώ πέρασα
αυτήν την πιο όμορφη ήμέρα για
κάθε κοπέλλα», μου δείχνει ότι
δεν ξέρετε αυτά τα ενδιαφέρον-
τα. Ότι δηλαδή στα περασμέ-
να χρόνια, ο τελευταίος των ή-
ρωϊκών τροβαδούρων, ο ποιητής
Σπύρος Μαρσούκας, ώργάνωνε
στην ύπαιθρο 'Ελλάδα ομαδικούς
γάμους, που είχαν κάνει κατα-
πληκτική εντύπωσι και πανηγυ-
ρίστηκαν από όλους. Το έθιμο
είναι παλαιότατο. Π. χ. στην
μεσημερινή Γαλλία αυτοί οι γά-
μοι παρουσιάζουν πολλήν γρα-
φικότητα, γιατί ακόμη και σή-
μερα γίνεται όλόκληρη πομπή
έφιππων νεονύμφων, που την πα-
ρακολουθούν πεζή οι προσκεκλη-
μένοι. Καί μετά, είναι κοινό το
γλέντι κι' ομαδική ή χαρά.

ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ

«...Νά μάθω έσπεράντο; Μπορώ
να μιλώ σ' όποιο μέρος πάω; Θα
τους καταλάβω; Θα με καταλάβουν;
Τί να κάνω; Περιμένω μία συμβουλή
σας...»

Νεόφυτος Ράλλης (Πάτρα)

Νομίζω ότι με τα άγγλικά εί-
ναι εύκολο να κυκλοφορήση κα-
νείς παντού. 'Η «έσπεράντο» δέν
έχει τον πλούτο καμμιās γλώσ-
σας και δέν μπόρεσε να επιδλη-
θή. Θα χάσετε άδικα τον καιρό
σας. 'Ενώ με τα άγγλικά, το κέρ-
δος θα είναι μεγάλο.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ δέν δημοσιεύ-
ουν συνεργασίες αναγνώστών,
ούτε και μπορούν να τις κρίνουν.
Παρακαλώ, λοιπόν, άλλη μία φο-
ρά τους φίλους μας, να μη μάς
διαδιδάξουν την πνευματική τους
παραγωγή.

ΤΙΓΡΟΚΟΠΕΛΛΑ

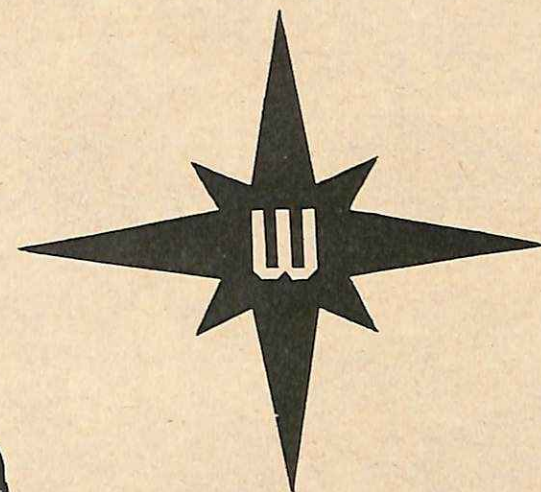
«...Τί θα γίνη με την πόρτα; Δη-
μοσιεύσεις ένα διήγημα με τίτλο «'Η
κοπέλλα ή η τίγρις;». Μας άφησες
όμως χωρίς λύσι, άφού και το επόμε-
νο διήγημά σου, δέν λύνει το πρόβλη-
μα, δηλαδή, τί δύθηκε από την πόρτα,
ή νέα που θα παντρευόταν το παλλη-
κάρι ή η τίγρις που θα το έτρωγε...
Πότε θα το πληροφορηθούμε; Καί
είναι: σωστό να δημοσιεύς θέματα
χωρίς τέλος;».

Ρέα Κούρκουλου ('Ανω Αίγυπτος)

Φαντάζομαι ή περιέργειά σας
να ικανοποιήθηκε με την δημο-
σίευσι του άλλου άφηγήματος
που, επιτέλους, έλυσε το πρό-
βλημα, όπως θα διαβάσατε στα
τελευταία μας τεύχη.

γκρέχα

WEGA

"ΒΕΓΚΑ"

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΩΤΕΡΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΙ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΑΓΜΕΝΕΣ ΒΑΡΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΣΠΙΤΙΑ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ

Δεκαπέντε χιλιάδες κάτοικοι για ένα μικρό νησί σαν τη Θάσο είναι ένα φαινόμενο που θα πρέπει σίγουρα νάχη μια εξήγηση. Και η εξήγηση βρίσκεται στο δημοτικό ρήμα από το οποίο προέρχεται το όνομά της. Θάω θάπη: τρέφω. Θάσος, έπομένως, ή τροφός. Και τ' όνομα αυτό είχε στην αρχαιότητα μια κάπως μεγαλοπρεπέστερη αντίστοιχία με την πραγματικότητα, αφού τότε αναφέρεται ότι έτρεφε όχι μόνον δεκαπέντε, αλλά εκατό χιλιάδες κατοίκους.

Αργότερα — μια και μπλεχτήκαμε στα ετυμολογικά — το Θάσος κατάντησε συνώνυμο του

πλούτου. "Όταν έλεγες Θάσια άγαθά, έσήμαινε πλούσια άγαθά.

Σήμερα, μπροστά στην άλλοτε εύμάρεια και τον πλούτο της, είναι θέσια θεόφτωχη ή Θάσος. Και μόνο έν συγκρίσει με τ' άλλα θραχώδη και άσκητικά μικρονήσια του Αιγαίου μπορεί ακόμα να θεωρηθεί εύλογημένος τόπος.

Είναι, πάντως, ένα από τα πιο ειδυλλιακά νησιά. Στα μάτια του επισκέπτη, που την παραπλέει με κόττερο, ξεδιπλώνει μια σπάνια έναλλαγή έντυπώσεων κι' ένα ύποβλητικό συνδυασμό θελγώντων. Απότομη και θραχώδης

στις νότιες παραλίες της, άμμόδης και γραφική στις βορεινές της, άλλοι προβάλλοντας τα πόρινα ρύγχη των άκρωτηρίων της, με τα παράξενα όνόματα (Καλόγερος, Δεμίρ Χαλκάς, Διαπόδι), άλλοι ξεδιπλώνοντας το πλήθος των δρυων της, που στον μυχό του καθενός τους λουλουδίζει, σε κατάσπρη γραφική διασπορά, ένας πρόσχαρος συνουκισμός έλληνικής απλότητας. Και λέω συνουκισμός, γιατί οι παραθαλάσσιοι τοῦτοι οικισμοί είναι, κατά κάποιο τρόπο, επίνεια χωριών που θά συναντήσης άξαφνα και άπρόσμενα μπροστά σου, δίχως

ΘΑΣΟΣ

ΥΠΟΒΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ ΚΑΙ ΣΤΕΡΙΑΝΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

τίποτε να τὰ προοιωνίζη, γιατί είναι καλά κρυμμένα μες τις πτυχώσεις του έδάφους ή πνιγμένα σε πυκνότατη θλάστηση, όπως ο Θεολόγος κ' ή Ποταμιά, είτε σκαρφαλωμένα σε κρημνώρεις, καθώς το Κάστρο.

Μαγευτική, έξ' ίσου, ή ένδοχώρα αυτή: χλοερές κοιλάδες, ράχες δασωμένες, θουνά υπερήφανα (1208 μέτρα το Ψαριό!), παραδείσιοι κήποι, περβόλια άνοιξιάντικα, έξοχες μοσκοβολισμένες, τοπία ειδυλλιακά, θίγλες ψηλοκρεμαστές. Και πράσινο, πράσινο! "Έλατα και πεύκα, πλατάνια και δρύς, έλιές και καστανιές! Κι αυτός ο τρυφερός συνδυασμός του θαλασσινού ειδυλλίου με τη σπάταλη ποικιλία της στεριανής όμορφιάς, της άλμυρης ζωής των ψαράδων με τὰ ήσυχα έργα και τις άπλες ήμέρες των άγροδίατων, της αλγιάς αύρας και της όρεινης δροσιάς, δωρίζει στον καταγοητευμένο επισκέπτη της Θάσου μια σπάνια και συμπεκνωμένη ιδιοτυπία, που θάτρεπε πολύ να την είχε έκμεταλλευθή ο τουρισμός μας.

Η Θάσος είναι ένα νησί με διδλκό κάλλος. "Αλλά, για να τη συλλάβετε σ' όλη την όμορφη της, πρέπει να τη φαντασθήτε λουμένη στο πιο ξανθό, το πιο διάφανο, το πιο φιλτράρισμένο έλληνικό φώς, τέτοιο που ο άύστηρος άντικρυνός "Αθως, κ' οι ξερόλοφοι της Καβάλας, κ' ή σκοτεινή Ροδόπη, κ' οι στίλβουσες έκβολές του Νέστου, να φαντάζουν εύλάωτες, φτάνει μόνο ν' άπλώσετε το χέρι!...

Θά πρέπει ακόμα να τη φαντασθήτε κυκλωμένη από τη σιλπνότητα του Θρακικού Πελάγους, που φεγγοβολάει με χρυσόκύανους φωσφορισμούς. Και τότε θά καταλάβετε γιατί αυτό το πλήθος των έκλεκτικών επιθέτων, με τὰ όποια την φόρτωσαν οι άρχαίοι: Αίθρία, Αερία, Ηδωνίς, Ώγυγία, Χρυσή...

Από την Καβάλα, για να φθάση κανείς στη Θάσο, άρκούν μόνον δύο όδρες. Ο Λιμήν, με το

μεγάλο ξενοδοχείο του και τους χίλιους πεντακόσιους κατοίκους του, γελαστούς όλους και καλόβολους, υποδέχονται τον έπισκέπτη με την καλωσυνάτη εκείνη έγκαρδιότητα, που είναι χαρακτηριστική όλων των θαλασσινών μας κωμοπόλεων.

Τα παραθαλάσσια καφενεία, οι άραγμένες θάρκες, τ' άπλωμένα δίχτυα θά σάς υποδεχτούν, κ' έδω, με την ύπόσχεση μιάς άμέριμνης και ποιητικής διήμερης.

Όστόσο, κάτω από την ψαράδικη άτμοσφαίρα δέν θ' άργήσετε να όδηγηθήτε σε ένα άλλο κλίμα, τόσο παλιό, αλλά και με τέτοια ως σήμερα έξουσιαστικήν επήρεια! Σ' εκείνο άκριβώς που είχε κάνει τη Θάσο ένα παράδεισο της αρχαίας ζωής, λείψανα της όποιας ξανάφεραν στο φώς οι άνασκαφές του 1856, του 1863, του 1866 και του 1911.

Το μαρμάρينو τείχος της κατάνεται σε έρείπια, που έκτείνονται σ' όλο το μήκος του αρχαίου άστεως, της "Ακρόπολης και του λόφου που έστεφε το ιερό του "Απόλλωνος. "Ιχνη λαξευμένων διακοσμήσεων πείθουν για τη θρυλούμενη πολυτέλεια του τείχους αυτού, που είχε, λένε, ακόμα και χρυσές διακοσμήσεις, για να λάμπουν από μακρτά. Πάνω στα θεμέλιά του γράφτηκαν οι λαίλαπες που γνώρισεν ο αρχαίος θίος της Θάσου. Το πέραςμα των Περσών, ή επικυριαρχία των "Αθηναίων, ή επικράτηση κατοπινών κυριάρχων, είχαν ως άποτέλεσμα έξη φορές να γκρεμιστή και να ξαναχτιστή το τείχος αυτό, που σωριάστηκε όριστικά με τους Ρωμαίους.

Οι θάμνοι και τ' άγριόχορτα φούντωσαν άνάμεσα στ' αρχαία έρείπια. Κι άπ' τὰ λαμπρά τεμένη του Διός και του Διονύσου τίποτε πιά δέν μένει. "Απ' τον πανάρχαιο ναό του «Ηρακλέους Καλλινίκου», που τόσο είχε θαυμάσει ο "Ηρόδοτος, τίποτε επίσης. Θραυσμένοι σπόνδυλοι και θάσεις μόνο θωμών ύπαινίσσονται το πλήθος και το κάλλος των λατρευτικών κτισμάτων.

Πιο κεί τὰ έρείπια του Θεά-

ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ. Η ΚΛΗΜΑΤΑΡΙΑ ΑΝΑΡΡΙΧΑΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΠΑΝΑΓΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΓΟΥΣΤΟ Η ΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

τρον. Κοντά τους δυο κατοικίες του 700 π.Χ. Στην βορεινή πλευρά του ναού του Ήρακλέους, τὰ θλιβερά έρείπια τής θριαμβευτικής άψίδος του Καρακάλα.

Όμως τὸ γνήσιο κλίμα, τὸ άνεξίτηλο τής αρχαίας ζωής, σὰς περιμένει στήν Ἀγορά, τὸ Πρυτανεῖον, τὸ Βουλευτήριον, τὸ Μητρώον. Ἐκεῖ, στήν κυρία μαρμαρίνη δδὸ, πού ὠδηγοῦσε ἀπὸ τὸ Βουλευτήριον στὸ Πρυτανεῖο, κάτω ἀπ' τὲς τρεῖς στοές, μὲ τὴ διπλὴ σειρά τῶν κίονων τους, ὑπάρχει ἀκόμα κάτι ἀπὸ τὴ φλόαρη, τὴ φιλοπερίεργη, τὴν τόσο ζωντανὴ ἄλλοτε παρουσία τῶσαν καὶ τῶσαν...

Ἐνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀγαλμάτων, καὶ ἀετωμάτων, καὶ ἀναγλύφων, ἔχει διαρρεῦσει πρὸς τὰ

εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ταπεινὸ Μουσεῖο τοῦ Λιμένος δὲν ἀπέμεινε ἐντελῶς φτωχό. Βρίσκεται ἐκεῖ τὸ κολοσσιαῖο μονολιθικὸ ἀγαλμα τοῦ Κριόφορου Ἀπόλλωνος, πού θεοθαίνει πῶς ὑπῆρξε στὴ Θάσο αὐτόνομη καλλιτεχνικὴ σχολή, μαζὺ μ' ἕνα ὠραιότατο κεφάλι Διονύσου.

Ἦταν ἀπὸ τὲς πὺδ εὐτυχημένες πολιτείες ἡ ἀρχαία Θάσος. Μεταλλεῖα χαλκοῦ καὶ ἀργύρου καὶ προπάντων χρυσοῦ, φημισμένα μάλιστα γιὰ τὸ θαυμάσιο σύστημα ἀερισμοῦ τους, ἀνανέωναν συνεχῶς τὸν πλοῦτο τής.

Ὅκτὼ τόννοι χρυσοῦ κάθε χρόνο δὲν εἶναι καὶ μικρὴ ποσότητα. Ὁ ἀρχαῖος Δῆμος ἀντιμετώπιζε ἀνετα ὅλες τὲς ἀνάγκες του καὶ

μοίραζε στοὺς πολῖτες τὰ περισσεύματα.

Ἔστερα, τὸ μάρμαρο! Μάρμαρο λευκὸ, ἐκλεκτὸ καὶ ἄφθονο, τόσο ὥστε νὰ στρώνουν μ' αὐτὸ καὶ τοὺς δρόμους ἀκόμη. Μαρμαρινὴ στρώση θὰ διακρίνετε καὶ στὸ θυρὸ τοῦ λιμανιοῦ, σὰ νὰ μὴν εἶναι πιά λιμάνι, ἀλλὰ πσίνα.

Ἀπὸ τὸ μάρμαρο αὐτὸ, πού τόσο βοήθησε τὴν πρόωρη γλυπτικὴ ἀνθιστὴ τοῦ νησιοῦ, πήρε κι ὁ Ἰουστινιανὸς γιὰ τὴν Ἀγία Σοφία.

Θησαυροὺς ὅμως προσέφερε καὶ τὸ ἔδαφος. Καί, πρῶτα - πρῶτα, τὸ κρασί τής Θάσου, ὁ θαυμαστός «θάσιος οἶνος», τὸ ἀκριβώτερο νέκταρ τής ἐποχῆς, ἦταν περιζήτητο σ' ὅλον τὸν τότε κόσμο. Γιὰ νὰ μὴ χαλάση, μὰ-

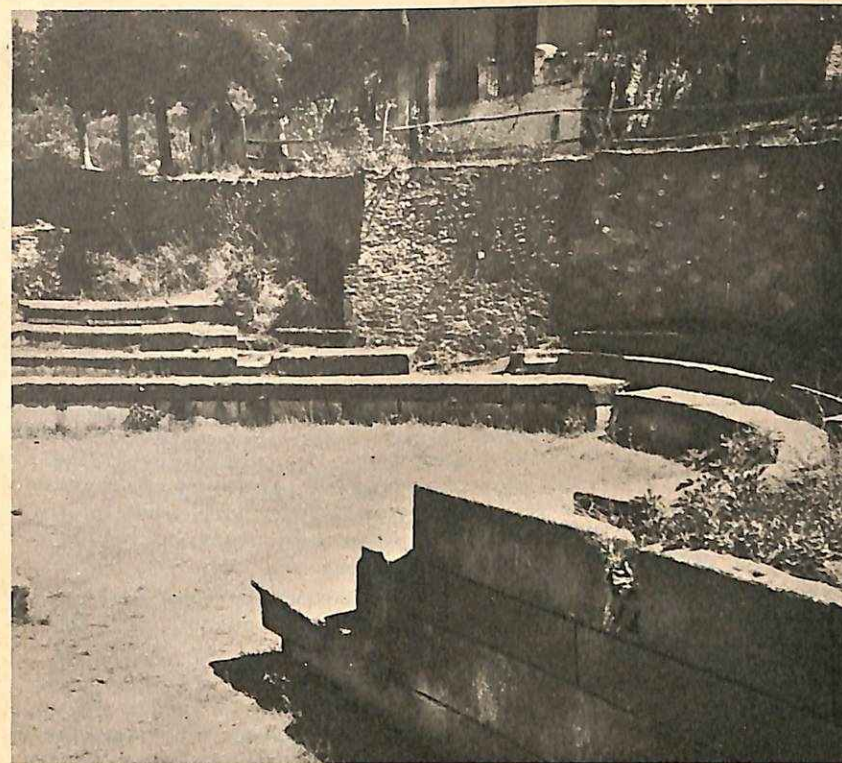
ΘΑΣΟΣ

λιστα, ἡ φήμη του, ἀλλ' ἴσως καὶ γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἀγγειοτεχνία τους, οἱ Θασιώτες τὸ πουλοῦσαν ὡς εἶδος πολυτελείας, «πατενταρισμένο» νὰ ποῦμε, σὲ εἰδικούς ἀμφορεῖς, μὲ εἰδικές ἀνάγλυφες παραστάσεις καὶ σφραγίδες πού δήλωναν τὸν τόπο, τὸν παραγωγὸ καὶ τὴ χρονολογία τής... «ἐμφιαλώσεως» του.

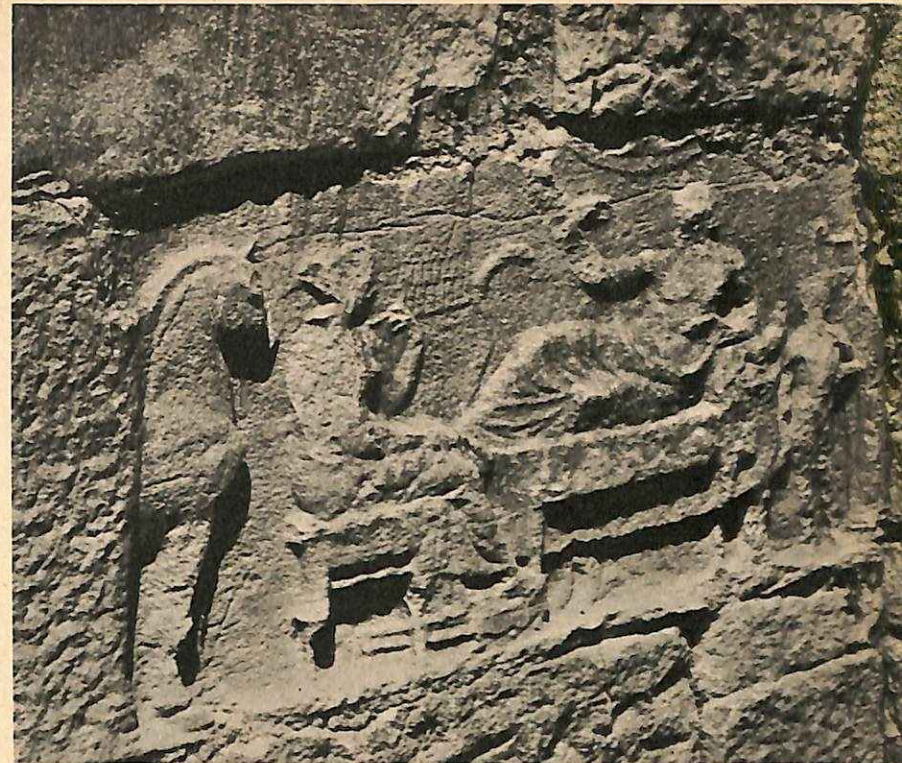
Ἔστερα, ἡ ξυλεία. Ἡ ἄφθονη ξυλεία, πού τοὺς ἐξησφάλισε καὶ ἰσχυρὸ ναυτικὸ πάντοτε καὶ μεγάλο ἐμπορικὸ στόλο.

Ἐδῶ ναυπήγησε κι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὰ «μακρὰ πλοῖα» του, πρὶν κινήσῃ γιὰ τὴν Ἀσία, ἀλλὰ Θάσιος ἦταν κι ὁ ναύαρχός του ὁ Ἀνδροσθένης.

Τέλος, τὰ φρούτα τής. Τὰ ροδάκινα τής Θάσου ἦταν τόσο εὐγευστα καὶ ἐκλεκτά, πῶς ὡς καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἔφθαναν πλοῖα νὰ τ' ἀγοράσουν. Ὁ Ἰπποκράτης, πού ἐπισκέφθηκε τὸ νησί τὸ

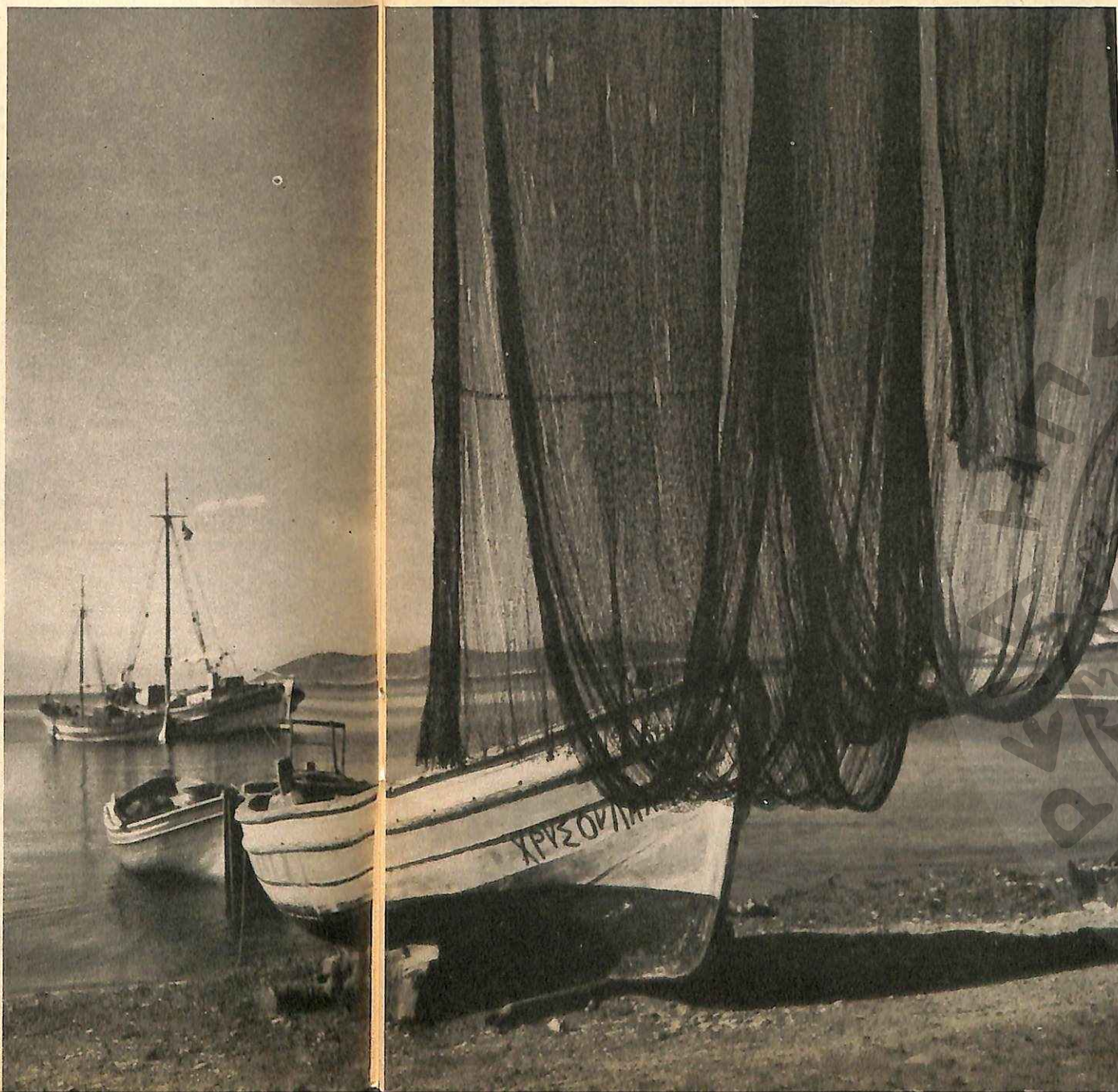
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΙΚΟ ΩΔΕΙΟ ΜΕ ΤΗ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ ΤΟΥ

ΜΙΑ ΑΝΑΓΛΥΦΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ

Φωτ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΗ

Ἡ «ΧΡΥΣΟΥΛΑ», ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΒΑΡΚΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΨΑΡΟΚΑΪΚΑ ΣΤΑ ΑΚΥΜΑΝΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ

420 π.Χ., καὶ γράφει ἐκτενῶς γι' αὐτὸ στὸ α' καὶ γ' βιβλίον τῶν «Ἐπιδημικῶν» του, συνιστᾷ τὰ ἀμύγδαλα τής Θάσου γιὰ τὴ... «σουμάδα» τῶν ἀρρώστων.

Εἰδικοῦ τύπου ἦταν καὶ τὸ μέλι τής, τὸ «τρελομέλι», πού χτυποῦσε στὰ νεύρα, γιατί, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Πλίνιος, οἱ μέλισσες τοῦ νησιοῦ τρυγοῦσαν ἀνθὶ πικροδάφνης, πού περιείχαν «δριμύτι στοιχείον».

Ἐκλεκτὸ ἦταν καὶ τὸ λάδι τής, καὶ ἄφθονο τὸ σιτάρι τής, τόσο μάλιστα ὥστε ἡ Θάσος νὰ ὀνομάζεται καὶ «ἀκτὴ Δῆμητρος».

Μὲ τέτοιες προϋποθέσεις πλοῦτου καὶ εὐμαρείας, φυσικὸ ἦταν ν' ἀνθίσουν οἱ τέχνες, καὶ ν' ἀνακύψῃ ἡ γλυπτικὴ σχολὴ τοῦ Ἀγλαοφώντος, καὶ ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Πολυγνώτου, ἡ ν' ἀναφανοῦν ραψωδοὶ σὰν τὸν Στησίμβροτο καὶ ποιητὰι σὰν τὸν Ἡγεμόνα, καὶ ἐπιστῆμονες σὰν τὸν γεωγράφον Θρασυάλκη, καὶ τόσοι ἄλλοι.

Ἄλλο τόσο ὅμως φυσικὸ καὶ τὸ νὰ γινώριση ἡ Θάσος ἀλλεπάλληλα κύματα ἐπιδρομῶν, καὶ λυμενῶν, καὶ πειρατῶν, καὶ προσκαίρων ἡ μονίμων κατακτητῶν: Φοίνικες, Πέρσαι, Ρωμαῖοι, καὶ οἱ Γατελοῦτοι τής Λέσβου, καὶ οἱ Σαρακηνοὶ καὶ οἱ Μπαρμπερίνοι, καὶ οἱ Τοῦρκοι, καὶ οἱ Βούλγαροι.

Ἀπὸ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους καὶ ὕστερα ἡ Θάσος ζῇ τὴν ἱσχυὴ καὶ ἀπερίσπαστὴ ζωὴ μὲς θαλασσινῆς μικροπολιτείας.

Κι' ὅμως, μέσα στὲς ψυχὲς τῶν ἀγαθῶν κατοίκων τής μοιάζει νὰ ζῇ ἔντονη πάντα ἡ μνήμη τής ἱ-

στορίας. Σὰν νὰ φωλιάζῃ ἀκόμα μέσα τους ὁ φόβος τῶν πειρατῶν καὶ τής λεηλασίας, αὐτὸς ὁ φόβος πού τοὺς κάνει νάχουν τὰ σπίτια τους γεμάτα κρυψῶνες τὰ χερσαῖα χωριά τους σχεδὸν καμουφλαρισμένα, ν' ἀποφεύγουν τὸν κάμπο καὶ τὰ λιμάνια καὶ νάχουν στὰ τοπικά τραγοῦδια τους κάποιο δέος ἀπὸ τὸν τρόμον μίας ἀξαφνῆς πειρατικῆς εἰσβολῆς.

Δὲν ξέρω ἂν, ἀληθινά, γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ δέος πού μοιάζουν νὰ ἔχουν μπορεῖ νάναί αἰτία μιά ὑποσυνείδητὴ ἱστορικὴ μνήμη. Γιατί, τάχα, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ὑποθέσουμε πῶς φταίει ἁπλῶς ὁ Ἰσκιος τοῦ ἀντικρυνοῦ τους θουνοκαλόγερου, ἡ καὶ μονάχα τὸ ἰδιανικὸ μῖας ταπεινῆς καὶ ἀμέριμνης ἐγκαταβίωσης, πού τοὺς ἀφαιρεῖ τὸ νεῦρο, τὴν ἔνταση, τὸν πόθο τής πλησιμονῆς;

Τὸ ὅτι ἡ Θάσος διαθέτει ἀκόμη μεγάλες παραγωγικὲς ἱκανότητες, εἶναι ἕνα ζήτημα πού θὰ ἔπρεπε ν' ἀπασχολήσῃ τὸ κράτος. Ἀλλ' αὐτὸ πού μοιάζει σὰν ὑποσυνείδητος φόβος τῶν κατοίκων τής γιὰ μιά καινούργια εἰσβολή, πολὺ φοβοῦμαι πῶς εἶναι θάσιμο. Ἀρκεῖ ὁ κόσμος νὰ πληροφορηθῇ τὲς ὁμορφίες, τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὲς χάρες τοῦ αἰθρίου καὶ κατάφυτου αὐτοῦ νησιοῦ, καὶ ἡ εἰσβολὴ αὐτὴ θὰ συντελεσθῇ. Ἀλλὰ... καλοκαιριάτικῃ, εἰρηνικῇ, τουριστικῇ — εἰσβολῇ καλοῦ!

Ἐπιτέλους, τὸ ἀξίζει ἡ Θάσος! Εἶναι ἡ μοῖρα τής. Καλὴ μοῖρα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΡΥΜΒΟΣ, πρόεδρος της 'Ομοσπονδ. Γερμανικής Δημοκρατίας

ΦΟΝ ΜΠΡΕΝΤΑΝΟ, ο έμφυκωτής της διπλωματίας του νέου Ράιχ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ:

● Τα πενιχρά αποτελέσματα της συναντήσεως μεταξύ Βρετανών εργατικών ηγετών και των επίσημων Ρώσων επισκεπτών του Λονδίνου πρόκειται να έχουν συνεπείς διά την εσωτερικήν ελληνικήν πολιτικήν κατάστασιν. 'Η δήλωσις του κ. Καρτάλη κατά την συζήτησιν επί των προγραμματικών κυβερνητικών δηλώσεων, καθ' ήν «είναι προτιμότερα η έγκατάλειψις του κυπριακού», πρόκειται να ύποστη ριζικήν τροποποίησιν.

● 'Η στάσις της μείζονος αντιπολιτεύσεως δεν είναι ανεξήγητος. 'Υφίστανται πλείστα προϋποθέσεις διά να μεταβληθῇ αὕτη εἰς ἥσ-συνα συμπολίτευσιν.

● 'Η μέχρι πρό τινας ἀπόλυτος εὐθυγράμμισις τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς εἰς τὸν χρόνον τῆς 'Ανατολικῆς Μεσογείου πρὸς τὴν πολιτικήν τοῦ Φόρεϊν 'Όφφισ, ἐδημιούργησε κενὸν εἰς τὴν περιοχὴν, τὸ ὁποῖον ἐπέτρεψε τὴν σχετικῶς ἀνετον κίνησιν ἄλλων ἐνδιαφερομένων δυνάμεων. Αἱ συνομιλίας καὶ συμφωνίαι τοῦ ὑφυπουργοῦ 'Εμπορίου κ. Μάρτη μετὰ τοῦ 'Ιταλοῦ συναδέλφου του κ. Καμπίλι καὶ ἡ πρόσφατος ἐπίσκεψις τοῦ γαλλικοῦ στόλου, δὲν ἀπέτελεσαν συμπτωματικὰ γεγονότα.

● 'Η λύσις τοῦ προβλήματος τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν σεισμοπληκτικῶν περιοχῶν, φαίνεται ὅτι προσανατολίζεται πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προμήθειαν ἐτοιμῶν προκατεσκευασμένων οἰκιῶν. 'Η ἐγκατάστασις θὰ γίνεταί ἀπὸ στρατιωτικὰ τμήματα. Μέχρι τοῦδε ἡ λύσις προσέκοπτεν εἰς ἀντιδράσεις ἐντοπίων συμφερόντων, πού ἀντεμετώπιθον διὰ προσφάτων μεταβολῶν εἰς τὴν ἀνατάττην ὑπαλληλικῆν ἱεραρχίαν. Τὸ μέτρον πρόκειται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὸ θέμα τῆς στενότητος δραχμῶν πού ἀντιμετωπίζει ἡ κυβέρνησις.

ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ:

● 'Απὸ τοῦ παρελθόντος 'Απριλίου ἤδη, τὸ Κ.Κ.Τ. ἀπεφάσισε τὴν μείωσιν τῶν τιμῶν λιανικῆς πωλήσεως 22.000 εἰδῶν καταναλώσεως. Ταυτοχρόνως ἐνεκρίθη ἡ αὔξησις τῶν ἡμερομισθίων ὠρισμένων κατηγοριῶν εργατῶν (τεχνῖται οἰκοδόμοι, ἀνθρακωρύχοι, ὁδηγοὶ λεωφορείων καὶ σιδηροδρομικοί, διδάσκαλοι, ἰατροὶ καὶ νοσοκόμοι). 'Η «τροφή» τοῦ 20οῦ συνεδρίου καὶ ὁ ἀνατεθείς εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν ρόλος τῆς κομμουνιστικῆς προήγησης, εἶχε τὴν εὐχάριστον ὕψιν τοῦ διὰ τοὺς κατοίκους.

● Τὸ πρῶτον ἐκείθεν τοῦ διατρήτου πλέον παραπετάσματος αὐτοκίνητον με ἀμάξωμα ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ πλαστικῆς ὕλης, ἤρχισε νὰ παράγεται ἀπὸ τὰ τσεχοσλοβακικὰ ἐργοστάσια ΣΚΟΝΤΑ. Πρόκειται περὶ τοῦ «ΣΚΟΝΤΑ 440».

ΠΟΛΩΝΙΑ:

● 'Η ἀμνηστία - μαμούθ δὲν ἐξέπληξε τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν ἐξέλιξιν. 'Ηδη ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος 'Απριλίου ὁ νέος γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ. Πολωνίας, 'Εντουαρντ 'Οχσαμπ, εἶχε προαναγγεῖλει αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν, μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν κατὰ τὰς κοινοβουλευτικὰς συζητήσεις, παροχὴν μεγαλυτέρων ἐξουσιῶν εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν κρατικῶν ἐργοστασίων καὶ περικοπήν τῶν δι' ἐπενδύσεις προοριζομένων κεφαλαίων.

● 'Ο «ἀποσταλινισμός» προχωρεῖ. Τὸ Κάτοβιτς, μετονομασθὲν τὸ 1953 εἰς Σταλινγκροντ, πρόκειται νὰ μετασθῇ πάλιν. 'Η ἀπάντησις τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς εἰς σχετικὸν αἴτημα τοῦ ἐργατικοῦ (κομμουνιστικοῦ) κόμματος, δὲν ὑπῆρξεν ἀπορριπτική. 'Απλῶς συνιστᾷ ὑπομονήν, λόγω τῆς «λεπτότητος» τοῦ θέματος.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ:

● Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς βρεταννικῆς πολιτικῆς εἰς τὴν Τεχεράνην, αἱ πολλαὶ ἐλπίδες πού ἐστηρίχθησαν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Ρώσων ἐπίσημων διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ σημερινοῦ πολιτικοῦ καὶ οικονομικοῦ ἀδιεξόδου, ἀπεδείχθησαν φρούδα. Παρ' ὅλην τὴν ἐπιμονὴν τῶν Βρεταννῶν ἡγετῶν, ὅπως ἐπιτύχουν ἐν εἰδος συμφωνίας μετὰ τὴν ΕΣΣΔ διὰ τὸ θέμα τῆς Μ. 'Ανατολῆς, οἱ Ρῶσοι ἡγέται ἀπέφυγον ἐπιμελῶς νὰ προσβῶν εἰς οἰανδήποτε ἐκδήλωσιν, περιορισθέντες εἰς γενικότητα. Τὴν ἀποτυχίαν ἀντελήφθησαν ὅχι μόνον οἱ ἀμερικανικοὶ διπλωματικοὶ κύκλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ 'Αγγλοὶ ἐργατικοί. Οἱ τελευταῖοι ἐβόηθησαν μάλιστα διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν φθορὰν τῶν συντηρητικῶν.

ΤΟΥΡΚΙΑ:

● 'Εν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς νὰ ἐμφανισθῇ διαδραματίζουσα σοβαρὸν ρόλον εἰς τὰς ἐξελίξεις ἐν τῇ 'Ανατολικῇ Μεσογείῳ, ἡ Τουρκία προσεκάλεσε τὸν δὸν 'Αμερικανικὸν Στόλον νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τοὺς τουρκικοὺς λιμένας τῆς Μαύρης θαλάσσης. Οἱ 'Αμερικανοὶ τοῦ Στὰιτ Ντηπάρτμεντ ἐπέδειξαν ἀπόλυτον ἐπιφύλαξιν. 'Υπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, δὲν διακρίνει ἡ ἀμερικανικὴ διπλωματία τὸν λόγον μιᾶς προκλητικῆς ἐνεργείας ἐναντὶ τῆς ΕΣΣΔ.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

● 'Η ἀπειλὴ τοῦ Κροῦστσεφ ἐν Λονδίῳ περὶ πιθανότητος συνάψεως συμφωνίας μετὰ τὴν Γερμανίαν ἀπέτελεσε τὸ κορύφωμα τῆς βρεταννικῆς διπλωματικῆς ἀδεξιότητος μᾶλλον, παρὰ τῆς γερμανικῆς ἐπιδεξιότητος. 'Η πρόταξις τοῦ θέματος τῆς 'Εγγύς 'Ανατολῆς εἰς τὰς ἀγγλο-σοβιετικὰς συνομιλίας, ἠνάγκασε τὸν Γερμανὸν ὑπουργὸν Φὸν Μπρεντάνο νὰ προβῇ εἰς τὰς γνωστὰς δηλώσεις περὶ ἐπιδιώξεως τῆς ἐνοποιήσεως δι' ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων. Αἱ δηλώσεις αὗται ἐνίσχυσαν τὴν θέσιν τοῦ Κροῦστσεφ ἐν Λονδίῳ καὶ ἐξησθένησαν τὴν ἀγγλικὴν θέσιν. 'Ενίσχυσαν ἐπίσης τὴν θέσιν τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

● 'Ο Γερμανὸς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Σαίφερ ἠπείλησε παραιτήσθαι ἐὰν δὲν γίνῃ ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τὸ νομοσχέδιον περὶ «μειώσεως τῆς φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος». 'Η ἐκ πρώτης ὄψεως πρωτοφανὴς αὕτη δήλωσις ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, εἰς τὴν Εὐρώπῃν τουλάχιστον, ἔχει τὴν δικαιολογίαν τῆς. Μία ἀφθονία κρατικῶν πιστώσεων ἐκ τῆς ὑψηλῆς φορολογίας, ἐπιτρέπει μὲν ἀνεσίαν εἰς τοὺς πολιτευομένους τῆς κυβερνητικῆς παρατάξεως, δὲν δικαιολογεῖται ὅμως ἀπὸ τὸν ἀνεγκτὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποθλέποντα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς γερμανικῆς οἰκονομίας καὶ ὅχι τῆς πολιτικῆς προβολῆς τῶν κοινοβουλευτικῶν παραγόντων τῆς κυβερνήσεως.

● 'Ο οἶκος Κρούπ τοῦ 'Εσσην ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἀμερικανικὴν κυβέρνησιν σχέδιον ἀναχαιτίσεως τῆς σοβιετικῆς οἰκονομικῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν Νοτιοανατολικὴν 'Ασίαν, τὴν Μ. 'Ανατολὴν καὶ τὴν 'Αφρικὴν. Τὸ σχέδιον προβλέπει τὴν διάθεσιν μηχανημάτων, ἐδικευμένου τεχνικοῦ καὶ διοικητικοῦ προσωπικοῦ ἐκ μέρους τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν συγκροτημάτων καὶ ἀμερικανικῶν κεφαλαίων Τραπεζῶν ἢ ἰδιωτῶν με χαμηλὸν ἐπιτόκιον. Τὸ σχέδιον βασίζεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς μεταστάσεως ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῆς βοηθείας εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς ἐμπορικῆς συναλλαγῆς καὶ συνεργασίας.

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ:

● 'Αντὶ τῆς ἐπιδιωχθείσης ἀγγλικῆς ἐπιτυχίας ἐκ τῶν συνομιλιῶν τοῦ Λονδίνου, πρὸς ἀσκήσιν ἐκθιάσμου ἐναντὶ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἐπετεύχθη τὸ ἀντίθετον ἀκρίβως. 'Ο ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν κ. Ντάλλες ἐξήγγειλε τὰ πρῶτα θήματα τῆς νέας ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, συνιστάμενα εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς φύσεως τῶν δυτικῶν συμμαχιῶν. Καὶ ἡ προσπάθεια τῆς, ἀναλώμασι τοῦ ἀμερικανικοῦ θαλαντίου, ἐπιδείξεως βρεταννικοῦ δυναμισμοῦ, ἐναυάγησεν.

● 'Η μεταβολὴ εἰς τὰς κατευθύνσεις τῆς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς δὲν ὀφείλεται τόσο εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Ντάλλες, ὅσον εἰς τὰς ἐισηγήσεις τοῦ ἐμπειροῦ διπλωμάτου, συμβούλου τοῦ Στὰιτ Ντηπάρτμεντ καὶ πρῶην πρεσβευτοῦ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν κ. Τζῶρτζ Κένναν. 'Ο κ. Κένναν ἐζήτησεν «ἐπανάστασιν» εἰς τὴν παρούσαν ἀμερικανικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικήν, ἢ ὅποια πάσχει ἀπὸ ὑπερμιλιταριστικὴν νοοτροπίαν.

● Μεταξὺ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ληφθοῦν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς νέας ἀμερικανικῆς πολιτικῆς περιλαμβάνονται:

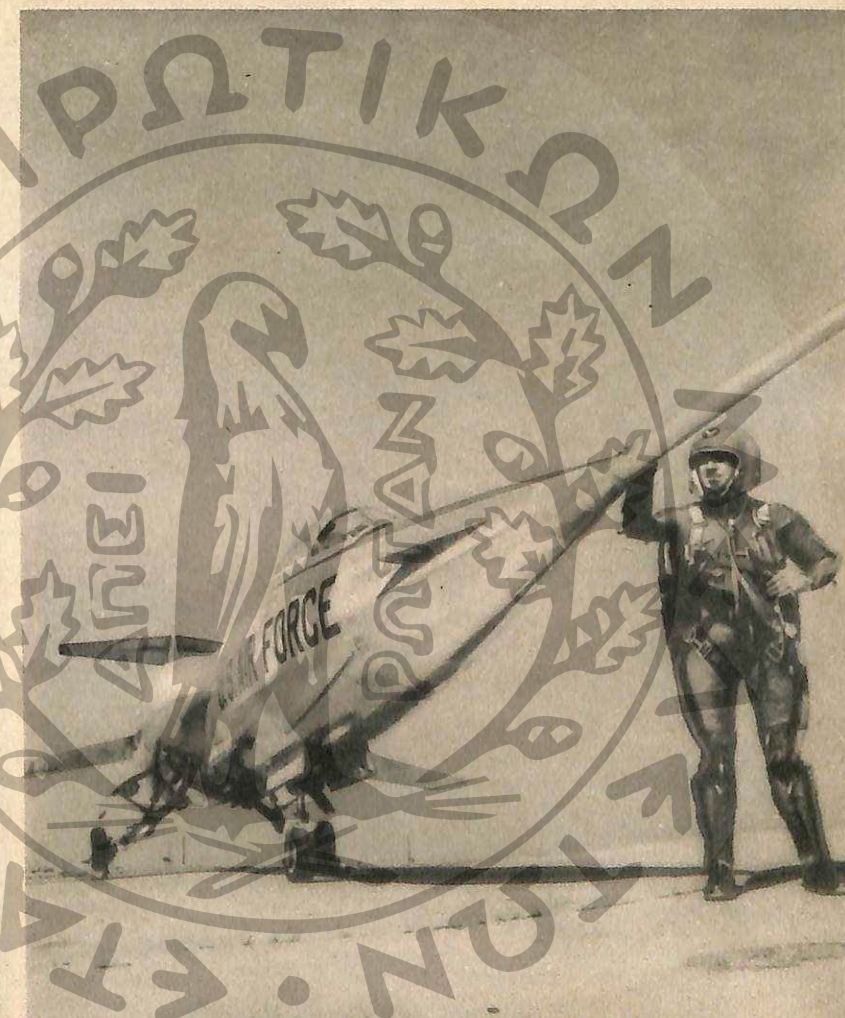
1. Χάλαρσις τῶν περιορισμῶν εἰς τὸ ἐμπόριον 'Ανατολῆς καὶ Δύσεως.
2. Βαθμιαία μετάστασις ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς βοηθείας εἰς τὴν ἐμπορικὴν συναλλαγὴν καὶ τὴν τεχνικὴν βοήθειαν.
3. Καθορισμὸς εὐχερεστέρως διαδικασιᾶς διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπισκεπτῶν μεταξὺ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῶν δορυφώρων τῆς.

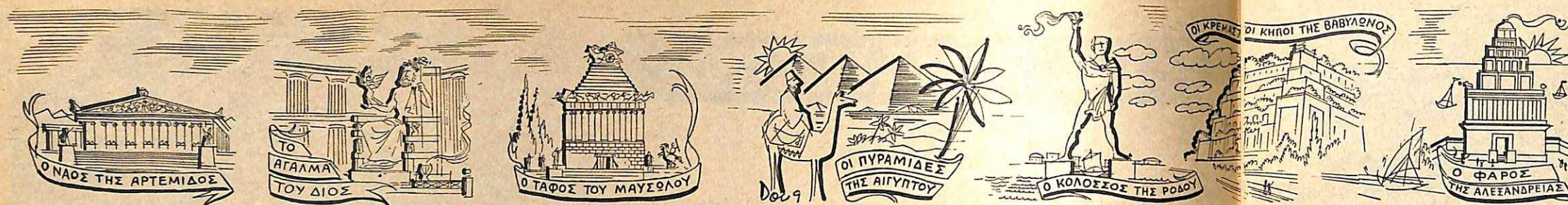

ΒΙΤΡΙΟΛΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ! 'Ο εἰδικὸς στὰ συνδικαλιστικὰ θέματα, συνεργάτης τῆς ἐφημερίδος «Νιού Γιόρκ Μίρρور», Βίκτωρ Ρίτζελ, ὑπέστη ἐγκαύματα στὸ πρόσωπο ἀπὸ βιτριόλι πού τοῦ ἔριξε ἀντιφρονῶν συνδικαλιστής, χωρὶς, εὐτυχῶς, νὰ χάσῃ τὴν δρασί του. 'Ο κυβερνήτης τῆς Ν. 'Υόρκης Χάρριμαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀτυχούς.

(Keystone)

ΤΟ ΝΕΟ ΥΠΕΡΗΧΗΤΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας, τὸ «Σταρφάιτερ Φ-104 Α — ἐνας συνδυασμὸς βομβαρδιστικοῦ καὶ καταδιωκτικοῦ — κατασκευάζεται ἀπὸ τὴν 'Εταιρίαν Λόκηντ, ἡ ὁποία ἀπεκάλυψε πρὸ ἡμερῶν ἐλάχιστες τεχνικὲς λεπτομέρειες τῆς κατασκευῆς του. Τὸ νέο σκάφος εἶναι ὀξύρρυγχον, τὰ φτερά του λεπτότατα καὶ μικροῦ μήκους καὶ ἔχει πρωτοφανεῖς, στὰ χρονικά τῆς ἀεροπορίας, δυνατότητες καθέτου πτήσεως. 'Η μέση ταχύτης του δὲν ἀπεκαλύφθη ἀκόμη.

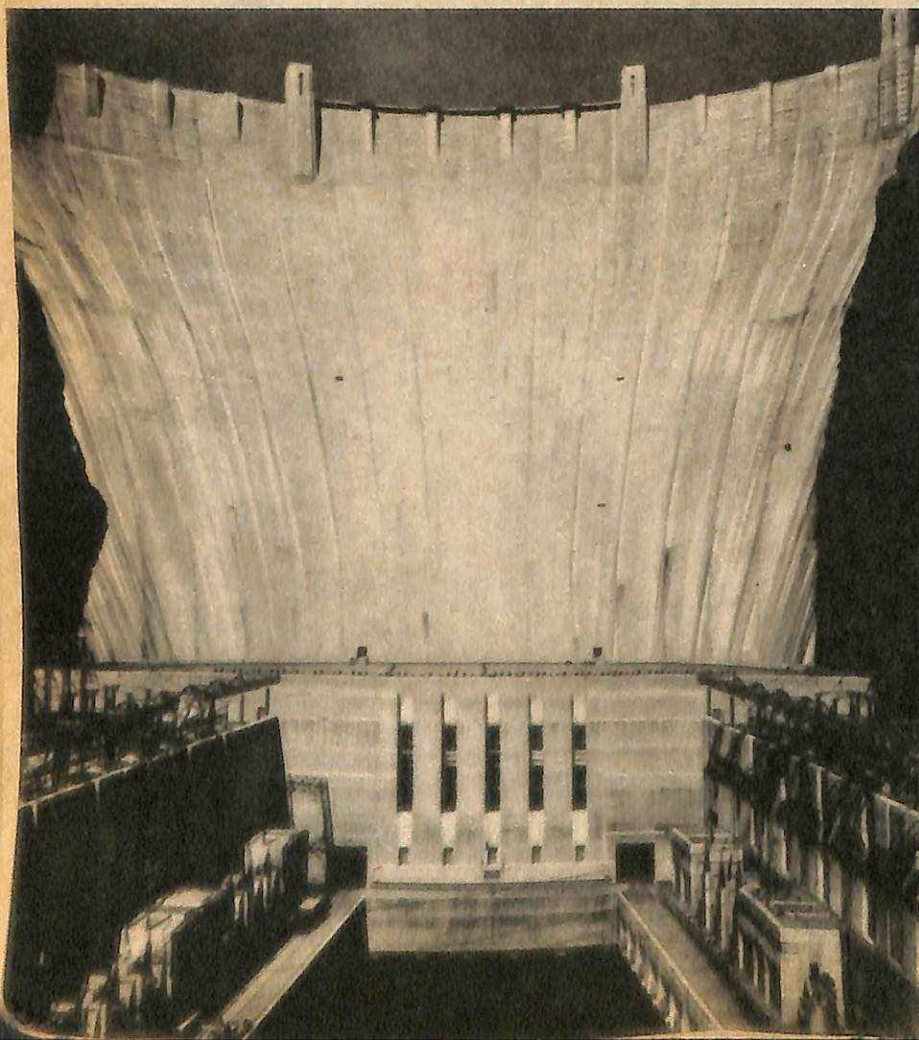

ΕΠΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Γιγάντια τεχνικά έργα τών 'Ηνωμένων Πολιτειών
πού συναγωνίζονται τούς κολοσσούς τών αρχαίων

Ο ΥΔΑΤΟΦΡΑΚΤΗΣ «ΧΟΥΒΕΡ» ΤΙΘΑΣΕΥΕΙ ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΟΛΟΡΑΔΟ ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΡΑΓΜΑ ΚΟΥΛΙ ΑΡΔΕΥΕΙ ΤΕΣΣΑΡΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΣΤΡΕΜΜΑΤΑ

Τό 200 π.Χ., ένας πολυταξιδεμένος Έλληνας, ο Αντίπατρος ο Σιδώνιος, κατήρτισε ένα κατάλογο με τὰ ἑπτὰ περίφημα γιά τήν ἀριστοτεχνική τους ἐκτέλεσι καί τὸ μέγεθός τους ἔργα. Τὰ ἔργα αὐτά, τὰ «Ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου», ὅπως τὰ χαρακτήρισε ὁ Ἀντίπατρος, ἦταν: οἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ὁ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Βαβυλώνας, τὸ ἀγάλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς στὴν Ὀλυμπία, ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου στὴν Ἀλικαρνασσό, ὁ κολοσσὸς τῆς Ρόδου, ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Ἔφεσον καὶ ὁ φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ σώζονται σήμερα μόνον οἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου γιὰ νὰ μαρτυροῦν τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἐπιλογῆς τοῦ Ἀντιπάτρου.

Στὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε, εἶναι πολλὰ τὰ τεχνικά ἔργα —γέφυρες καὶ φράγματα, σήραγγες καὶ ὑδραγωγεῖα, σιδηροδρομικὲς γραμμὲς καὶ διώρυγες— πού θὰ μπορούσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς «θαύματα», ἀν' ὅχι ἀπὸ καλλιτεχνικῆς, πάντως, ὁμῶς, ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως. Ἀτυχῶς, πολλὰ ἀπὸ τὰ πρὶν ἐντυπωσιακὰ καὶ ἐνδιαφέροντα ἐπιτεύγματα τῶν συγχρόνων μηχανικῶν δὲν φαίνονται, γιὰτί, πολὺ συχνά, τὸ δυσκολώτερο καὶ σπουδαιότερο τμῆμα ἑνὸς τεχνικοῦ ἔργου εἶναι

κρυμμένο, θαθεῖα στὰ θεμέλια. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, σήμερα, μιά ἐπιλογὴ τῶν συγχρόνων «θαυμάτων», ὅμοια μ' ἐκείνην πού μᾶς ἄφησε ὁ Ἀντίπατρος, δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνη παρὰ μόνον ὕστερ' ἀπὸ προσεκτικὴ μελέτῃ καὶ ἐρευνα.

Τώρα τελευταία, ἡ Ἀμερικανικὴ Ἑταιρία Πολιτικῶν Μηχανικῶν, σωματεῖο μὲ φήμῃ διεθνή πού ἱδρύθηκε τὸ 1892 καὶ ἀριθμεῖ ἐπάνω ἀπὸ 39.000 μέλη, ἀνεκοίνωσε τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς σχετικῆς ἐρευνῆς πού κράτησε

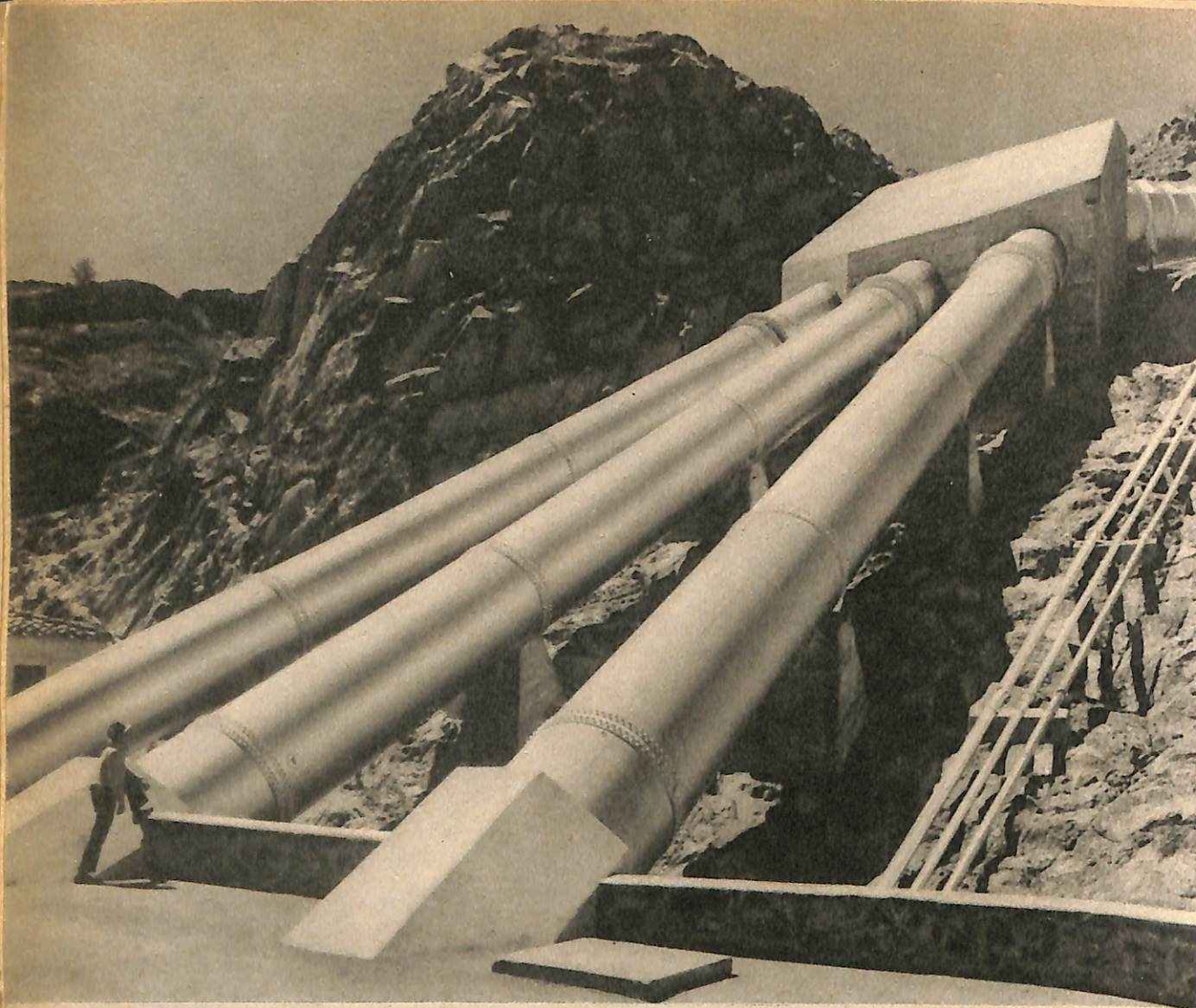
τρία ὁλόκληρα χρόνια. Τὸ σωματεῖο αὐτὸ ζήτησε ἀπὸ τὰ μέλη του νὰ ὀνομάσουν τὰ ἑπτὰ τεχνικά ἔργα πού, κατὰ τὴν γνώμη τους, ἀντιπροσωπεύουν κατὰ τὸν χαρακτηριστικώτερο τρόπο τὰ ἐπιτεύγματα τῶν συγχρόνων πολιτικῶν μηχανικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀπὸ τὴς ἀπαντήσεως πού ἐστάλησαν στὸ ἐρώτημα αὐτὸ μία εἰδικὴ ἐπιτροπὴ κατήρτισε τὸν ὀριστικὸ πίνακα. Τὰ ἑπτὰ λοιπὸν σύγχρονα θαύματα ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, κατὰ τὴν κρίσιν πάντοτε τῶν Ἀμερικανῶν εἰ-

δικῶν, εἶναι: Τὸ ἐργοστάσιο ἀποχετεύσεως ἀπορριμμάτων τοῦ Σικάγου, τὸ φράγμα τοῦ ποταμοῦ Κολοράντο, τὸ Ἐμπάιρ Στάιητ Μπίλντιγκ τῆς Νέας Ὠρκῆς, τὸ φράγμα Γκράντ-Κούλι, τὸ φράγμα Χούβερ, ἡ διώρυξ τοῦ Παναμᾶ καὶ ἡ γέφυρα πού συνδέει τὸ Σάν Φραντσίσκο μὲ τὸ Ὁκλαντ.

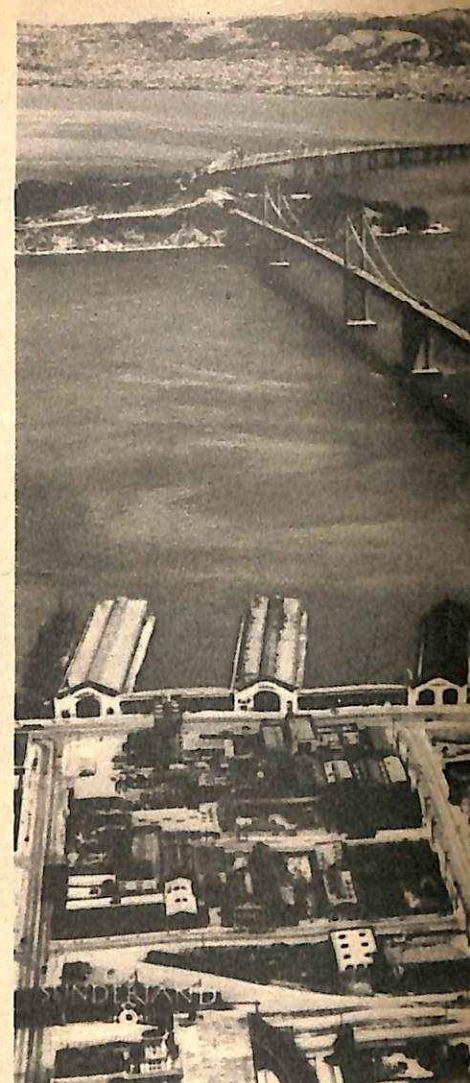
Ἡ μηχανικὴ εἶναι ἀσφαλῶς μιά ἐπιστῆμῃ πού ἀναπτύσσεται συνεχῶς. Ὡστόσο, μολονότι ἡ ἐπινοητικότης παίξει μὲγάλο ρό-

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ ΦΩΤΑΓΩΓΟΥΝ ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ ΤΟ ΕΜΠΕ-Ι-ΑΡ ΣΤΑΙΗΤ ΜΠΙΛΝΤΙΓΚ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ, ΟΠΟΥ ΕΧΕΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΗ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΚΕΡΑΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

ΓΙΓΑΝΤΙΕΣ ΣΩΛΗΝΩΣΕΙΣ ΠΑΡΟΧΕΤΕΥΟΥΝ ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΟΛΟΡΑΔΟ ΣΕ ΑΠΟΣΤΑΣΙ 556 ΜΙΛΙΩΝ!

Η ΓΕΦΥΡΑ ΠΟΥ ΣΥΝΔΕΕΙ ΤΟ ΣΑΝ ΦΡ

ΑΝΤΙΣΚΟ ΜΕ ΤΟ ΩΚΛΑΝΤ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

7 ΘΑΥΜΑΤΑ

● Το Έμπάιρ Σταίητ Μπλντιγκ είναι το υψηλότερο οικόδομημα της υδρογείου. Έχει 162 όρους και ύψος 380 περίπου μέτρων. Συνεπληρώθη το 1931 μετά εργασίαν είκοσι μηνών.

● Η γέφυρα που συνδέει το Σαν Φραντσίσκο με το Όκλαντ έχει συνολικό μήκος 13.200 μέτρα και στηρίζεται επάνω σε 51 κολώνες θεμελιωμένες σε βάθος 83 μέτρων.

● Το φράγμα Γκράντ - Κούλι επί του ποταμού Κολούμπια φθάνει σε μήκος 4.200 πόδια και σε ύψος 550 πόδια. Το υδροηλεκτρικό του εργοστάσιο παράγει 8η ποσότητα ρεύματος απαιτείται για τον φωτισμό και τις βιομηχανικές ανάγκες μιας πόλεως τεσσάρων εκατομμυρίων κατοίκων.

● Το φράγμα Χούβερ κατασκευάσθη μέσα σε τέσσερα χρόνια, από το 1931 ως το 1935. Για την προπαρασκευαστική εργασία χρειάσθηκε να γίνουν τέσσαρες τεράστιες σήραγγες, να ανεγερθή μια σύγχρονη πόλις για την στέγασιν 600 εργατών και των οικογενειών των και να κατασκευασθούν ένας άμαξιτος δρόμος μή-

κους 40 μιλίων και μία σιδηροδρομική γραμμή 53 μιλίων.

● Το εργοστάσιο αποχετεύσεως απορριμμάτων του Σικάγου καταστρέφει 900 εκατομμύρια γαλλόνια σκουπίδια την ημέρα, δηλαδή 8α αναλογούν σ' ένα πληθυσμό 2.833.000 ατόμων. Είναι το μεγαλύτερο από τα τρία παρόμοια εργοστάσια που διαθέτει η πόλις για την εξυπηρέτησι 4.230.000 κατοίκων.

● Χάρη στις υδραυλικές εγκαταστάσεις του τεραστίου ύδατος του Κολοράντο, ένα δισεκατομμύριο γαλλόνια νερού παροχετεύονται καθημερινώς σε απόστασι 556 μιλίων για να χρησιμοποιηθούν για άρδευσι στις γόνιμες, αλλά άνυδρες πεδιάδες της Νοτίου Καλιφορνίας.

● Η διώρυγ του Παναμά κατασκευάσθη μέσα σε δέκα χρόνια—τρία για την προπαρασκευαστική εργασία και επτά για την οικοδόμησι. Έχει μήκος 81 χιλιομέτρων και ελάχιστο βάθος 12,5 μέτρων. Οι διπλοί υδροφράκται επιτρέπουν την διέλευσι πλοίων και προς τις δυο κατευθύνσεις—από τον Άτλαντικό στον Ειρηνικό και αντίθετως— ταυτοχρόνως.

λο στην εξέλιξί της, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πρόοδοι που σημειώθηκαν ως σήμερα δεν είναι στην ουσία παρά τελειοποιήσεις απάνω σε πρότυπα που μας κληροδότησαν οι μηχανικοί της αρχαιότητας. Μια ανασκόπησι της ιστορίας της μηχανικής επισημάνει ανά τους αιώνας μας το δείχνει καθαρά. Πρώτοι οι αρχαίοι Φοίνικες με τα αξιόλογα επιτεύγματά τους στην υδραυλική έδωσαν στους μηχανικούς της εποχής μας τις βασικές αρχές επάνω στις οποίες στηρίζονται τα σύγχρονα υδραυλικά ύδατοφράγματα. Το ίδιο ισχύει και στην γεφυροποιία. Οι αρχαίοι μηχανικοί γνώριζαν και χρησιμοποιούσαν τις κινητές, τις σταθερές και τις κρεμαστές γέφυρες. Έτσι, κάθε γέφυρα που κτίζεται σήμερα είναι—θα μπορούσε να πη κανείς—το άποτέλεσμα τεχνικών γνώσεων πολλών αιώνων και πολλών λαών.

Οι δημιουργικές εμπνεύσεις των μηχανικών, χάρισαν με τον καιρό στον άνθρωπο τα τελειοποιημένα μέσα που διαθέτομε σήμερα και χάρις στα μέσα αυτά ώρθωσε τα σύγχρονα τεχνικά μεγαθήρια. Η μεγάλη δύναμις της επιστήμης των πολιτικών μηχανικών έγκειται στο γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι, με διαφορετικές εμπνεύσεις, ενδιαφέροντα και ικανότητες, συμβάλλουν με την κρίσι και τη φαντασία τους στην πρόοδο της τεχνικής, ο καθείς στον κλάδο του.

Η Αμερικανική Έταιρία Πο-

λιτικών Μηχανικών κατέληξε στο συμπέρασμα—«ένα θλιβερό συμπέρασμα για την εποχή μας»—ότι μερικά από τα σημερινά έργα, ίσως ξεπερνούν σε όγκο ή σε απόδοσι τα αρχαία, αλλά—ότι, πάντως, στους αρχαίους λαούς ανήκει η τιμή της επινοήσεως.

«Με τα μηχανικά μέσα που διαθέτουμε σήμερα», είπε ο πρόεδρος της εταιρίας, «κατωρθώσαμε να συμπληρώσουμε και, σε μερικές σπάνιες περιπτώσεις, να πραγματοποιήσουμε, ό,τι είχαν συλλάβει οι αρχαίοι. Όπως και νάναι όμως, απολύτως πρωτότυπες εμπνεύσεις, τουλάχιστον σε δημιουργικά και κοινωφελή έργα, δεν είχε η εποχή μας. Άς μην καυχώμεθα για κατορθώματα που δεν κάναμε».

Για να μετριάση προφανώς την έντύπωσι που προκάλεσαν τα λόγια του, ο πρόεδρος της Έταιρίας Πολιτικών Μηχανικών είπε ακόλουθος ότι, μιλώντας κανείς για αρχαίους, δεν πρέπει να περιορίζη την σκέψι του σε ώρισμένες εποχές. Η Ακρόπολι των Αθηνών, είπε, δεν ξεφύτρωσε σε μανιτάρι στον Ίερό Βράχο. Υπήρχε ένα διάχυτο θρησκευτικό αίσθημα, που σε κάποια στιγμή έγινε συγκεκριμένος πόθος.

Και κατέληξε:

«Σήμερα έχουμε εμείς τη σκυτάλη στα χέρια μας. Άς μην πτοηθούμε από τα κατορθώματα που μας κληροδότησαν οι αιώνες. Πρέπει να παραδώσουμε τη σκυτάλη όρθιοι».

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΕΡΓΟ: Η ΔΙΩΡΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ, ΠΟΥ ΧΩΡΙΖΕΙ ΔΥΟ ΗΠ

ΕΙΡΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΩΝΕΙ ΔΥΟ ΩΚΕΑΝΟΥΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΑΠΟΡΡΙΨΕΩΣ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ ΔΥΟΜΙΣΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΛΗΘΥΣΜΟ

ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

“Ενας διάσημος “Ελλην συγγραφέας

Έχει ειπωθεί πως η ανθρώπινη δόξα είναι σά μιά μεγάλη φωτιά. Στους κρότους και στη λάμψη τους, και η μιά και η άλλη κατακαίουν κάθε λογής υλικά. “Η φωτιά τρέφεται από ξύλα, κλαδιά και σκύβαλα. “Η δόξα από μύθους, φήμες και ακούσματα.

Πριν από τριανταδυό ακριβώς χρόνια, ο Νίκος Καζαντζάκης, περπατώντας ένα πρωινό στα σοκάκια του “Ηράκλειου της Κρήτης, της γενέτειράς του, άκουσε μιά γυναίκα να λέει στο παιδί της:

—Τόν βλέπεις εκείνον που περνά; Μιλάει έφτά γλώσσες!

Την παράδοση αυτή επιφώνισι θα μπορούσε κανείς να την πάρη σάν την πρώτη σπίθα της δόξας του Καζαντζάκη. «Κι’ από μιά σπίζα απόμικρη, φωτιά μεγάλη έγινη!» —αυτός είναι ένας στίχος από τον “Ερωτόκριτο».

“Όμως μέσα στην καρδιά του εξαίσιου πυροτεχνήματος που είναι η έγκόσμια δόξα, υπάρχει χωρίς άλλο ένας σκληρός και άπυρρίκαστος πυρήνας, και αυτός είναι ο ζωντανός άνθρωπος, που εξαπέλυσε, με τις πράξεις και με τα έργα του, τους μύθους και τις φήμες.

Ποιός είναι άραγε ο Νίκος Καζαντζάκης;

Οι δυο εικόνες που παισιώνουν αυτό το κείμενο μάς προσκαλούν να προσηλώσουμε τη σκέψη μας σε δυο φαινόμενα —αυθεντικά και τα δυο— της ψυχής του. Την εικόνα της γαλήνιας ανάπαυσης θά την επιγράψουμε: «Τό ξαπόσταμα του θεριστή». Την άλλη, θά την πούμε: «Ο διαλογισμός κάτω απ’ το Σταυρό».

Μέσα στην Ιστορία των νεοελληνικών

γραμμάτων δεν πιστεύω να υπήρξε μεγαλύτερος δουλευτής από τον Καζαντζάκη. “Ο θερισμός του έχει ήδη πυργώσει μιά θημωνιά τυπωμένο χαρτί: Μιάν έποποιία από τριαντατρείς χιλιάδες τρακόσους τριαντατρείς στίχους, τό έκτενέστερο ποίημα της λευκής φυλής, όπως ειπώθηκε. Δεκαπέντε κάπου τραγωδίες. “Εφτά -όχτώ πολυσέλιδα μυθιστορήματα. Πεντέξη θιβλία με ταξιδιωτικές εντυπώσεις. Μερικές δεκάδες μεταφράσεις: “Ομηρο, Δάντη, Γκαίτε, Ντάρβιν, Νίτσε Μπεργκσόν...

“Η έπιθλητική αυτή παραγωγή υπήρξε έφικτη χάρις σε μιάν υπεράνθρωπη εργατικότητα και χάρις σε μιά παραίτησι: από θέσεις, αξιώματα, προνόμια. Χάρις στην άπαρνησι ενός άσκητή.

Κάθε δουλευτής έχει δικαίωμα να προφυλάσση τό χρόνο του. Για τόν καλλιτέχνη, η αυτοπροστασία αυτή είναι τό πρώτο χρέος. “Ο χρόνος του είναι η περιουσία του, είναι η “δια ή ψυχή του. Κάθε ξένη εισβολή μέσα στο δημιουργικό χρόνο, αλλοιώνει την ούσία του και νοθεύει την ποιότητά του. “Ο Καζαντζάκης άφιέρωσε στο έργο του έναν άμιγλή και άδιαίρετο χρόνο όπως ο άσκητής στην προσευχή του. Οι βιοποριστικές άπασχολήσεις του υπήρξαν πάντοτε θραυτάτες: ήταν ο φόρος που όφειλε ο άκτήμων και έντιμος άνθρωπος στην άπαίτησι του σώματός του να συντηρηθή και να ζήση. “Αλλά, περιορίζοντας τις ανάγκες σου, περιορίζεις τη θητεία σου στο νεκρό χρόνο “Η δουλειά του Καζαντζάκη στο σώμα του δεν υπήρξε τελικώς θαρύτερη από του καλόγερου-ζητιάνου, που άναζητεί κάπου—κάπου μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων τά μέσα μιάς ταπεινής συντήρησης, για ν’ άποσυρθή έπειτα στο έρημητήριό του και ν’ άφιερωθή στην άσκησί του.

Τό περιεχόμενο της πνευματικής άσκησης του Καζαντζάκη δε γίνεται θέβαια ν’ αναλυθή σε μιά -δυο σελίδες. “Η εικόνα του, ώστόσο, που έχουμε έδω, κάτω από έναν Σταυρωμένο της Προθηγκιανής έξοχής, επιτρέπει να θυμηθούμε τό σχόλιο που έκαμε ο “Ιδιος ο Καζαντζάκης για τόν άγώνα του: «“Ο Σταυρωμένος Χριστός, δηλαδή ο σταυρωμένος άρτιος άνθρωπος, τη στιγμή που σταυρώνεται, νιώθει άνεκλάλητη χαρά, γιατί έξερει πως ή σταύρωσι είναι ο μόνος δρόμος ανάστασης».

Δέν υπάρχει άμφιβολία· ή άποδοχή της ευσίας είναι ένα από τά κύρια διδάγματα της

λογότεχνικής μυθολογίας του Καζαντζάκη. “Αλλά ο «διαλογισμός του κάτω απ’ το Σταυρό», προτού να φτάση στο έγκαρτερημένο αυτό συμπέρασμα, πρέπει νάχε άνακεφαλαίωση τις πικρίες και τις άπογοητεύσεις μιάς δόκληρης ζωής.

Πράγματι, μέσα σε μισόν αιώνα δημιουργικής ζωής, μονάχα τά τελευταία τουτά πεντέξη χρόνια ο Καζαντζάκης θρήκε την άναγνώρισι που του άνήκει. Μισός αιώνας άδιαφορίας του κοινού! Τά πλήθη άγνοούν τόν πνευματικόν άγώνα της μονάδας, όταν δε φτάνουν και να τόν μισήσουν ακόμα. “Η άυτονομία του θεωρητικού πνεύματος περιβάλλεται από την παγερή άδιαφορία της μάζας, όταν δεν έπισύρη τό τυφλό μίσος της.

“Ενας άπαισιόδοξος φιλόσοφος του καιρού μας διατύπωσε, τώρα τελευταία, τούτον τόν πικρό στοχασμό, συμπέρασμα της μακροχρόνιας πείρας του: «Τά πλάσματα που τούς έλαχε ο κλήρος να ίρδωκοπούν αίμα και νερό μέσα στα θάσανα της ζήσης, είναι θαθεία φυσικά να μισούν εκείνους που, μ’ όλη τους τη γαλήνη και χωρίς άλλο συμφέρο παρά τη χαρά που βρίσκουν στην άσχολία τους, κατευγράφουν τά γεγονότα και άνατρέχουν στις αίτιες. Τό μίσος αυτό φανερώθηκε συμβολικά, —πάν’ από τότε δυό χιλιάδες χρόνια—, όταν ο λαός του “Αβραντος κατέσφαξε τούς Πυθαγορείους, που ήταν άτάραχα άφωσιωμένοι μέσο στους πύργους των να παρατηρούν τά άστρα και να διερευνούν την ούσία των άριθμών».

“Η έκাতόμβη εκείνη δεν ξανάγινε. “Αλλά ή μοίρα του πνευματικού ανθρώπου, τόν κάνει πολλές φορές, με τη σκληρότητά της, να παραπλανάται και να φαντάζεται τη ζωή του σαν ένα σταυρικό άγώνα. “Από αιώνα σε αιώνα, ένας όχλος, που τόν έχουν έπιθέξια έρεβίσει, θά ξεσπάση σε φωνές όργης: «Σταύρωσον αυτόν! Σταύρωσον αυτόν».

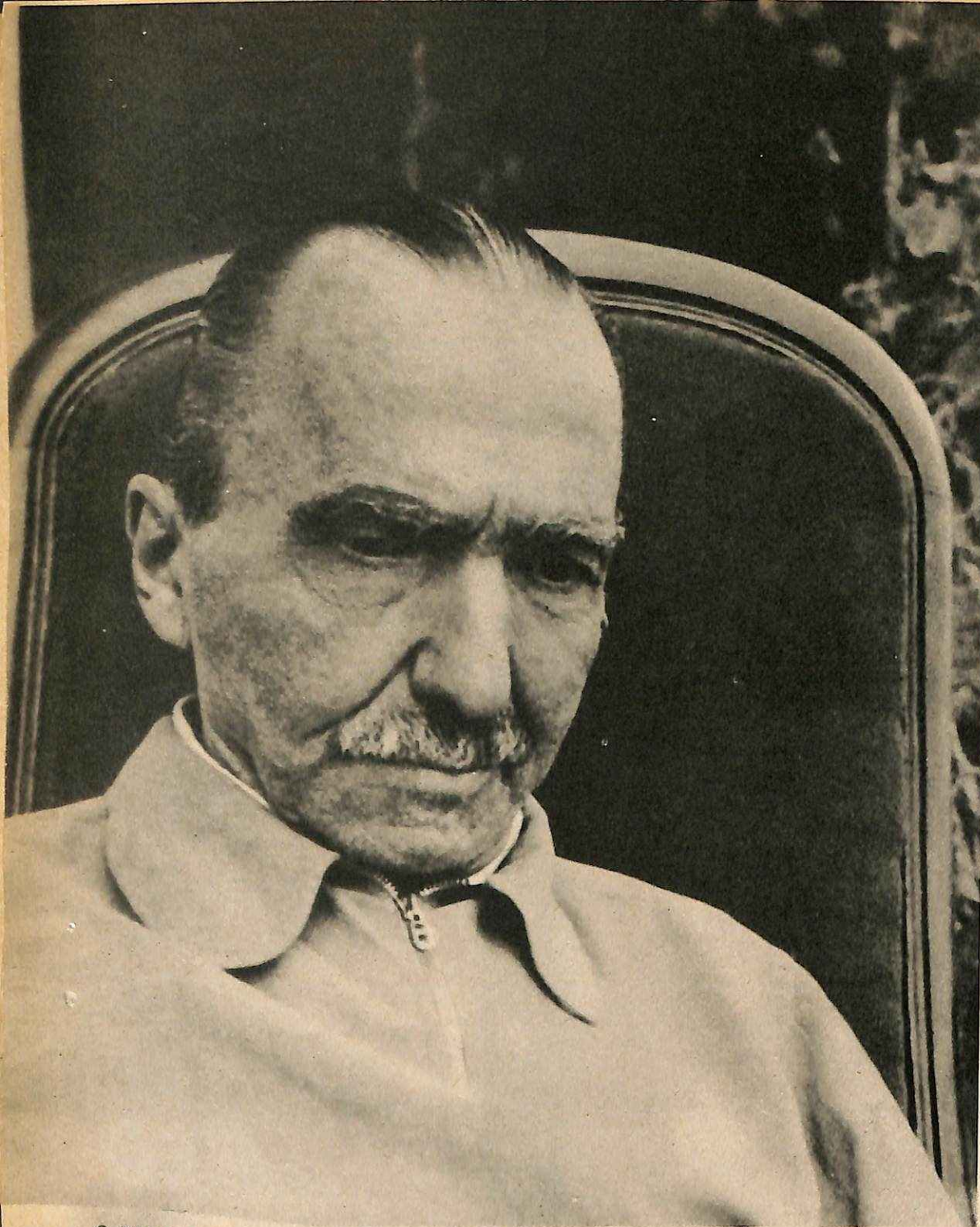
“Ο “Ιδιος εκείνος άπαισιόδοξος φιλόσοφος που μάς έφερε στη μνήμη την άπάνθρωπη σφαγή των Πυθαγορείων, μάς υπενθυμίζει και τη σκληρό τέλος του μεγαλοφυούς Γάλλου χημικού Λαβουαζιέ κατά την Τρομοκρατία (1794): “Ενας άνθρωπος του λαού, άπαθλιωμένος από τις συνθήκες της ζωής του, φωνάζει κάτω από τό ίκρίωμα: «“Η Δημοκρατία δεν έχει άνάγκη από χημικούς!» Οι στοχασμοί του μεγάλου Λαβουαζιέ δεν είχαν, κατά την κρίσι του ταλαίπωρου εκείνου βιοπαλαιστή, καμμία χρησιμότητα.

Ω

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΟΧΘΟ: ΞΑΠΟΣΤΑΜΑ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΗ

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠ’ ΤΟΝ ΜΕΓΑ ΣΤΑΥΡΟ

Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΔΙΣΤΑΞΕ ΝΑ ΚΥΤΤΑΞΗ ΤΟΝ ΘΕΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΑ ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΟ

Γεννήθηκε στο 'Ηράκλειο της Κρήτης το 1882. Ο πατέρας του —που κρατούσε, φαίνεται, έναν πολύτιμο χώρο μέσα στη μνήμη του Καζαντζάκη, όταν έπλεθε τον «Καπετάν Μιχάλη»— ήταν ένα από εκείνα τα κρητικά στουρνάρια που τίποτε δεν τα λυγίζει, τίποτα δεν τα φθείρει. 'Εζη-θερ κι' ενωμένη με την Ελλάδα.

Για τη μητέρα του ο ίδιος ο Καζαντζάκης λέει ότι ήταν μία καλοκαρδής αγία γυναίκα, αφιερωμένη όλως στον άντρα της και στα παιδιά της. Στο σχολείο του 'Ηρακλείου έκανε τις πρώτες του σπουδές. 'Αλλά τα γεγονότα του 97 τον άναγκασαν να τις διακόψει. Τις συνέχισε, προσφυ-έκανε μία - δυό τάξεις του γυμνασίου, και τις άπελευθέρωσε της Κρήτης.

Δεν ήταν μόνο σε μερικά —ήταν σε όλα τα μαθήματα άριστος. Σωστός «επασίλας» στο διά-βασμα, αλλά και «φαινόμενος», όπως λένε. Το λο-γοτεχνικό του ταλέντο είχε από τότε κιόλας άρ-χίσει να ξεχωρίζει. 'Όταν ο καθηγητής του των θρησκευτικών και κατόπιν 'μ'η'ροπολίτης Κρήτης

Βασίλειος έγινε επίσκοπος, στην άποχαιρετιστή-ρια τελετή τον προσεφώνησε, έκ μέρος των μαθη-τών, ο Καζαντζάκης. Και τόσο ώραία ήταν ή προσφώνησι εκείνη, που όχι μόνο ο συγκινημένος νεοχειροτόνητος επίσκοπος, παρὰ και όλοι όσοι παρίσταντο έκλαψαν.

'Η κλίσι όμως του Καζαντζάκη φάνηκε, εκείνη την εποχή και σε μία μαθητική παράστασι του «Οιδίποδος Τυράννου», στο κατεδαφισμένο τώρα πιά θέατρο «'Απόλλων» του 'Ηρακλείου, όπου έ-παιξε το ρόλο του Κρέοντα. Και τόσο όμορφα ά-πήγγειλε τους στίχους του Σοφοκλή στο πρωτό-τυπο, τόσο επιτυχημένη ήταν ή ήθοποιία του, ώ-στε κι' αυτός ο ξηρότατος σχολαστικός Μιστριώ-της και ο άρχαιολόγος Κυπαρίσιος ένθουσιαστη-καν και του είπαν τα πιο κολακευτικά λόγια.

Το 1902 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου και το 1907 πήρε το πτυχίο του, πάλι με άριστα.

Την εποχή εκείνη τύπωσε και το πρώτο του βιβλίο: Ένα πεζό ποίημα, αρκετά μακρύ, με τον τίτλο «'Ο φ ι ς και Κ ρ ί ν ο ς», γεμάτο έφηβικό άισθησιασμό, πολύ άμετουσίωτον. 'Αργότερα έ-λεγε ο ίδιος πως ντρεπόταν για δαύτο, και το μάζεψε όπου τ'όρισκε, από φίλους και βιβλιοπω-λεία. 'Ισως όμως υπερέβαλλε, γιατί πρωτόλειο ήταν, στο κάτω - κάτω, άν και είν' αλήθεια ισχυρό

Ο άνθρωπος, ο βίος και τό έργο του

πράγματι για ξεκίνημα ενός συγγραφέα με τέ-τοιες αξιώσεις, σάν αυτές με τις όποιες προβά-λεται σήμερα πιά ο Νίκος Καζαντζάκης.

Πτυχιούχος γνωρίστηκε με την επίσης 'Ηρα-κλειώτισσα Γαλάτεια 'Αλεξίου, τη γνωστή ως Γα-λάτεια Καζαντζάκη, κόρη σοφού φιλόλογου και λαμπρού συνεργάτη του Ξανθουδίδη στη μνημι-ώδη πρώτη έκδοσι του «'Ερωτόκριτου», και την παντρεύτηκε.

'Αλλά ο γάμος δεν στέριωσε και χάρισαν. 'Υστερα από πολλά χρόνια ο Καζαντζάκης ξαναπαντρεύτηκε —κουμπάρος ο 'Αγγελος Σι-κελιανός— και ζή από τότε εύτυχισμένος με την άφωσιωμένη σύντροφό του, την 'Ελένη Σαμίου.

Στά 1908 με 1910, ενώ δημοσιογραφεί πιά τακτικά στην «'Ακρόπολις» και άλλες αθηναϊκές έφημερίδες, κι' έχει εγκατασταθή στην 'Αθήνα, ο Καζαντζάκης κάνει τις πρώτες σοβαρές φιλο-λογικές του εμφανίσεις. Με το ψευδώνυμο Π έ - τ ρ ο ς Ψ η λ ο ρ ε ί τ η ς —που φανερώνει έκ-δηλα τόσο την αγάπη του στην Κρήτη όσο και μία έφεσι πνευματική—, δημοσιεύει ένα μυθι-στόρημα στο «Νουμάς», το πρώτο του ίσως, και τον «Πρωτομάστορα», τραγωδία γραμμένη πάνω στον έξοχο καμβά του γνωστού «Γεφυριού της 'Αρτας».

Το 1910 ταξιδεύει στη Ρώμη, όπου μένει άρ-κετά και την αγάπαι με άληθινό πνευματικό πά-θος. Καταλήγει στο Παρίσι, όπου ρίχνεται σε φι-λοσοφικές κυρίως μελέτες.

Είναι ή εποχή που μεσουρανεί ο λαμπρός Μπέρζον κι' έχει καταντήσει «μόδας» και μανία τέτοια, ώστε όλόκληρο το Παρίσι να παρακολου-θή, πατής με πατώ σε, τα πολύκροτα μαθήματά του στο «Collège de France».

Τον Καζαντζάκη τον τράβηξε έντελώς ιδιαίτε-ρα ο Μπέρζον, αλλά και τον έπηρέασε βαθύτατα, όπως έξ ίσου, και καθοριστικότερα, ο Νίτσε, που τον μελέτησε την ίδια εποχή και μετέφρασε άρ-γότερα, στη σειρά των εκδόσεων Φέξη, το «Τάδε έφη Ζαρατούστρας», άπ' τα γαλλικά μόν, κι' όχι άπ' τα γερμανικά, αλλά σε γλώσσα και ύφος που πείθουν για μίαν αγάπη και προσήλωσι όχι τυ-χαία στον «ισχυρό» αυτόν «άναρχικό».

Τών δύο τούτων την επίδρασι κυρίως δέχτη-κε βαθύτατα ο Καζαντζάκης. Του Νίτσε μάλιστα τόσο, ώστε να πρέπει, από πολλές καιριώτατες απόψεις των ιδεών του, να θεωρηται ο Καζαντζά-κης ένας πιστός «μαθητής» του. 'Οχι βέβαια ά-πό κείνους που ο συμβολικός Ζαρατούστρας έ-διωχνε ώργισμένος από κοντά του, με την έντολη ενά γίνουν οι έαυτοί τους για να του μοιάσουν—γιατί, πάντως, ο Καζαντζάκης είχε μέσα του ένα σπέρμα ριζικά διαφορετικό, έντελώς άλλης ποιότητας από του Νίτσε—, αλλά από κείνους που πήραν και από το Νίτσε —και δεν είναι λί-γοι— ό,τι τους ταίριαζε.

Γιατί είναι, βέβαια, ένας «ε κ λ ε κ τ ι κ ό ς», ένας μαέστρος μάλιστα του «ε κ λ ε κ τ ι σ μ ο ύ» ο Καζαντζάκης. Και τούτο είναι βασικό γνώρισμα του «στοχαστού» Καζαντζάκη.

Το 1919 ξαναβρίσκεται στην 'Αθήνα, έπικε-φαλής, αυτή τη φορά, μιάς δημοσίας υπηρεσίας. Είναι γενικός διευθυντής του υπουργείου Προνοί-ας, και υπό την άρμοδιότητά του αυτή ώργάνωσε ο Καζαντζάκης τον επαναπατρισμό έκαστον πενήν-τα χιλιάδων 'Ελλήνων του Καυκάσου, που τους άπήλαυνε τότε ή Σοβιετική Ρωσία κι' εγκαταστά-θηκαν τέλος στη Μακεδονία και τη Θράκη.

Τη δρασσι, την άμεση, που έχει τέτοιον καμμό γι' αυτήν και που παντού τη δοξάζει και την τρα-γουδά, την άποπειράθηκε μια φορά, στα χρόνια εκείνα ο Καζαντζάκης. Θέλησε να κάνει μία έπι-χείρησι ευλείας στη Χαλκιδική. Το αποτέλεσμα δεν είναι γνωστό. Πάντως, στην επιχείρησι εκείνη γνώρισε από την καλή και από την άνάποδη το άγρίμι που, με τ' όνομα 'Αλέξης Ζορμπάς, ζων-τάνειμε ύστερα από χρόνια στο όμώνυμο μυθιστό-ρημά του και από κεί πήρε όλο σχεδόν το ύλικό του για το βιβλίο του αυτό.

Στη δεκαετία 1920 με 1930 ο Καζαντζάκης εργάζεται ως μεταφραστής και διασκευαστής στού 'Ελευθερουδάκη. Τότε αρχίζει και τα ταξι-δια του. Χρήματα πολλά δεν του χρειάζονται. Εί-ναι τόσο λιτοδίαιτος, ώστε πολλοί τον λένε «φα-κίρη». Και ο ίδιος, άλλωστε, με τον τρόπο της ζωής του, τις διηγήσεις του, κάνει να φαίνεται ό-χι δλότελα άταίριαστη τούτη ή προσωπομια.

Πέρασε τότε ένα - δύο μήνες, χειμώνα, σε μία όρεινή τοποθεσία της Τσεχοσλοβακίας. Δυό κά-μαρες είχε το σπίτι όπου έμενε με τη γυναίκα του. Στη μιά, καθώς μου διηγότανε άργότερα, όπου δούλευε δημερίς δεν έκαιγε φωτιά στην άλλη ό-που περνούσε τις ώρες της ή γυναίκα του, έκαι-γε. Το θράδυ, όταν τελείωνε τη δουλειά του, πή-γαινε στην κάμαρα με τη σύμπα. Και «—Θεέ μου!», έλεγε μετά, «τί χαρά ήταν τότε εκείνη ή ζέστα!»

Στά 1927 δημοσίευσε τον «Νικηφόρο Φωκά», και στα 1928 έξεδωσε τον «Χριστό» και τον «'Οδυσσέα».

Είναι τρεις έμμετρες τραγωδίες που θα τις ακολουθήσουν άλλες: («Μέλισσα», «'Ιουλι-ανός», «Προμηθεύς», «Καπαδοξΐ-α») λίγο πριν και έπειτα από τον πόλεμο, και μία, ο «Κωνσταντίνος ο Παλαιολό-γος», που δημοσιεύτηκε έντελώς τελευταία. Οι τραγωδίες αυτές μάς δείχνουν το «κλίμα» όπου κινείται στα χρόνια εκείνα ο Καζαντζάκης, και που θα το ξαναδούμε σε κατοπινά του έργα, στο μεγάλο του έπος, την «'Οδυσσεια» (1938) και στα μυθιστορήματά του «'Ο Χρι-στός ξανασταυρώνεται» και «'Ο τε-λευταίος πειρασμός».

Μέσα στην ίδια αυτή δεκαετία δημοσίευσε και δύο άλλα έργα ο Καζαντζάκης: την «'Ασκητι-κή», το 1927, όπου συνώμιζε ο συγγραφέας, σε μία ρυθμική ποιητική πρόζα, την ως τότε φιλο-σοφία του, και το «Τί είδα στη Ρουσία» (1928). 'Ακόμη την «'Ιστορία της Ρωσι-κής Λογοτεχνίας», το 1930, στις εκδόσεις 'Ελευθερουδάκη.

Με το «Τί είδα στη Ρουσία» έγκαινιά-ζε ο Καζαντζάκης ένα είδος λογοτεχνικό, που το καλλιέργησε ένστατικά και με μεγάλη επιτυχία: την ταξιδιωτική έντύπωσι. Τα βιβλία του για την 'Ισπανία, για την Αίγυπτο και το όρος Σινά, για την Κίνα και την 'Ιαπωνία, για την 'Αγγλία, που τα πιά πολλά γράφθηκαν και δημοσιεύτηκαν λί-γο πριν από τον πόλεμο, είναι σάν μία συνέχεια του πρώτου εκείνου βιβλίου.

'Από τα ταξιδιωτικά του αυτά, εκείνο που κρατάει άκόμη το μεγαλύτερο ένδιαφέρον —ίσως και λόγω του έξωτικού του θέματος— είναι το «Κίνα - 'Ιαπωνία», και μετά το «'Ισπα-νία». 'Η «'Αγγλία» έχει ένα θαρύτερο βάδι-σμα και είναι φιλολογικά πιο «φορτωμένο» από τα άλλα. Το «Τί είδα στη Ρουσία» δεν δια-βάζεται πιά σήμερα, γιατί είναι πινυμένο στο-τοτινό, πολύ επικαιρικό, ένδιαφέρον του Καζαν-τζάκη, για τα πρώτα θέματα του σοβιετικού κα-θεστώτος.

Δημοσιογραφικά, κατά βάσι, βιβλία, όλα τα ταξιδιωτικά του. 'Η «'Οδυσσεια» όμως, που τυπώθηκε το 1938 με έξοδα μιάς 'Αμερικανίδας θαυμάστριάς του σε τερατώδες σχήμα και όγκο, κατέχει μίαν άλλη θέσι μέσα στο έργο του Κα-ζαντζάκη. Χωρίζεται σε 24 ραφωδίες και έχει ά-κριβώς 33.333 στίχους—ούτ' έναν λιγώτερο, ού-τε έναν περισσότερο! Κι' ο Καζαντζάκης δήλωσε κάποτε, πως αυτός ο καθολιστικός αριθμός των στίχων της «'Οδυσσειας» του, δεν είναι ούτε τυχαίος, ούτε ένα άπλο ή δίχως νόημα παιγνίδι του μυαλού, αλλά έκφράζει, με την ύπολογισμένη αριθμητική του μαγεία, πολλά!

Λίγοι τη διάβασαν —γιατί και πανάκριδη ή-ταν, κι' δλότελα... άβολη για τις διδισθητικές του κόσμου τέτοια όγκώδης «'Οδύσσεια», και, φυσικά... βαρεία για το ελάχιστο συνηθισμένο σε τόσο μακρόπνοα έπικά έργα κοινό.

Το βασικό κήρυγμά της είναι ένας 'Οδυσσέας που ξαναφεύγει πάντα από κάθε 'Ιθάκη όπου φθά-

νει —γιατί ο τόπος, ο ένας τόπος, ο ίδιος, δεν τον χωρεί ποτέ.

'Εργο, δηλαδή, βαθύτατα «άντικλασικό» —γιατί, βέβαια, δεν είναι άλλο από ρομαντικός, έ-νας τυπικός σημερινός ρομαντικός ο Καζαντζά-κης— και μαζι, πώς να το πη κανείς άλλως; 'Αν-τι - οδυσσειακό!

'Επειτα ήρθε και πέρασε ή κατοχή. Κι' όταν έφτασε ή άπελευθέρωσι, ο Καζαντζάκης ήταν, ό-πως όλοι μας, κουρασμένος. 'Ελεγε πως ήθελε νι ταξιδέψη, να πάη ν' αναπαυθή σε χώρα που δεν είχε γνωρίσει τη φουρτούνα του πολέμου, και ό-που τα καλά του πολιτισμού έχουν για τους κου-ρασμένους μία ιδιαίτερη γλύκα.

Σε άλλες συναντήσεις μας, μιλούσε, ακόμα, για τις έντελές νέες προοπτικές που του είχε ά-νοιξει, σε ό,τι αφορά την πορεία του πολιτισμού και του κόσμου, ο πόλεμος. Φανέρωναν άπαισιο-δοξία τα λόγια του; 'Ισως. 'Ισως κι' όχι. Γιατί ο Καζαντζάκης δεν είναι ποτέ, ούτε καθαυτό ά-παισιόδοξος, ούτε καθαυτό αισιόδοξος. Κάποτε έγραψε: «Δεν φοβόμυι τίποτε. Δεν έλπίζω τίπο-τε. Είμαι λεύτερος».

Μάλιστα, το 1946 γίνεται ύπουργός στην κυβέρνησι Σοφούλη.

'Εμεινε ελάχιστα, άλλ' από το άνάτατο του-το άξίωμα βοηθήθηκε να ξαναποκαταστήση τις έπαφές του με το έξωτερικό και το 1948 βρίσκε-ται στο Παρίσι, όπου διορίζεται δευθυτης του τμήματος κλασικών μεταφράσεων στην «'Ουνέσκο», με ήγεμονικό μισθό και τερατώδεις ευχέρειες να προωθήση το έργο του στο διεθνές κοινό.

'Από κεί κι' ύστερα παίρνουν όλα το γνωστό μας πιά δρόμο. 'Όπως άλλοτε στην Αίγινα, πάει τώρα και κλείνεται σε μία άπόμερη γωνιά της 'Αντίμυ, στη Βίλλα Μανολίτα.

'Εκεί, στην άρχαία έλληνική 'Αντίπολι, που

θυμίζει τόσο, όπως δα και δη ή «Κυανή 'Ακτή», την 'Ελλάδα, και που τη γαλήνη της δεν την τα-ράζει διόλου ή κοσμική χλαση της ύπόλοιπης «Côte d' Azur» αρχίζει ο Καζαντζάκης τη νέα του λογοτεχνική περίοδο: της συστηματικής μυθιστο-ριογραφίας. Γράφει, το ένα πάνω στ' άλλο, τρία μυθιστορήματα: τον «Καπετάν Μιχάλη», το «'Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» —το έγραψε μέσα σ' ένα μήνα, καθώς έπεε στην πριγκίπισσα Βοναπάρτη— και τον «Τελε-ταίο πειρασμό».

Καμμό το είχε πως ο «'Αλέξης Ζορ-μπάς», μολονότι από καιρό εξαντλημένος, δεν ξανατυπωνότανε. Και νά, ξαφνα, ο συγγραφέας που λίγο μετά από τον πόλεμο είχε προτείνει σε έναν 'Αθηναίο έκδότη να του τυπώση τα έργα του χωρίς να του δώση καμμία άμοιβή, βλέπει να με-ταφράζονται τα βιβλία του, προπάντων τα μυθι-στορηματά του, σε πέντε, έξη, όχτώ γλώσσες, και να τυπώνονται και στην 'Ελλάδα, σε χιλιά-δες αντίτυπα, και να γίνονται άνάργαστα!

'Η επιτυχία αυτή του Καζαντζάκη, οι κριτι-κές που έγραψαν τόσοι και τόσοι ξένοι για το έργο του, ο πόλεμος που του γίνεται από πολλούς άκόμη εδώ στην 'Ελλάδα, το θραβείο Νόμπελ που διεκδικεί, δεν πρόλαβαν άκόμη να γίνουν... εικόνες, και μένουν, για την ώρα, έρμαια των έλ-ληνικών παθών!

Στο μεταξύ ο Καζαντζάκης δεν σταματά. 'Α-κατάσχετος! Προχθές άκόμη έξέδωσε την μετά-φρασι της «'Ιλιάδας», του 'Ομήρου αυτή τη φορά, με την πολύτιμη βοήθεια ενός λαμπρού φιλόλογου μας.

Και ποιός ξέρει τί άκόμη μάς ετοιμάζει! Κι' όλο στα μεγάλα, στα πρώτα, στα όγκολιθικά θέ-ματα του πνεύματος! Σ' αυτά άκριβώς που άλ-λοι διστάζουν κι' αναλογίζονται. 'Εκεί, ίσα - ίσα, πάντα αυτός τολμά.

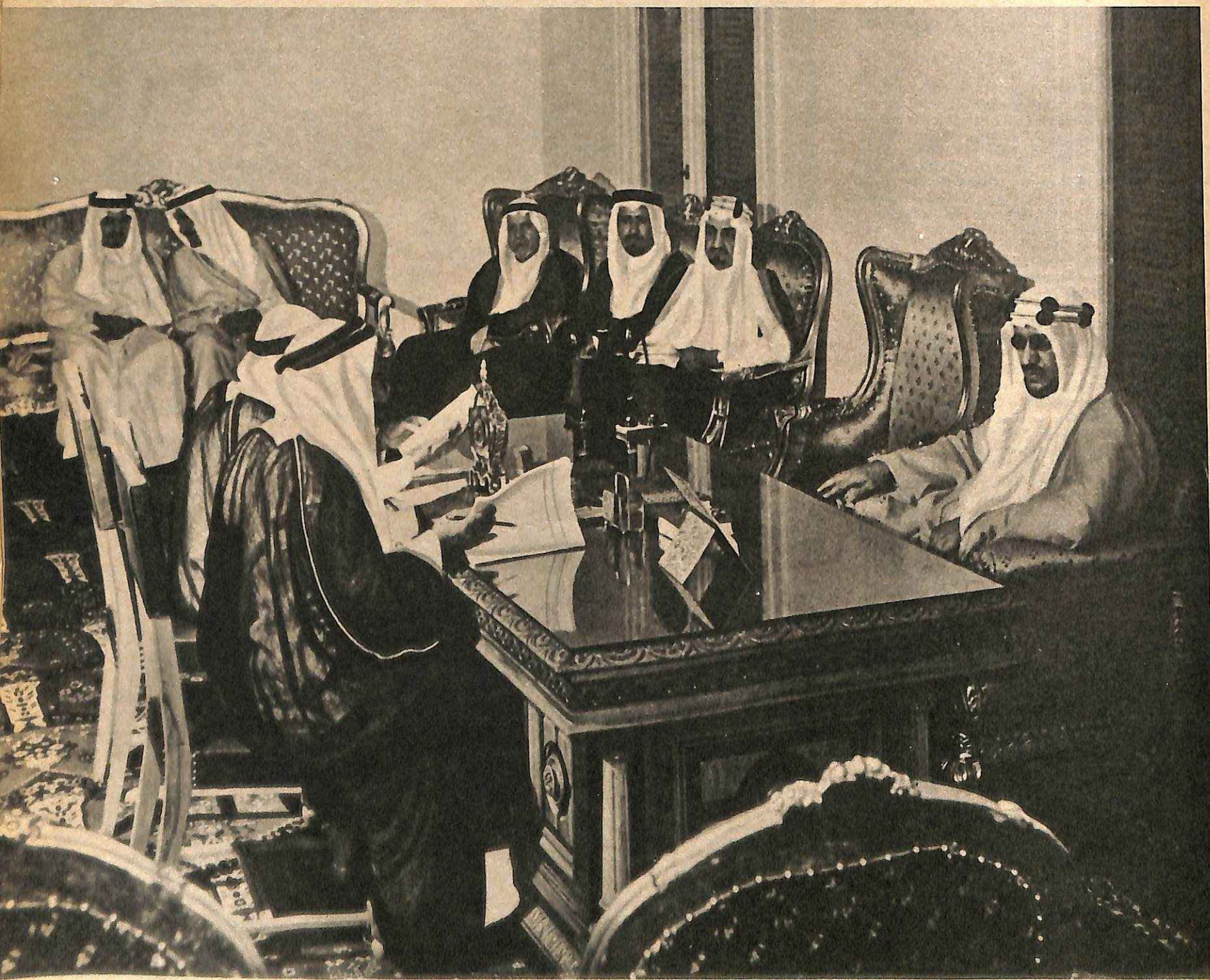
■ ■ ■

Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ, ΠΟΥ ΜΙΣΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΙΜΑΚΤΟ ΛΟΓΟ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΗΝ ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΑΞΙ

Η ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΔΕΞΑΜΕΝΗ
ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ Σ' ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΣΑΟΥΔΙΚΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ ΣΑΟΥΔ-ΜΠΙΝ-ΑΜΠΝΤΟΥΛ-ΑΖΙΣ (ΔΕΞΙΑ) ΣΥΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

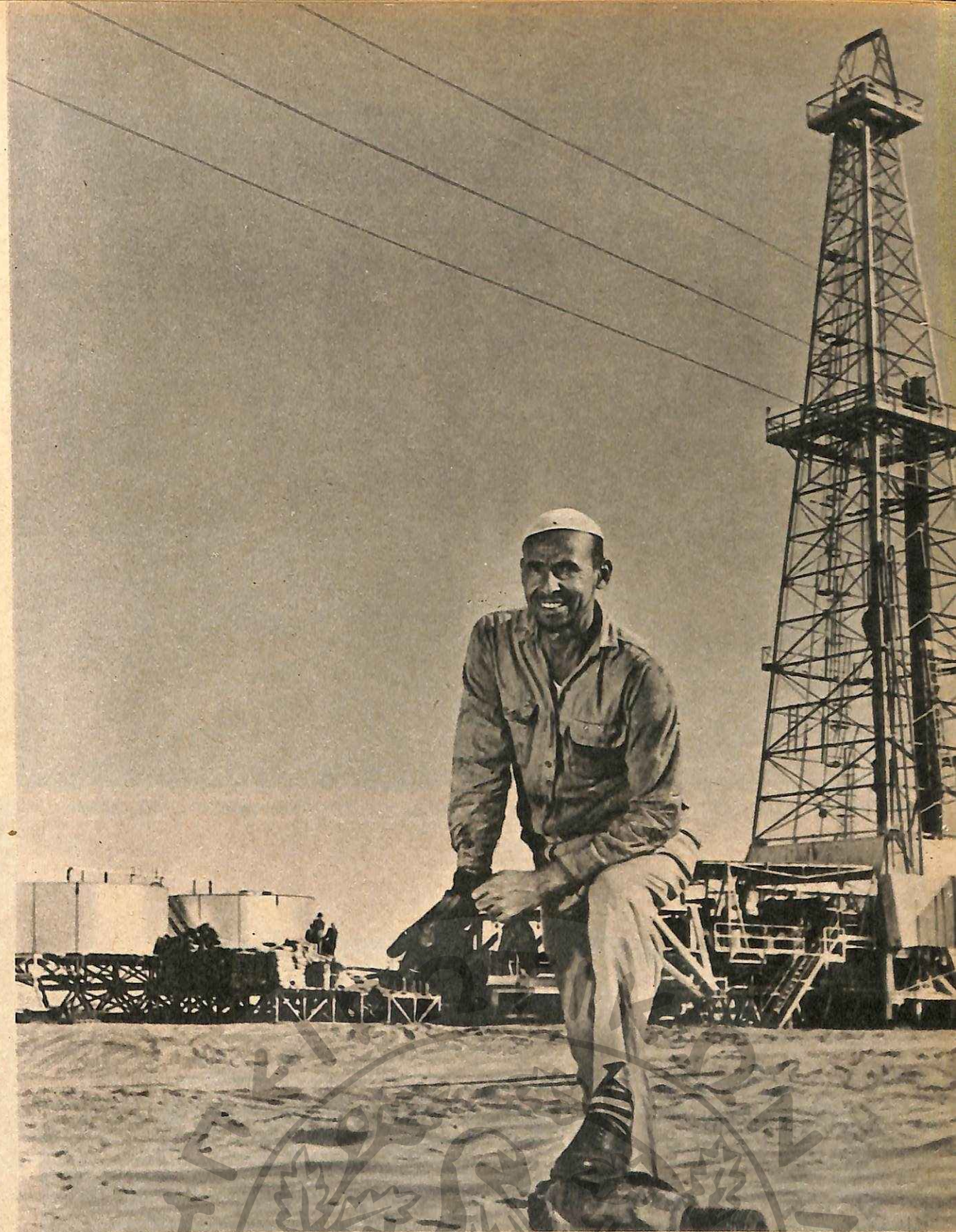
Το 1923 υπήρξε έτος αποφασιστικό για τη Μέση Ανατολή. Στις 8χθες της λίμνης Λεμάν, στην Λωζάννη, έγινε κατά το έτος αυτό η τελική διανομή της κληρονομιάς που άφινε η Μεγάλη Πύλη. Έκτελεσται της διαθήκης των σουλτάνων οι Άγγλοι, ήταν φυσικό να κρατήσουν για τον έαυτό τους τη μερίδα του λέοντος. Χωρίς θέβαια να φαίνονται. Ο δόλιος έμπορος, εμφανίζεται χωρίς περιουσία ο ίδιος για ν' αποφεύγη τις υποχρεώσεις του και παρουσιάζει για κυρίου της περιουσίας του, παιδιά, ανήψια, ψυχοπαίδια. Έτσι και η Μ. Βρετανία. Παρουσιάζεται στη διάσκεψη της Λωζάννης χωρίς ιδιοτέλεια. Να μοιρασθή ή παλιά Όθωμανική Αυτοκρατορία, χωρίς αυτή να κρατήσει τίποτα για τον έαυτό της. Εκτός από μια μικρή γωνίτσα: Το Άντεν.

Σ' όλα τ' άλλα μέρη άνεξαρητσία! Κράτος του Ιράκ, κράτος της Υπεριορδανίας, κράτος της Υεμένης, κράτος της Σαουδικής Αραβίας. Όλα μοιρασμένα με τέτοιο τρόπο που να διατηρούν Ισορροπία μεταξύ τους χωρίς τον κίνδυνο να μεγαλώση κανένα και να άρχιση να άπειλή την ήσυχία της περιοχής που θα εξασφάλιζε και την άνερόχλητη άσυνδία του αυτοκρατορικού λέοντος.

Έν τούτοις το άγγλικό σχέδιο υπήρξε κυριολεκτικώς έπιφανειακό. Έξησφάλιζε μία Ισορροπία δυνάμεων στην έπιφάνεια άπλως της άραβικής χερσονήσου. Η μικρή Υπεριορδανία θά είχε ένα καλά άργανωμένο στρατό με Άγγλους άξιωματικούς. Η μεγάλη Σαουδική Αραβία δέν θά είχε στρατό. Το Ιράκ θά ένισχυόταν περισσότερο. Η Περσία, σαν πλουσιότερη χώρα, λιγότερο.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ

Κάτω όμως από την έπιφάνεια της άραβικής έρήμου, με τη φτώχεια της, τις καμήλες και τις όμαδες των φτωχών νομάδων, κρυβόταν ο πλούτος. Αυτόν θά τον κρατούσε για τον έαυτό της ή Μεγάλη Βρετανία. Οι Άραβες δέν θά τον ήξεραν και άν τον γνώριζαν, δέν τούς έπεφτε λόγος. Δέν ήταν σέ θέσι να τον έκμεταλλευθούν. Το έργο θά το άνέλαμβαν η Άγγλοπερσική έταιρία πετρελαίων. Και για κάμποσο καιρό τα πράγματα άκολουθούσαν πραγματικά αυτό το δρόμο.

ΤΟ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΦΕΡΝΕΙ ΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΙΓΟΥΡΙΑΣ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΤΗ ΤΩΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΠΗΓΩΝ

Την ειδυλλιακή αυτή κατάσταση ήρθε να διαταράξη ο καινούργιος πρωταθλητής του διεθνούς οικονομικού στίβου. Η άμερικανική έπιχείρηση. Χωρίς να ένοχλήση την άγγλική έκμετάλλευση των πετρελαίων του Ιράκ και της Περσίας, προχώρησε σέ άλλους όρίζοντες. Στην άπέραντη Σαουδική Αραβία. Μεγάλη την άφηκαν οι Άγγλοι γιατί την νόμιζαν φτωχή και άγονη. Στα σπλάχνα όμως της Σαουδαραβικής Έρήμου οι Άμερικανοί άπέκαλυψαν την ύπαρξη των μεγαλυτέρων κοιτασμάτων πετρελαίου του κόσμου. Και η Στάν-

τάρντ Όιλ της Καλιφορνίας, στην αρχή, με τη βοήθεια των κρατικών άμερικανικών κεφαλαίων, ίδρύει την ΑΡΑΜΚΟ (Άραβοαμερικανική Έταιρία Πετρελαίων). Μέτοχοι άργότερα προσχωρούν η ΤΕΞΑΣ και η Σόκον.

Ο βασιλεύς Ιμπν Σαούντ, προσωπικός φίλος του Λώρενς, είχε βρή πιά τον τρόπο και τα μέσα για να φτιάξη άραβικό κράτος και πραγματικό βασίλειο, από το άπέραντο και παράλυτο δημιούργημα της άγγλικής διπλωματίας.

Στις πρώτες δεκαετίες του εί-

κοστού αιώνα, το κυριώτερο έσοδο του βασιλείου ήταν ο τουρισμός. Τα χρήματα που δαπανούσαν οι Μουσουλμάνοι προσκυνητά των ιερών πόλεων, της Μεδίνας και της Μέκκας. Τώρα πιά υπήρχε πραγματικός πακτωλός. Με μέθοδο και σύστημα, ο βασιλεύς Ιμπν Σαούντ χρησιμοποεί την Έκχουάν (Άδελφότητα), πολεμική όργανωσι νομάδων φανατικών Μουσουλμάνων πολεμιστών, για να εξασφαλίσουν την κυριαρχία του στην άπέραντη Αραβική Έρημο.

Ήδη όμως ο διάδοχος βασιλεύς Σαούντ, ξαναθυμήθηκε την

ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ

Ίκχουάν. Ο στρατός, εκπαιδευμένος και οργανωμένος κατά το αγγλικό σύστημα, δεν έμπνέει και μεγάλη έμπιστοσύνη. Το έπεισόδιο της άσσεως του Μπουραϊμί τον περασμένο χειμώνα έδίδαξε τον βασιλέα ότι δεν μπορεί να έμπιστεύεται και πολύ στους Βρετανούς, από τη στιγμή που οι τελευταίοι ανέκαλυσαν ότι η άχρηστη έρρημος που χάρισαν στον πατέρα του δεν είναι καθόλου άχρηστη. Προσφέρει ο βασιλεύς Σαούντ, σε οποιαδήποτε αγγλική έταιρία το ζητήσει, προνόμια για την εκμετάλλευση των πετρελαίων της περιοχής του Μουσκάτ και Όμάν. Άλλά να άναγνωρίση ή Άγγλία την κυριαρχία της Σαουδικής Άραβίας στις περιοχές αυτές που κατέλαβε με καθαρό στρατιωτικό πραξικόπημα το φθινόπωρο του 1955. Δεν άναγνωρίζει ή Άγγλία; Μς εισοδήματα, από τα πετρέλαια μόνο, που άντιστοιχούν σε 50 δολάρια περίπου κατ' έτος το χρόνο, ο βασιλεύς Σα-

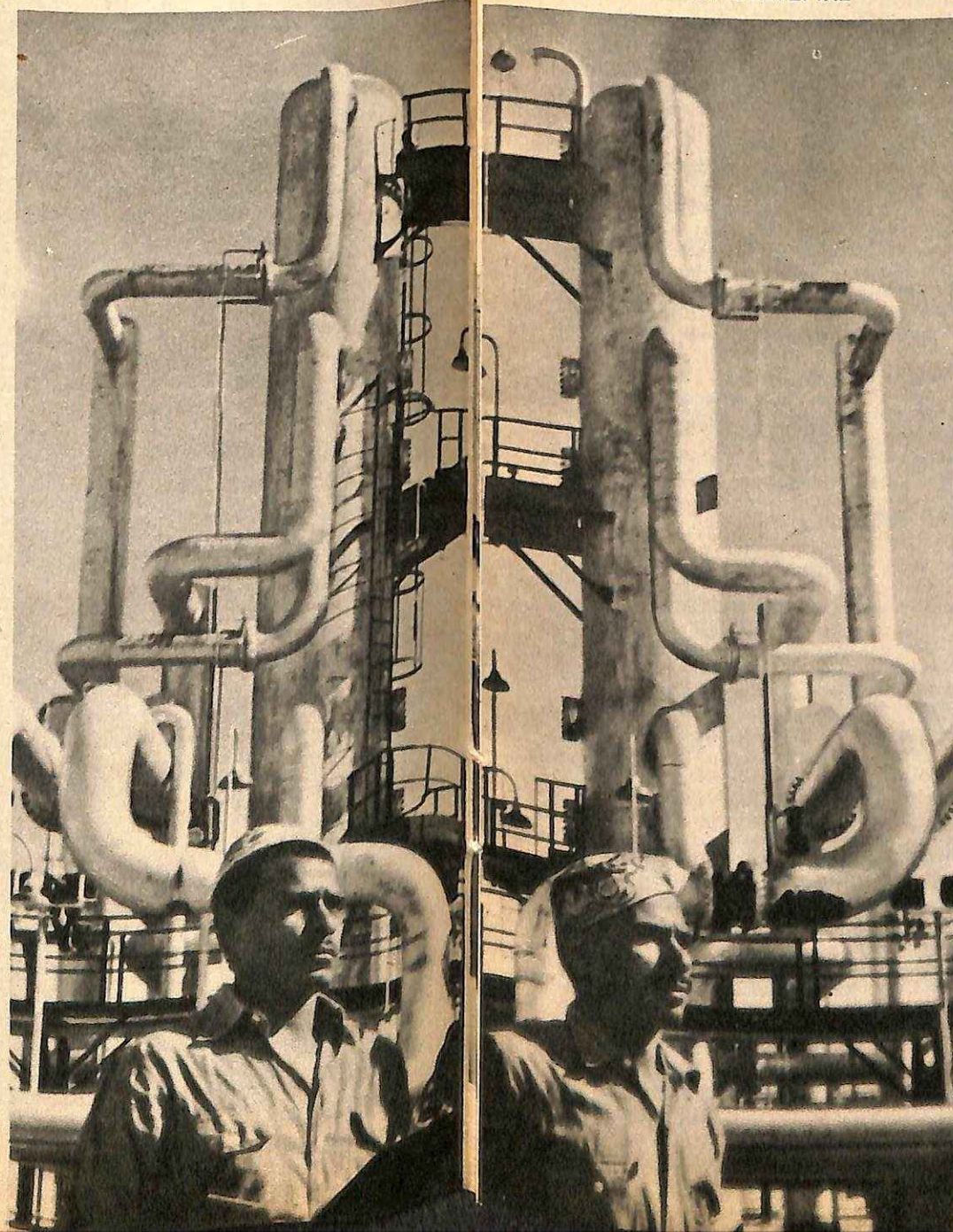
ούντ έχει την εύχέρεια να αξιοποιήση την παράδοσι της Ίκχουάν.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Δέν θα μπορέσουν οι Μουσουλμάνοι πολεμιστάι της έρήμου να μάθουν τη χρησιμοποίησι των συγχρόνων όπλων; Υπάρχουν πρόθυμοι να τους την διδάξουν οι πολυάριθμοι «τεχνικοί» που άσχολούνται σήμερα με την έπισκευή της σιδηροδρομικής γραμμής που έθεμελίωσε άλλοτε το άποικιακό όνειρο του Κάϊζερ, με το «σιδηρόδρομο της Βαγδάτης». Οι τεχνικοί αυτοί δεν μιλούν την αγγλική γλώσσα. Προς το παρόν οι τεχνικοί της ΑΡΑΜΚΟ έπρόλαβαν με την άποστολή των 18 άμερικανικών τάνκς. Ήδη όμως δηλώνουν άδυναμία να συνεχίσουν τον άγώνα έφ' όσον ή δυτική διπλωματία έπιμένει να κρατή τα μάτια της κλειστά.

Κ. Α. ΡΟΥΣΕΝ

ΕΡΓΑΤΕΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ ΤΗΣ ΣΑΟΥΔΑΡΑΒΙΑΣ: ΣΥΜΒΟΛΑ ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΦΕ-Υ-ΖΑΛ ΣΕΡΝΕΙ ΤΟ ΧΟΡΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ, ΣΑΟΥΔ

Ή έρημος που έγινε κέντρο ζωής...

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΣΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΤΗΣ ΡΙΓΙΑΝΤ

...και άστείρευτη πηγή εύημερίας

ΣΤ' ΑΝΑΚΤΟΡΑ, ΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕ... ΑΡΧΑΙΕΣ ΣΠΑΘΕΣ ΚΑΙ ΤΥΦΕΚΙΑ

Camera Press — ΕΙΚΟΝΕΣ

Καταπολεμήσατε...

1. ΤΟ ΠΑΧΟΣ
2. ΤΗΝ ΥΠΕΡΤΡΟΦΙΑ
3. ΤΗΝ ΜΥΪΚΗ ΑΤΟΝΙΑ
4. ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΕΥΣΤΙΚΗ ΦΟΡΤΩΣΗ
5. ΤΗΝ ΔΥΣΚΑΜΨΙΑ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΣΕΩΝ
6. ΤΗΝ ΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΩΝ
7. ΤΗΝ ΑΔΡΑΝΕΙΑ
8. ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ
9. ΤΗΝ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΗ
10. ΤΗΝ ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΑ

Νά! πώς μπορούν
νά καταπολεμηθούν

ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΣΑΣ

Τί καλά θα ήταν αν μπορούσαμε να ξανα-
νιώσουμε με μία σειρά ενέσεων... Όλοι έχου-
με ακούσει να μιλούν για «ελιξίρια της νεό-
τητας». Όσοι τα έδοκίμασαν ένωσαν 20 χρόνια
νεώτεροι! Τέτοια ελιξίρια είναι οι «επρόφες»,
που ανακάλυψε ο Καρρέλ μέσα στα έμβρυα της
δρυνίδας, ή οι όρροι Μπογκομόλετς και Μπορντάχ,
που εμποδίζουν το συνδετικό ιστό, κάτω από το
δέρμα μας, να σκληρύνει και να εκφυλισθεί τόσο
που να μάς πνίξει. Είναι ακόμα τα εκχυλίσματα
του πλακούντος, τα εκχυλίσματα των γεννητικών
αδένων, τα «ορμονικά κοκταίηλ», που συνδυάζουν
τις εκκρίσεις όλων των ενδοκρινών αδένων, ο
«εσσιλικός πολτός» της μέλισσας και διάφορα
άλλα.

Τα θαυματουργά αυτά φάρμακα έχουν, βέ-
βαια, στο ενεργητικό τους καταπληκτικές, καμ-
μιά φορά, επιτυχίες σε περιπτώσεις πρόωγων
γερασίων. Άλλα επιδρούν μονάχα σ' ένα όρ-
γανο, σ' έναν ιστό, ή σ' ένα ώριμο σύστημα.
Το αποτέλεσμα τους είναι μερικό και προσωρινό.
Όταν περάσει η επίδρασή τους, τα συμπτώματα
των γερασίων ξαναεμφανίζονται γιατί ουσιαστικά
οι αιτίες υπάρχουν πάντα. Μην πιστεύετε, λοιπόν,
και τόσο στα ελιξίρια της νεότητας. Δεν γίνον-
ται θαύματα στο ζήτημα αυτό. Μη ζητάτε να
ξαναεπισκεφθείτε. Επιδιώξτε καλύτερα να διατηρη-
θήτε νέοι, καταπολεμώντας τους εχθρούς της νε-
ότητος σας. Και να ποιοί είναι αυτοί οι εχθροί:

1. Το πάχος

Κανονικά, το λίπος πρέπει ν' αντιπροσωπεύει
το ένα είκοστό του βάρους του σώματος. Όταν το
ποσοστό αυτό μεγαλώνει, το λίπος πλημμυρίζει
τους ίδιους τους ιστούς των οργάνων και λιμνάζει
μέσα στο αίμα.

Το φάρμακο είναι η λογική δίαιτα. Δε χρειά-
ζεται να προμηθευθείτε ζυγισμό, πύλας με τις
θερμίδες που αντιπροσωπεύει, κάθε φαγητό και
προπαίδεια βιταμινών. Να τηρήτε μόνο τρεις βα-
σικές αρχές: Πολλές πρωτεΐνες (κρέας, αυγά, ψά-
ρι, τυρί, γάλα), λίγο ζάχαρο και άμυλο (γλυκί-
σματα, ψωμί, ενεργητικές τροφές), λίγο λίπος.
Μπορείτε να τρώτε δσα λαχανικά θέλετε, ωμά ή
βρασμένα, πατάτες, σαλάτα, φρούτα. Δε χρειάζε-
ται να πεινάτε. Τρώτε απ' όλα, αλλά με μέτρο.

2. Η υπερτροφία

Η υπερτροφία και οι υπερβολές στο φαγητό
συντομεύουν τη ζωή. Ζή κανείς περισσότερο, όταν
διατηρή το κανονικό του βάρος. Η υπερτροφία των
παιδιών συντομεύει την περίοδο της ωριμότητας
και η υπερτροφία των μεγάλων οδηγεί σε νοσήμα-
τα εκφυλισμού του οργανισμού (διαβήτης, αρτη-
ριοσκλήρωση).

Το φάρμακο: Μην τρώτε πολύ. Η κανονική δι-

αιτα αξίζει περισσότερο από το καλό φαγητό. Κα-
νένας περιορισμός δεν επιβάλλεται με την ηλικία.
Τα φαγητά σας να είναι ποικιλία. Μην αποφεύγετε
ώρισμα φαγητά. Το κρασί και ο καφές δεν πρέ-
πει να καταργηθούν τελείως. Σας συνιστούμε, πάν-
τως, μία «μέρα πείνας» κάθε μήνα.

3. Η μυϊκή ατονία

Οι μύς αντιπροσωπεύουν τα έξη δέκατα του
βάρους του σώματος και αποτελούν κι' αυτοί ένα
όργανο, με την ίδια σημασία που έχει το στομάχι,
το συκώτι, ή καρδιά. Δυστυχώς, το όργανο αυτό
ξεχνάμε να το κάνουμε να λειτουργήσει. Πόσες γυ-
ναίκες και άντρες 40 χρονών άμελούν και δεν γυ-
μνάζουν ποτέ τους μύς της ράχης τους ή τους μύς
της κοιλιάς και των ποδιών τους! Και όμως! Ο
μυϊκός τόνος και όγκος είναι παράγοντες σημαντι-
κοί για τη νεότητα. Μην αποφεύγετε τις ευκαιρίες
να κουράζεστε το σώμα σας, να περπατάτε, να
άνεβαίνετε σκάλες με τα πόδια, να τρέχετε για να
προφθάσετε το λεωφορείο. Το φάρμακο της ατονίας
είναι να κάνετε κάθε μέρα δέκα λεπτά σωματικές
ασκήσεις.

4. Η αναπνευστική φόρτωση

Το αίμα σας έχει ανάγκη ν' απαλλαγεί α-
πό τις τοξίνες που το βαραίνουν. Αν δεν αναπνεύ-
ετε βαθειά, δεν του δίνετε το οξυγόνο που θα το
καθαρίσει. Τα νευρικά κύτταρα είναι πολύ ευαί-
σθητα στην επίδραση του οξυγόνου. Αναπνεύετε,
λοιπόν, βαθειά, για να διευκολύνετε την ανανέω-
ση του οξυγόνου του έγκεφάλου. Το φάρμακο της
αναπνευστικής φόρτωσης: "Αν δεν έχετε το κου-
ράγιο να κάνετε τις διάφορες αναπνευστικές ά-
σκήσεις που γνωρίζετε, αναπνεύετε, τουλάχιστον,
βαθειά κάθε πρωί, μπροστά στο ανοιχτό παρά-
θυρό σας. Εισπνεύετε άργα με τη μύτη, φουσκώ-
νετε το θώρακά σας, σηκώνετε τους ώμους, για
να γεμίσετε με αέρα όλο το θώρακα, ως τις κο-
ρυφές του. Εκπνεύετε, κατόπιν, το ίδιο άργα.

5. Η δυσκαμψία στις αρθρώσεις

Μη νομίζετε πως τα παιδιά είναι πάντα ευ-
λύγιστα και οι μεγάλοι πάντα δύσκαμπτοι. Η
ευλυγισία είναι το σημάδι της πραγματικής νεό-
τητας και όχι της ηλικίας.
Διατηρήστε, λοιπόν, την ευλυγισία σας. Α-
ιολιγίστε τις ευκαιρίες να κινηθείτε, αντι να τις
αποφεύγετε. Δε σας λέω να είσαστε ακροβάτης.
Αλλά να σκύβετε (χωρίς να διπλώνετε τα γόνα-
τα σας), για να σηκώνετε τις κάλτσες σας ή
κάτι που σας έπεσε κάτω. Να σηκώνετε από το
κρεβάτι σας, χωρίς να στηρίζετε τα χέρια σας.
Να κατεβαίνετε τις σκάλες δυο-δυο.

6. Η φθορά των νευρών

Στην πραγματικότητα, δεν έχετε την ηλικία
ούτε των αρτηριών σας, ούτε των αδένων σας,
ούτε του αίματός σας, αλλά την ηλικία του νευ-
ρικού σας συστήματος, του μόνου συστήματος
που, αφού σχηματισθεί, δεν αναγεννιέται ποτέ.

Τα φάρμακα της φθοράς των νευρών:
α) Μη θυσιάζετε ποτέ τον ύπνο σας. Σας ξα-
νανειώνει, πραγματικά. Με τον ύπνο, αναπαύετε
τα νευρικά σας κύτταρα.

β) Μην έννευρίζετε χωρίς λόγο. Η αγωνία,
ή άνησυχία επιταχύνουν τα γεράματά σας. Η
αρτηριοσκλήρωση προκαλείται από την υπερπα-
ραγωγή χοληστερόλης στον οργανισμό. Άλλα
πολύ συχνά, όπως η υπέρταση, είναι κι' αυτή συνέ-
πεια των έννευρισμών σας. Ο έννευρισμός έχει
σαν αποτέλεσμα προ παντός μία γενική κατάπιω-
ση. Ο Ραϋμόν Πέρλ, αφού έμελετησε τη ζωή 2000
ατόμων ηλικίας 90 ως 100 ετών, εύρηκε μονάχα
ένα κοινό χαρακτηριστικό τους: την εὐθυμία, το
χουμορ.

γ) Όριστε στον εαυτό σας ένα σκοπό. Οι
αιώνιοι του Ραϋμόν Πέρλ αφιέρωσαν όλο τη
ζωή τους σ' ένα σκοπό, στην έκτελεση ενός έρ-
γου, στην υπηρεσία μίας ιδέας, σ' ένα ιδανικό.
Αρχίζει κανείς να γεράνει όταν δεν κυτάζει μπρο-
στά του, στο μέλλον, αλλά πίσω του, στο παρελθόν

7. Η αδράνεια

Άλλη φορά οι γιατροί μας συμβούλευαν να
κάνουμε «οικονομία δυνάμεων». Σήμερα, είναι
γνωστό πιά πως ή δράσι ως τις πιά προχωρημέ-
νες ηλικίες είναι καλύτερη συνταγή. Ένα έργα-
λείο, που δεν χρησιμοποιείται, σκουριάζει. Μόνο
ή χρήση του το διατηρεί σε καλή κατάσταση. Οι
αιώνιοι είναι περισσότεροι στις περιοχές όπου
ο άγώνας για την επιβίωση είναι πιά σκληρός.
Η άσκηση διατηρεί τη μηχανή. Όσο μπορείτε να
δουλεύετε, προχωρήτε μπροστά. Το μόνο φρένο
σας να είναι μία άσυνήθιστη κόπωση. Τα άτομα
που ασκούν το επάγγελμά τους χωρίς όριο ηλι-
κίας μένουν πάντα θαλαρά: γιατροί, μηχανικοί,
διευθυνταί επιχειρήσεων, πολιτικοί είναι πιά νέοι
στά 70 ή 75 χρόνια τους από τους υπαλλήλους
που σταματάνε να δουλεύουν στα 55.

Το φάρμακο είναι να προετοιμάσετε τις άσχο-
λίες για τα γερατειά σας. Οι άσכולίες αυτές
θα σας επιτρέψουν να περάσετε από την έπαγ-
γελματική σας ζωή σε μία άλλη άπασχόληση, χω-
ρίς να βουλιάζετε σε μία καταστροφική αδράνεια.

8. Οι ρυτίδες

Το πρόσωπο αποκτά ρυτίδες για δυο λόγους:
Από τις δυσάρεστες σκέψεις και φροντίδες, την
πολλή δουλειά, και με το πέρασμα του χρόνου.

Το δέρμα χάνει την ελαστικότητά του και «κρέ-
μαίει».

Τα φάρμακα: Για να προλάβετε τις ρυτίδες,
να φροντίζετε όχι μόνο το δέρμα σας, αλλά και
τα στρώματα του ιστού που σκεπάζει το δέρμα.
Το πρώτο σήμα του κινδύνου το δίνουν τα μάγου-
λα, όταν παύουν να είναι σφιχτά. Τονώστε τους
μύς του προσώπου σας με δουρτισίματα, με μι-
κρές τσιμπιές, με ελαφρά μπατσάκια και μασσάζ.
Μασάτε βαθειά, όταν τρώτε, για να διατηρήσε-
τε τη γραμμή το πηγουνιού σας. Για να αποφύ-
γετε τις ρυτίδες της εκφράσεως, μη μορφάζετε
χωρίς λόγο. Να φοράτε πάντοτε γυαλιά του ήλιου.
Και ν' αποφεύγετε τους θυμούς και τις αϊφνίδιες
στενωχώριες.

9. Η αρτηριοσκλήρωση

Να προσέχετε πάντοτε την εύκαμψία των αρ-
τηριών σας. Η αρτηριοσκλήρωση σας παραμονεύει,
πρό παντός αφού περάσετε τα 50. Με το πέρασμα
της ηλικίας, σχηματίζονται στο έσωτερικό τοί-
χωμα των αρτηριών μικροί σωροί λιπαρών ουσιών
(χοληστερόλη).

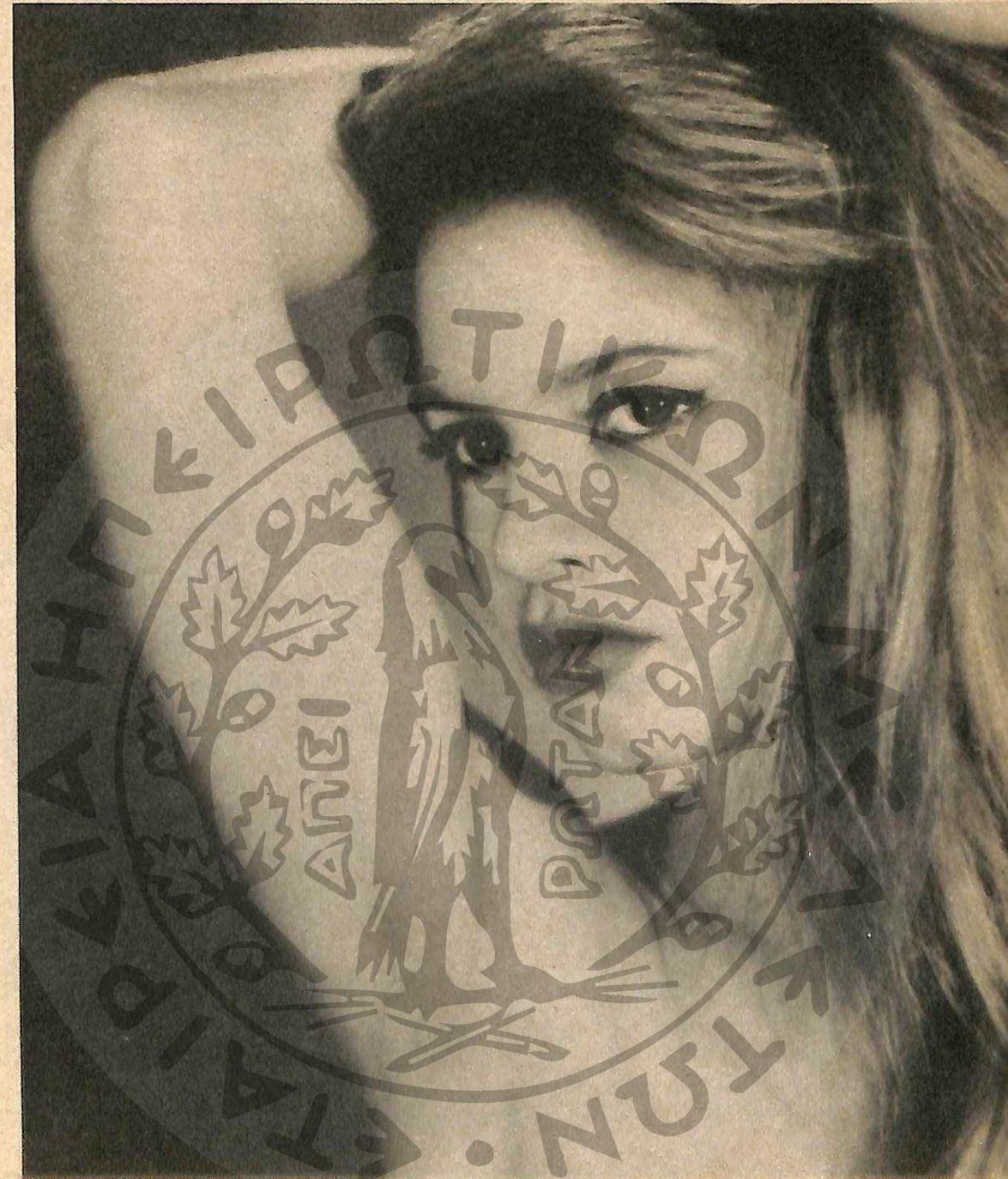
Το φάρμακο: Η απόθεση της χοληστερόλης
είναι αποτέλεσμα της κακής αφομοιώσεως του
λίπους. Καταργήστε, λοιπόν, απ' το τραπέζι σας
τις ουσίες που περιέχουν λίπος, μωαλό, συκώτι,
νεφρά, κρόκους αυγού, κρέας και ψάρι παχύ,
σάλτσες παχειές. Έλαττώστε τα γαλακτερά που
περιέχουν πολύ βούτυρο, το παχύ τυρί, το βού-
τυρο, το ανθόγαλα.

10. Η κυτταρίτις

Ο συνδετικός ιστός είναι ο ελαστικός ιστός
που επιστρώνει από μέσα το δέρμα και γεμί-
ζει τα κενά. Η διατήρησή ενός υγιούς συνδετικού
ιστού, είναι μία έγγυση για τα νειάτα μας. Ο
ιστός αυτός πλέει μέσα σ' ένα οργανικό υγρό,
τη λέμφο. Αν δεν τρέφεσθε καλά, αν περνάτε
μία ζωή πολύ καθιστική που επιβραδύνει τις καύ-
σεις του οργανισμού σας, αν το σύστημα των έν-
δοκρινών αδένων σας ή το νευροφυτικό σας σύ-
στημα δεν βρίσκονται σε ισορροπία, ή λέμφος
γίνεται δηλητηριώδης και λιμνάζει μέσα στο συν-
δετικό ιστό που παθαίνει φλόγωση. Ο έρεθισμός
εξαπλώνεται σιγά-σιγά και η κυτταρίτις προσ-
βάλλει ολόκληρο τον οργανισμό.

Το φάρμακο: Ζήτε μία ζωή υγιεινή, αποφεύ-
γετε την υπερτροφία ή τα θλαβερά φαγητά. Ού-
τε μαρινάτα ψάρια πιά, ούτε μαγιονέζες, ούτε
μπουγιγαμπές, ούτε μπισχαρικά, ούτε κρασί... Αν
ήδη πως η κυτταρίτις σας είναι νευρικής φύσεως,
να αναπαύεστε, να ξεπλύνετε και να μη σκέπτε-
στε. Αν όχι, να πηγαίνετε εκδρομές, να κάνετε
γυμναστική και να αναπνεύετε κανονικά.

(Ζ. Ρ.—Τ.)

ΚΟΥΒΑΝΕΖΙΚΗ BOMBA

Η ΣΕΝΙΟΡΙΤΑ ΑΛΟΝΣΟ, ΤΟ ΚΑΜΑΡΙ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ, «ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ-ΥΔΡΟΓΟΝΙΚΗ BOMBA» ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΓΑΛΑΖΟΑΙΜΑΤΟ ΜΑΛΑΙΣΙΟ ΜΝΗΣΤΗΡΑ ΤΗΣ, ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΑΒΔΟΥΛ ΡΑΧΜΑΝ

Σ' αν πάτε σήμερα στην Σιγκαπούρη, τὸ κατ' ἐξοχήν κοσμοπολιτικὸ λιμάνι τῆς Ἀνατολῆς, θὰ ἀκούσετε νὰ ψιθυρίζονται πολλὰ μεταξὺ τοῦ ἐτεροκλήτου σφοιχείου, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κοινωνικὴν ἀφρόκρεμα τῆς παροικίας. Θὰ ἀκούσετε νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὴν «δόμβα ὑδρογόνου» καὶ γιὰ πρίγκιπας. Ἴσως μάλιστα σὰς μιλῆση κανεὶς, μὲ ἕνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο στὰ χεῖλη, γιὰ συλλογὲς ζώων καὶ πουλιῶν ἢ γιὰ τὸ νοῦμερο ποὺ ἐκτελεῖ μιά ἀρτίστα ἀπὸ τὴν μακρινὴ Κούβα σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καμπαρέ τῆς πόλεως.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ χρειασθῇ πολλὴ φαντασία γιὰ νὰ ξεμπλέξετε τὴν μπερδεμένη αὐτὴ ὑπόθεσι (ἢ, τουλάχιστον, πολλὲς γνωριμίες, γιατί ἡ ἐχεμύθεια βασιλεύει ἀκόμη καὶ στὴν Σιγκαπούρη). Στὸ τέλος ὅμως θὰ ἔχετε καθαρά καὶ ξάστερα μπροστά σας τὴν ἱστορία τοῦ παραμυθιοῦ, ὅπου ἡ κοπέλλα δρῆκε τὸν πρίγκιπα τῶν ὀνείρων τῆς, ἃ ἡ Γκρέης Κέλλυ. Τὸ ἂν ὅμως «θὰ ζήσουν καλὰ καὶ μείζ καλύτερα», δὲν τὸ ξέρουν οὔτε οἱ κακὲς γλώσσες τῆς Σιγκαπούρης...

Τὰ γεγονότα συνέβησαν ὡς ἑξῆς: Ὁ πρίγκιψ Ἀμπτούλ Ραχμάν, ἡλικίας 22 ἐτῶν, ἐγγονὸς τοῦ Σουλτάνου τῆς Τζαχόρης, ἐγνώρισε τὴν δεσποινίδα Τσέλο Ἀλόνζο (ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ τῆς ὄνομα), ἐπίσης 22 ἐτῶν, χορεύτρια

σὲ ἕνα καμπαρέ τῆς Σιγκαπούρης. Ἡ δεσποινὶς Ἀλόνζο, ἡ ὁποία ἐγεννήθη στὴν Κούβα, ἔχει ἐπονομασθῇ ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τῆς «ἡ δόμβα ὑδρογόνου» ἀπὸ τὴν Κούβα — ἂν καὶ εἶναι ἀμφίβολον κατὰ πόσον ἔστω καὶ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἔχει δὴ στὴ ζωὴ του μιά δόμβα ὑδρογόνου πρὸς σύγκρισιν.

Οἱ δυὸ νέοι ἐθεάθησαν σὲ ἐστιατόριο μαζί. Ἐθεάθησαν σὲ καμπαρέ. Ἐθεάθησαν παντοῦ, ὅπου πηγαίνει ὁ καλὸς κόσμος τῆς Σιγκαπούρης. Δὲν ἐθεάθησαν ὅμως, ὅταν ἡ σεκιόριτα Τσέλο ἐπεσκέφθη τὸ παλάτι τοῦ πρίγκιπος στὸ Ἰσάνα Μπουγκίτ Στουλάνγκ Τζαχόρα Μπαρού. Ἀλλὰ «ἔστι κουτοπολόλας ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὀρά» καὶ τὸ γεγονός ἐμαθεύθη.

Ἡ δεσποινὶς Ἀλόνζο δὲν φαίνεται νὰ εἶναι πολὺ προσεκτικὸς ἄνθρωπος. Πρὶν καιροῦ εἶχε κάνει δηλώσεις πρὸς τὸν τύπον, καὶ πρὸς ὄλους τοὺς ἐνδιαφερομένους θαυμαστὰς τῆς, ὅτι κάποιος πρίγκιψ εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. Οἱ θαυμασταὶ τῆς τὴν ἐπίστευσαν, οἱ δημοσιογράφοι ὅμως, συνηθισμένοι σὲ κάτι τέτοια, ἐγέλασαν. Τώρα οἱ θαυμασταὶ γελοῦν μὲ τοὺς δημοσιογράφους ποὺ ἔχασαν μιά πρώτην τάξεως εὐκαιρία, γιὰτὶ παρ' ὅλας τὰς πιέσεις, ἡ σεκιόριτα δὲν ἀπεκάλυψε τότε ποῖος πρίγκιψ τὴν ἀγαποῦσε.

Καὶ σήμερα ἀκόμη, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ἡ ἄλ-

λῃ παραδέχονται ὅτι σκοπεύουν νὰ ἀναστατώσουν καὶ αὐτοὶ τὴν ὑφήλιο μὲ τὸν γάμο τους. Ὁ πρίγκιψ μάλιστα ἰσχυρίζεται ὅτι συνοδεύει τὴν «δόμβα» διότι τοῦ... ἀρέσουν οἱ ἐνδιαφέροντες ἄνθρωποι καὶ ὅτι τὴν προσεκάλεσε στὸ παλάτι τοῦ γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὶς συλλογὲς ζώων καὶ πουλιῶν ποὺ ἔχει.

Καὶ ἂν γίνῃ ὁ γάμος, Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ δίδει θέμα σὲ ἀτελείωτες εἰκασίες. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πρίγκιπος Ἀμπτούλ Ραχμάν, ὁ πρίγκιψ Μαχμούτ, πανδρεύθηκε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὴν Ἀγγλίδα Τζόζεφιν Τρέβορου. Ὁ ἐξάδελφός του, ὁ πρί-

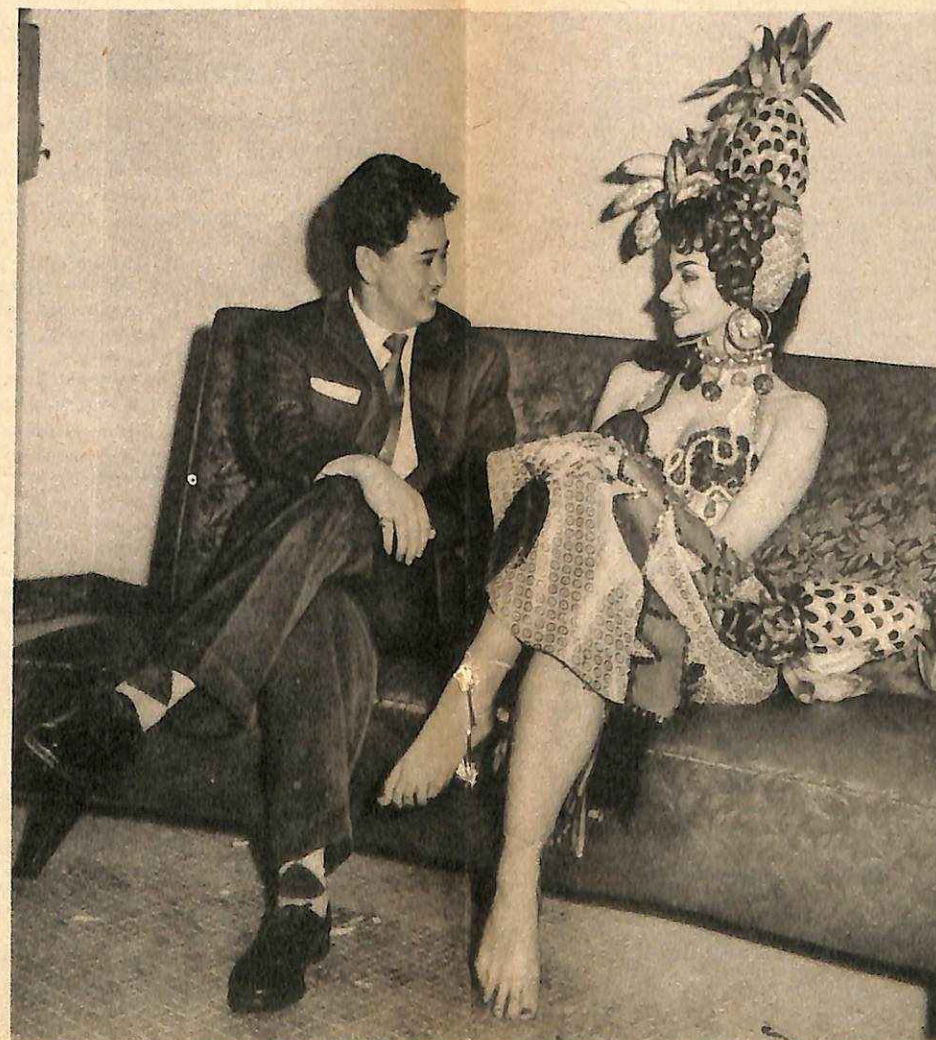
γκιψ Ὄσμάν, εἶναι ἀρραδωνισμένος μὲ τὴ Σάντρα Ρέντμαν, μιά δακτυλογράφο ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Οἱ ἀμέτρητες πριγκίπισσες τῆς Μαλαισίας, ἐν ὅψει γεροντοκορισμοῦ, ἔχουν ἐκδηλώσει συμπτώματα ἐπαναστάσεως. Οἱ Μωαμεθανοὶ ἡγέται τοῦ κράτους ἔχουν ἀναστατωθῇ.

Οἱ ὑπῆκοί του — τί νὰ κάνουν; — περιμένουν. Καὶ ὅλες οἱ κακεντρεχεῖς γλώσσες τῆς Σιγκαπούρης τρίβουν τὰ χεῖρά τους, ἐν ἀναμονῇ νεωτέρων ἐξελίξεων τοῦ ρομάντου τοῦ πρίγκιπος μὲ τὴν ἐκρηκτικὴ χορεύτρια.

Camera Press — ΕΙΚΟΝΕΣ

Σ' ἕΝΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΟ ΚΕΝΤΡΟ Η «ΠΥΡΗΝΙΚΗ» «ΕΚΡΗΓΝΥΤΑΙ» ΠΡΟ ΤΩΝ ΕΚΠΛΗΚΤΩΝ ΘΕΑΤΩΝ

ΣΤΗ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΓΟΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ - ΠΥΡΙΤΙΔΑΠΟΘΗΚΗ

Διήγημα του ΤΖΑΚ ΜΟΦΦΙΤΤ

Εικονογράφησης Μ. ΜΠΟΣΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

Δ' (Τελευταίον)

Ολες όμως, δτι κι' αν έπαιζαν, προσπαθούσαν διαρκώς να με κυτήσουν, να με ζουλίξουν, να με ρίξουν. Στο τέλος, μ' άρπαξαν στα χέρια τους και με πέταξαν στην χαβούζα με το ζεστό νερό. Βρωμούσε βειάφι και παραλίγο να σκάσω, γιατί ή κάθε μια μου βουτούσε το κεφάλι μέσα στην στέγνα. Όταν μ' άφησαν έτρεξαν όλες μαζί, με γέλια και φωνές, κάτω από το τρεχούμενο νερό, να ξεπληθούν και να τριφτούν από τις ειδικές γυναίκες που «μαλαίζουν» το κορμί. Τότε βρήκα την ευκαιρία, ντύθηκα και τρέχοντας βγήκα, χωρίς να με δη κανείς.

Έξω, στο δρόμο, περνούσε μία γυναίκα που ώδηγούσε μερικά γαϊδουρία. Την παρεκάλεσα να με πάει στην Τιβερίαδα. Άνέδηκα στην πλάτη ενός ζώου και ξεκίνησα. Θέε μου, τί άργα που πήγαιναν και πόση σκάνη έλεγε ο δρόμος! Σύντομα ένωσα μια φαγούρα σ' ολόκληρο το κορμί μου, ενώ τα μάτια μου πλημμύριζαν δάκρυα από τους πόνους. Από τα σάνδαλά μου ως την καλύπτρα μου, έτρεμα από πυρετό. Αισθανόμουν τόσο άσχημα, ώστε δεν κατάλαβα πώς μάς κυνηγούσε ένα άρμα. Ο 'Ιάσων έφερε τ' άλογά του μπροστά στα γαϊδουρία μας και τα υποχρέωσε να σταθούν.

—Μύριαμ, (κι' ή φωνή του έγινε άπαλη σαν χαδί), πρέπει να ξεπλυθής καλά - καλά με καθαρό νερό... Δεν κατάλαβε, λοιπόν, τί σου έκαναν; Άν δεν καθαρίση το κορμί σου, από το θειαφόνερο, θα γεμίση πληγές... δεν θέλω, μαρό μου, να χάσης την όμορφιά σου...

Μά εγώ δεν τον άκουγα και προσπαθούσα να ξεφύγω. Τότε άγρίεψε, μ' άρπαξε από τους ώμους, με τράνταξε κι' έιπε:

—Άν δεν πλυθής με το καλό, θα σε γδύσω με το ζόρι και θα σε πετάξω στο ποτάμι... Μη φοβάσαι... νά, θα κρυφτώ εδώ παράμερα, να προσέχω μήπως περάση κανείς...

Με φίλησε στο μέτωπο και χάθηκε πίσω από τους θάμνους, ανάμεσα στις άσπυρφυλλες έλιες και τις άνθισμένες άμυγδαλιές που μοσκοβολούσαν. Έπεσα στο νερό, κι' ή βριαία του έσπασε την φλόγα του κορμιού μου. Βουτήχτηκα πολλές φορές, ώπου συνήλθα έντελώς. Σε λίγο, ξεπλώθηκα στην άκροποταμιά κι' άφησα το κύμα να με νανουρίση. Η φαγούρα μου πέρασε έντελώς, ο πυρετός έφυγε.

Το βράδυ δεν πήγα στην τραπεζαρία για φαγητό, και κανείς δεν ήρθε να μάθω τί γιατί. Μόλις σκοτεινιάσε, τυλίχτηκα σ' ένα μαύρο έπαινωφόρι, πήρα όσα χρήματα μου έμεναν και ξεγλιστρώντας από μία πίσω πόρτα, βγήκα έξω από το παλάτι. Προχώρησα κολλητά στους τοίχους, πέρασα διάφορα στενωσάκαρα και, τέλος, βρέθηκα στην συνοικία των φαράδων. Στην άκρολημνιά και μέσα στο σελινοφώτιστο βράδυ, τ' άπλωμένα δίχτυα των φαράδων έμοιαζαν σαν θεώματα ά-

πό τα κατάμαυρα σύννεφα. Κι' αυτά έτρεχαν στον ούρανό διαγμένα από τον άνεμο. Άκούμπησα στο σκληρό ξύλο της θάρκας και κύτταξα το φεγγάρι. Γιατί άραγε πάντοτε υποχωρούσα; Γιατί, μόλις μου μιλούσε ο 'Ιάσων, μόλις τον έβλεπα, δταν καθόταν πλάι μου, άμέσως άλλαξα γνώμη; Άν όμως, τώρα, μου έλεγε αλήθεια; Άν μ' άγαπούσε;

—Η Σαλώμη, θύμωσε πολύ; ρώτησα.
—Ήταν έξαλλη. Μου έκανε μία φοβερή σκη- νή...

—Είσαι βέβαιος ότι θέλεις να την άφήσης; Ότι δεν την άγαπάς;

—Νά την άγαπάω;... Μά αυτή δεν είναι γυναίκα. Είναι τέρας... Μήνες και μήνες τώρα όλο έλπίδες μου δίνει... παίζει μαζί μου, σαν τη γάτα με το ποντίκι.

—Τί να σου πώ... σά δύσκολο μου φαίνεται να σε κοροΐδεψε μία γυναίκα. Μοιάζει τόσο πολύ δέβαιος για τον έαυτό σου...

—Άκουσε, Μύριαμ. Αυτή είναι πριγκίπισσα. Για μένα το κέρδος ήταν μεγάλο. Έξ άλλου συνήθισα στα έπικίνδυνα παιχνίδια. Ο 'Ηρώδης δεν υπολογίζεται. Στη Ρώμη τον θεωρούν γελίο ύποκείμενο. Και ή Σαλώμη έχει βασιλικό αίμα. Ο άνδρας της, αν είχε άξία, εύκολα θα μπορούσε να δημιουργήση μία «ρωμαϊκή» αυτοκρατορία της Άνατολής... Ίσως, μάλιστα... ποιος ξέρει... άκόμη και τον Τιβέριο θα μπορούσε να διαδεχθί.

—Ωστε ώνειρευτήκες τόση δόξα;

—Γιατί όχι; Είμαι πλούσιος. Κι' ή Σαλώμη έχει χρήματα... Ο θρόνος θα βγη, όπως γίνεται πάντοτε, σε δημοπρασία από τους Πράττωρι- νούς. Ή μήπως θα μου πής ότι όλα τα κλειδιά της αυτοκρατορίας δεν τα κρατούν οι στρατιω- τικοί;... Άς τα ξεχάσουμε όμως... Έλα, Μύριαμ. Όλα αυτά άνήκουν στο παρελθόν... Άς μη τα θυμάμαστε... Άρχίζουμε μία νέα ζωή;

Ήμουν τόσο εύτυχισμένη, ώστε έκλεισα τα μάτια μου. Ο 'Ιάσων σήκωσε το πανί της θάρ- κας, κι' ενώ ό άνεμος μάς έφερνε ταχύτητα προς το νοτιά, ξεπλώσε πλάι μου. Τα κύματα μάς λίκνιζαν και μάς νανούριζε ό θόρυβος.

Ξαφνικά κι' άπότομα, χωρίς να το κατάλαβα, ή θύελλα μάς έξωσε. Σκίστηκε το πανί, φυσο- μάνησε ό άγέρας, ή θάλασσα άγρίεψε και μία βροχή, ίδιος καταρράκτης, έπεσε πάνω μας. Ο 'Ιάσων άρπαξε τα κουτιά και προσπάθησε να κρατήση το καρυδόσφυφλό μας έξω από τις σπη- λιάδες. Τρομαγμένη, κύτταξα την προστάθειά του, όταν, μέσα στον πιό φοβερό θόρυβο, ένωσα ένα τράνταγμα, άκουσα να σκίζονται οι ούρανοι κι' είδα να με ρουφά το κατάμαυρο νερό... Έ- να χέρι μ' άρπαξε, μ' άτσάλενια σκληρότητα, την ώρα που ή καρδιά μου έσπαγε.

Πόσον καιρό κράτησε ό εφιάλτης; Πότε - πότε ζυμνούσα, αλλά πάλι χανόμουν στα βάθη της λησμονιάς. Στα φωτεινά μου διαλείμματα νόμι- ζα πώς δρισκόμουν στο παλατιανό μου δωμάτιο, και μάλιστα νόμιζα πώς ό 'Ιάσων μου χάιδευε το φλογισμένο μου μέτωπο. Κάποτε, ό πυρετός έπεσε. Τα σκοτάδια χάθηκαν. Ξύπνησα λουσμέ- νη από τις άκτίνες του ήλιου. Τίποτα δεν είχα ώνειρευτή. Ήμουν πράγματι στο παλάτι. Το δω- μάτιό μου παρουσίαζε μία άπερίγραπτη άταξία. Βγήκα από τις κουβέρτες και κυττάχτηκα στον άτσάλενο καθρέφτη. Ήμουν ώρη κι' άδύνατη. Χτύπησα τα κουδούνια μά δεν παρουσιάστηκε καμμία υπηρέτρια. Ντύθηκα όπως - όπως και προ- χώρησα στους διαδρόμους. Έκεί, κάποιες παρα- δουλεύτρες μου είπαν ότι ό 'Ηρώδης, με την αύ- λη, γύρισαν στα 'Ιεροσόλυμα. Εύτυχως βρήκα μία σκλάβα που την συμπαθούσα και της ζήτη- σα να μου φέρη τον 'Ιάσωνα.

—Δεν είναι εδώ, μου είπε. Έφυγε για τα 'Ιεροσόλυμα, μία ήμέρα άργότερα από την συν- οδεία. Η Μυρτώ του έφερε κάποιο σημείωμα.

—Και λοιπόν;

—Φάνηκε πολύ στενοχωρημένος. Βλέπεις, όσο καιρό δρισκόσουν άρρωστη, μία στιγμή δεν έφυ- γε από το προσκέφαλό σου... Όταν λοιπόν διά- βασε το σημείωμα, φόρεσε τον μανδύα του... με- τά τον έβγαλε... έξεψε το άρμα του... μετά έστει- λε τα άλογα στον σταύλο... Περιπάτησε ώρες πολ- λές στον κήπο. Πρέπει να ξέρης ότι αυτό δεν ή- ταν το πρώτο μήνυμα που του έστειλε ή πριγκί- πισσα...

—Όλα τα πέταγε... Ξαφνικά, με άγρια φω- νή, ξαναζήτησε το άρμα και σαν άστραπη ξεκί- νησε για τα 'Ιεροσόλυμα, θλαστημώντας τον 'Η- ρώδη, την Σαλώμη κι' όλους μας...

Ή σκλάβα δεν ήξερε περισσότερα. Τί άλλο κακό μπορούσε να με βρή; Σίγουρα ή Σαλώμη θα του έγραψε ότι θα τον παντρευτή... Θέε μου... πρέ- πει να προλάβω... Ντύθηκα διαστικά κι' έτρεξα στην άκροθαλασσιά να βρώ τον Ματθαίο. Μά εί- χαν φύγει όλοι. Εύτυχως, βρέθηκε ένας φαράς πού,

πρόθυμα, με έβαλε στη θάρκα για το μεγάλο τα- ξίδι. Δεν θα στο περιγράψω, πατέρα μου, γιατί πρέπει να τελειώσω το γράμμα μου. Σου λέω, μόνο, ότι νικηνούεσσε πολύ. Τέλος, φτάσαμε στο πρώτο ρωμαϊκό φυλάκιο. Πλήρωσα έναν λεγεω- νάριο και με πήρε πισωκάπουλα. Έτσι, σε λίγη ώρα, έμπαινα στα 'Ιεροσόλυμα από το Δίπυλο.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο. Άνάμεσα στο πλήθος είδα και τον Ματθαίο, τριγυρισμένο από λίγους άλλους φαράδες. Στη μέση τους δρισκό- ταν ένας Άνθρωπος, ντυμένος άπλά, με μία δι- χρωμή χλαμύδα. Ήταν καθισμένος επάνω σ' ένα γαϊδουράκι. Νομίζω ότι για μία στιγμή το βλέμ- μα μου σε ξεχώρισε, πατέρα, όρθιο στην πύλη του Ναού, να παρακολουθής με εύχαριστημένο χαμόγελο την όμάδα του Ματθαίου. Έμοιαζες πολύ ικανοποιημένος. Μά το άλογο του λεγεω- ναρίου έτρεχε κι' άλλα δεν πρόλαβα να δώ. Έ- τσι έφτασα στο παλάτι του 'Ηρώδη. Εύτυχως, ά- ξιωματικός στην πύλη ήταν ό Γάβδας.

—Πού είναι ό 'Ιάσων; φώναξα πριν πεζέσω. Σε παρακαλώ, πηγαίνε με κοντά του...

—Δεν το μπορώ, κοπέλλα μου... Ο 'Ιάσων είναι στην φυλακή. Τον έπιασε ό 'Ηρώδης στο δωμάτιό της Σαλώμης...

Στο νέο, σπάραξε ή καρδιά μου. Ωστε με πρόδωσε... μ' άφησε για την Σαλώμη... Κι' όμως, τί να σου πώ, πατέρα μου, μία άμφιβολία με θα- σάνει... Μου φάνηκαν όλα τόσο περίεργα... Κά- τι του έκαναν... Κάπως δεν γέλασαν... Και νά, που άργα την ίδια εκείνη νύκτα, άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα της κάμαρας που μου έδωσαν και πα-

ρουσιάστηκε ή Σαλώμη. Έτρεμε από θυμό κι' ή- ταν άγρια και κατακόκκινη.

—Τό γουρούνι, τό συχαμένο ζώο, άρχισε να ξεφωνίζει. Ο πατριός μου τόλμησε να καταδικά- ση τον 'Ιάσωνα... Θα τον κρίνη ή Τύχη του στην άρένα... Άχ, Μύριαμ, μόνο έσύ μπορείς να τον σώσης...

—Ήξερα το πόσο ύπουλη ήταν και γι' αυτό φυ- λάχτηκα. Έκανα την ανήξερη.

—Και γιατί τον κατηγορού;

—Ο 'Ηρώδης λέει ότι παρεΐασε το ίερό του γυναικωνίτη... Μπήκε στην κάμαρά σου νύκτα..., ξέρεις δά, στην Τιβερίαδα... από το δέντρο.

—Είναι ψέμα, της φώναξα. Είναι συκοφαν- τία...

Δεν μίλησε. Η σκιά της, επάνω στον τοίχο, πότε μεγάλωνε και πότε μίκραινε, καθώς πήγαι- νε κι' έρχόταν μπροστά στις φλόγες του τζακιού.

—Έσύ τα κατάφερες έτσι... της είπα. Έμε- νε κοντά μου, στην Τιβερίαδα, γιατί μ' άγαπού- σε. Κι' έσύ του έστειλες την Μυρτώ... Τί του έ- γραφες για να τον τραβήξης κοντά σου;

—Σέ ζήλευα, Μύριαμ... Το κατάλαβα όταν τον είδα να ημερώνεται στο προσκέφαλό σου... να σε προσέχη... Άν ήξερες πώς σε κύτταζε!... Ένωσα να τον άποζητά όλο μου το κορμί... Τον ήθελα... Θα τον έπαιρνα έστω κι' αν δεν μ' ά- γαπούσε... Του έγραφα πώς, αν έρθη, είμαι πρό- θυμη να τον παντρευτώ και να φύγω μαζί του για την Άλεξάνδρεια. (Η φωνή της, πατέρα μου, έ- γινε ξαφνικά σκληρή, τα μάτια της άστραψαν ά- πό κακία και σαν φίδι σφύριζε): Νάι, Μύριαμ.

Τον έφερα κοντά μου τον 'Ιάσωνα... Τον ξεκόλ- λησα από το προσκέφαλό σου... Του τα είπα δ- λα... κι' αυτός... αυτός ό άχάριστος... μου φώνα- ξε ότι έσένα άγαπά, έσένα θέλει, έσένα θα πάρη... Νά, λοιπόν, γιατί βρέθηκε στην κάμαρά μου, δ- ταν μπήκε ό 'Ηρώδης.

—Μά δεν μίλησες στον βασιλιά; Δεν του έ- ξήγησες...

—Φαίνεται πώς τόσο πολύ τον παρεκάλεσα, πού δεν με πίστεψε... Έτσι θα μπη στον στίβο για να διαλέξη μία από τις δύο πόρτες της άρένας...

—Η μία θα κρύβη την πού πενιχασμένη τίγρι μας... Η άλλη πόρτα... θα κρύβη... έσένα, Μύριαμ.

—Κι' αν έλευθέρωση την τίγρι; φώναξα τρο- μαγμένη.

—Γι' αυτό ήρθα να σε βρώ... Τον αγαπούμε κι' οι δύο. Άν με δοθήσης, εγώ θα τον γλυτώ- σω από τον 'Ηρώδη κι' από την τίγρι... Θα τον πάρης δέβαια έσύ... Προτιμώ να τον ξέρω ζων- τανό, παρά να μένω χωρίς έλπίδα.

Άγαπημένο μου πατέρα, αυτά όλα έγιναν πού τριών ήμερών. Εκείνη την νύκτα ή Σαλώμη μου έξήγησε όλο το σχέδιό της. Ήταν δέβαιο πώς θα γλύτωνε ό 'Ιάσων. Κι' άκόμη πιό δέβαιο είναι ότι θα γίνει γυναίκα του. Όταν έφυγε ή Σαλώμη, την φίλησα γλυκά και μετά άρχισα να σου γράφω. Θέλω να ξέρης ότι ή κόρη σου πάν- τοτε φέρθηκε τίμια. Και μη ξεχνάς ότι ό 'Ιάσων απέδειξε πώς μ' αγαπά.

Το σχέδιο της Σαλώμης είναι άπλό. Μόλις βρεθώ μόνι μου θα κόψω την φλέβα του χεριού μου και θ' άφήσω να περάση λίγο αίμα κάτω από την χαραμάδα της πόρτας του διαδρόμου των βα- σιλικών θεωρείων. Από εκεί θα περάση ή Σαλώ- μη. Με μία δικαιολογία θα σκύψη και θα δη το αίμα μου. Έτσι, θα καταλάβη σε ποιό δωμάτιο είμαι. Όταν, λοιπόν, ό 'Ιάσων παρουσιαστή στον στίβο, θα του δείξη την σωστή πόρτα.

Πατέρα, πατερούλη μου... Είμαι εύτυχισμένη και άνήσυχη. Η άγωνία και ό έρωτας μ' έκαναν γυναίκα, αλλά πάντοτε νιώθω σαν μικρό κορί- τσι... Και θέλελα να πέσω στην άγκαλιά σου για να κλάψω, για να γελάσω, για να σου πώ... Πόσα πολλά δεν έχω να σου διηγηθώ! Τώρα, για λίγο, θα κοιμηθώ. Πρέπει να είμαι όμορφη, δ- ταν θα με ντύσουν νύφη... Ο καλός μου με περι- μένει... Λίγες ώρες μάς χωρίζουν... Η εύτυχία είναι πιά κάτι δέβαιο.

Έδώ τελείωσε το γράμμα της Μύριαμ προς τον Καϊάφα. Όπως, λοιπόν, είπα, στην αρχή της ιστορίας μου, ανέκαλψα την έπι- στολή στα 'Αρχεία του Βατικανού. Δεν σάς έγραψα ότι όσο προχωρούσα στην μετάρθε- αι του χειρογράφου, τόσο και περισσότερο μ' ενδιέφερε ή νεαρή αυτή Έβραισπούλα, πού πέθανε πριν 20 περίπου αιώνες. Την έβλε- πα ολοζώντανη μυστά μου, την κατάλαβα, κι' όσο κι' αν φαίνεται περίεργο την θαύμαζα. Έτσι, αν και «σαρταπενιάρης», αν και «ιστορικός διβλοηθής», έφτασα να έρωτευ- θώ την Μύριαμ. Άφισα, λοιπόν, κάθε άλ- λη έγγραφα και βιβλία να φάγω, μήπως βρω και την συνήθεια της ιστορίας.

Φαντασθήτε, λοιπόν, τη χαρά μου όταν ανέκαλψα μία έπιστολή του Πόντιου Πιλά- τον προς τον αυτοκράτορα Τιβέριο. Από την πρώτη κιόλας παράγραφο είδα καθαρά ότι ό Πιλάτος διεδίδεζε στην Ρώμη το γράμμα της Μύριαμ. Αφού καί πέντω, έγραφα κα- λύτερα κι' ολοκλήρωσα μ' ένα άκτιμη έγ- γραφο την ιστορία του 'Ιάσωνα και της κόρης του Άρχιερέα.

Μεταφράζω παρακάτω τους δυό παπύ- ρους, πού ήταν γραμμένοι λατινικά. Ο δεύ- τερος έπαιξε όλο ώστερογράφο στο πρώ- το κείμενο.

«Προς την Αυτοκρατορική Μεγαλειότητα τον Καίσαρη Τιβέριον, εις Ρώμην, εκ μέρους του Ποντίου Πιλάτου, Άνθυπάτου της 'Ιουδαίας, έξ 'Ιεροσολύμων.

Οι Θεοί άς προστατεύσουν την Μεγαλειότητέ- σας. Διαβιβάζω προς τα αυτοκρατορικά αρχεία το έσώκλειστον έγγραφον (μία έπιστολή της κό- ρης Μύριαμ, προς τον πατέρα της Καϊάφα, Άρ- χιερέα), διότι παρουσιάζει ένδιαφέρον ως πρό- τας πολιτικές και κοινωνικές καταστάσεις της Ά- νατολής.

Όπως σάς έγνώρισα και εις προηγούμενι- μου έκθέσεις, ό παραλήπτης της διαβιβαζομένης έπιστολής, Άρχιερέας Καϊάφας, επέδειξεν άχ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 4

Πλωτή Έκθεσις έλληνικού βιβλίου

Το άσυνήθιστο φορτίο ενός υπερωκεανίου

Ο ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ ΣΤΡ. ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ ΕΝΩ ΟΜΙΛΕΙ ΕΝΩΠΙΩΝ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ, ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΤΗΣ. ΠΑΡΙΣΤΑΝΤΑΙ: Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ Κ. ΚΟΤΙΑΔΗΣ, Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ, Ο Κ. Σ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Όταν θα διαβάσετε τις γραμμές αυτές, το κάτασπρο έλληνικό υπερωκεάνιο, «Βασίλισσα Φρειδερίκη», θα έχη φθάσει στο Νέο Κόσμο μ' ένα άσυνήθιστο φορτίο.

Το φορτίο αυτό δέν πρόκειται να ξεφορτωθί άμέσως. Θα μείνη στο πλοίο, και κατά τó ταξίδι του γυρισμού και κατά τή διάρκεια πολλών άλλων διαδρομών άπ' τήν μιά άκτí του Άτλαντικού έως τήν άλλη. Έπί τρείς δλόκληρους μήνες θα μεταφέρεται στον όκεανό μεταξύ Άθηνών και Νέας Υόρκης. Άν τó ύπολογίση κανείς σέ δολλάρια, τó φορτίο δέν είναι πολύτιμο... Ή πνευματική του άξία όμως είναι τεραστία, γιατί αντιπροσωπεύει δτι κα-

λύτερο έχει να προσφέρη ή σύγχρονη Έλλάδα στο πεδίο των γραμμάτων.

Πρόκειται γιά τήν πρώτη Πλωτή Έκθεσι Έλληνικού Βιβλίου που άργανώθηκε άπό τή χώρα μας. Περιλαμβάνει 3.000 βιβλία επί πολλών και διαφόρων θεμάτων— ποιήματα και μυθιστορήματα, ταξιδιωτικές έντυπώσεις και δοκίμια, τέχνη, φιλοσοφία και έπιστήμη, άκόμη και παιδικά άναγνώσματα— γραμμένα άπό τούς καλύτερους συγχρόνους Έλληνες συγγραφείς.

Σκοπός τής έκθέσεως είναι να κάνει γνωστή τή σύγχρονη έλληνική πνευματική κίνησι έξω άπό τά όρια τής Έλλάδος, κυρίως μεταξύ των

γενετιρά τους, διαδίζοντας τά έργα των πιδ αντιπροσωπευτικών συγγραφέων τής σύγχρονης Έλλάδος.

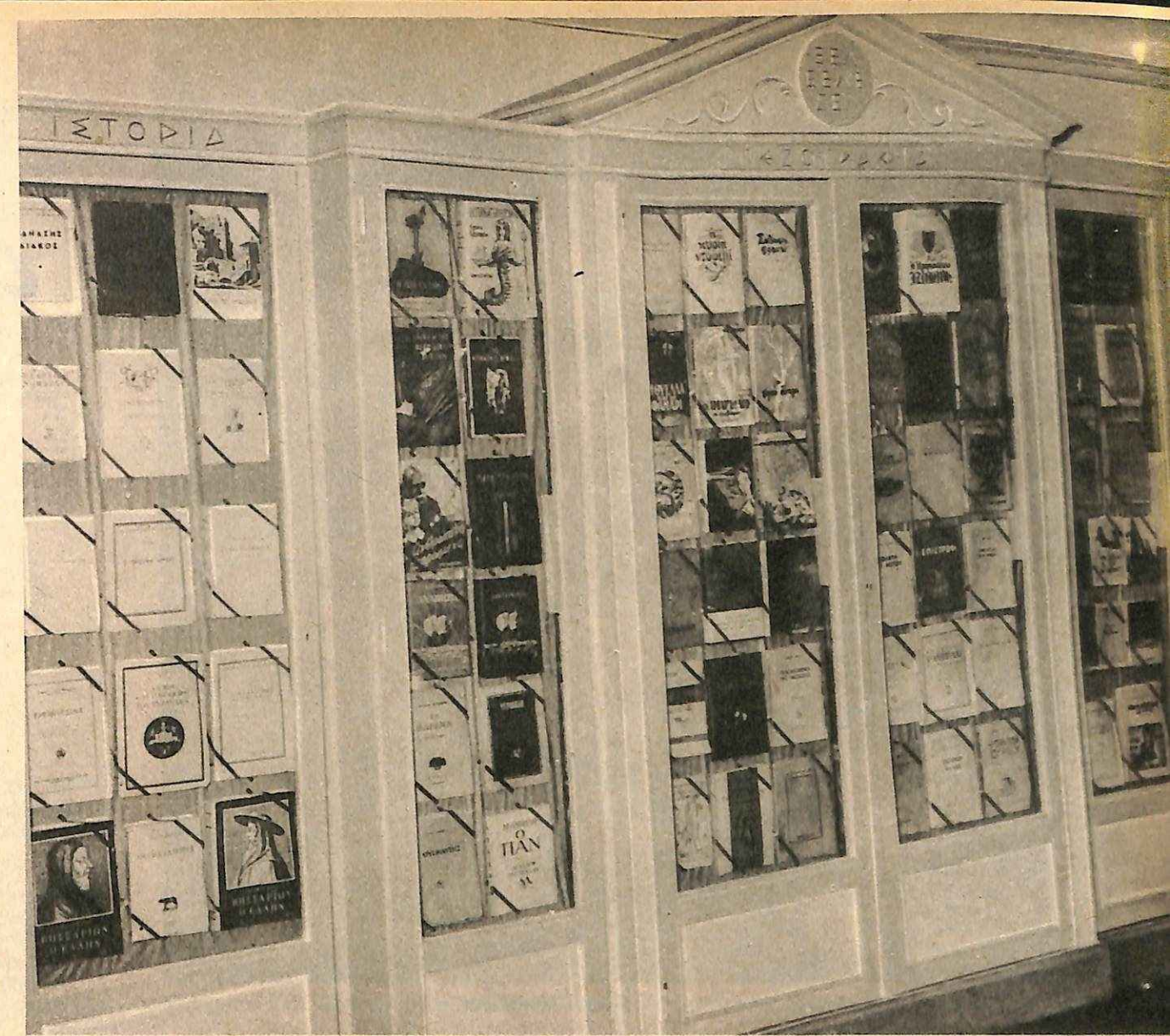
Ή ιδέα τής άργανώσεως τής Πλωτής Έκθέσεως Έλληνικού Βιβλίου όφείλεται στην Έθνικήν Έλληνικήν Γραμμήν Άμερικής στην όποιαν και άνήκει τó υπερωκεάνιον «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Άργανώθηκε με τήν σύμπραξι τριών άθηναϊκών λογοτεχνικών σωματείων υπό τήν αιγίδα μιάς έπιτροπής με πρόεδρο τόν λογοτέχνη κ. Στ. Μυριβήλην.

Ειδικές διδλιοθήκες με διτρίνες τοποθετήθηκαν στο υπερωκεάνιο γιά να έκτεθούν κατά τόν καλύτερο δυνατό τρόπο οι τρείς χιλιάδες βιβλία που περιλαμβάνει ή Έκθεσις. Σέ κάθε ταξίδι, ένας Έλλην συγγραφέας, που θα ύποδεικνύη κάθε φορά ή έπιτροπή, θα συνοδεύη τήν

έκθεσι. Δύο πωλήτριες, άπεστασμένες ειδικώς γιά τó σκοπό αυτό άπ' τó προσωπικό του πλοίου, θα έξυπηρετούν τούς άγοραστάς.

Ή Πλωτή Έκθεσις του Έλληνικού Βιβλίου ένεκακινείσθη άπό τάν ύπουργό Έμπορικής Ναυτιλίας έν όνόματι του Βασιλέως Παύλου στις 22 Άπριλίου, λίγες ώρες πριν άπό τήν άναχώρησι του υπερωκεανίου. Στή σύντομη τελετή παρευρέθη πλήθος έκλεκτού κόσμου με επί κεφαλής τόν Μακαριώτατον Δωρόθεον, Άρχιεπίσκοπον Άθηνών και πάσης Έλλάδος. Ό άρχηγός τής Έλληνικής Όρθοδοξίας εις τήν Άμερικήν, Άρχιεπίσκοπος Μιχαήλ, ένεκακινείσσε και πάλιν τήν έκθεσιν όταν ή «Βασίλισσα Φρειδερίκη» έφθασε στην Νέα Υόρκη.

Β. ΜΙΓΓΟΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΛΩΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΣΤΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ»

ΑΛΛΑ ΔΥΟ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ Κ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΙΗΤΡΙΑ Κ. ΜΑΡΙΑ Π. ΡΑΛΛΗ. ΚΑΤΩ: Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ Κ. ΚΟΤΙΑΔΗΣ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ

Η ΕΛΒΥΝ ΚΕΡ, ΠΑΡΑ ΤΑ ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΠΑΙΖΗ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Όταν έρχεται ή ερωτάται...

Έν τῷ μεταξύ, ἡ Τζέννυ, ἀπογοητευμένη, ἔχει δραπετεύσει σ' ἓνα γειτονικό νησί ὅπου ὁ φαροφύλακας, ἓνας γέρος Δὸν Ζουάν, τῆς προσφέρει τὴν φιλοξενία του. Ὁ Ντράγκαν, ἔντρομος, προσπαθεῖ, ἀδίκως, νὰ φωνάξῃ πίσω τὴν Τζέννυ... Ὁ πατέρας τοῦ νέου μαθαίνει τὴν ὑπόθεσι καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία νὰ θροῦν τὴν κοπέλλα... Ἡ Τζέννυ θὰ δραπετεύσῃ καὶ πάλι, ἀλλά, τελικά, ὁ Ντράγκαν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ξαναβρῇ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ, κοντὰ του, στὴ Γιουγκοσλαβία.

Μετά ἀπὸ τὴν συμφωνία ποὺ ὑπεγράφη πέρυσι τὸν Ἰούλιο στὸ Παρίσι, ἡ πρώτη μικτὴ γαλλο - γιουγκοσλαβικὴ παραγωγὴ γυρίσθηκε τελευταίως στὰ στούντιο Τριγκλάθ - φιλμ τῆς Λιουμπλιάνας στὴν Σλοβενία καὶ στὶς δαλματικὲς ἀκτές. Οἱ ἑταιρίες παραγωγῆς «Νταϊθίς Φιλμς» καὶ «Μωρίς Κλὸς Φιλμς» συνεργάσθηκαν γιὰ τὴν ταινία μὲ τὴν Τριγκλάθ Φιλμς, καὶ χρησιμοποίησαν Γάλλους καὶ Γιουγκοσλάβους ἡθοποιούς. Οἱ Γάλλοι δὲ εἶναι ὅλοι... γυναῖκες.

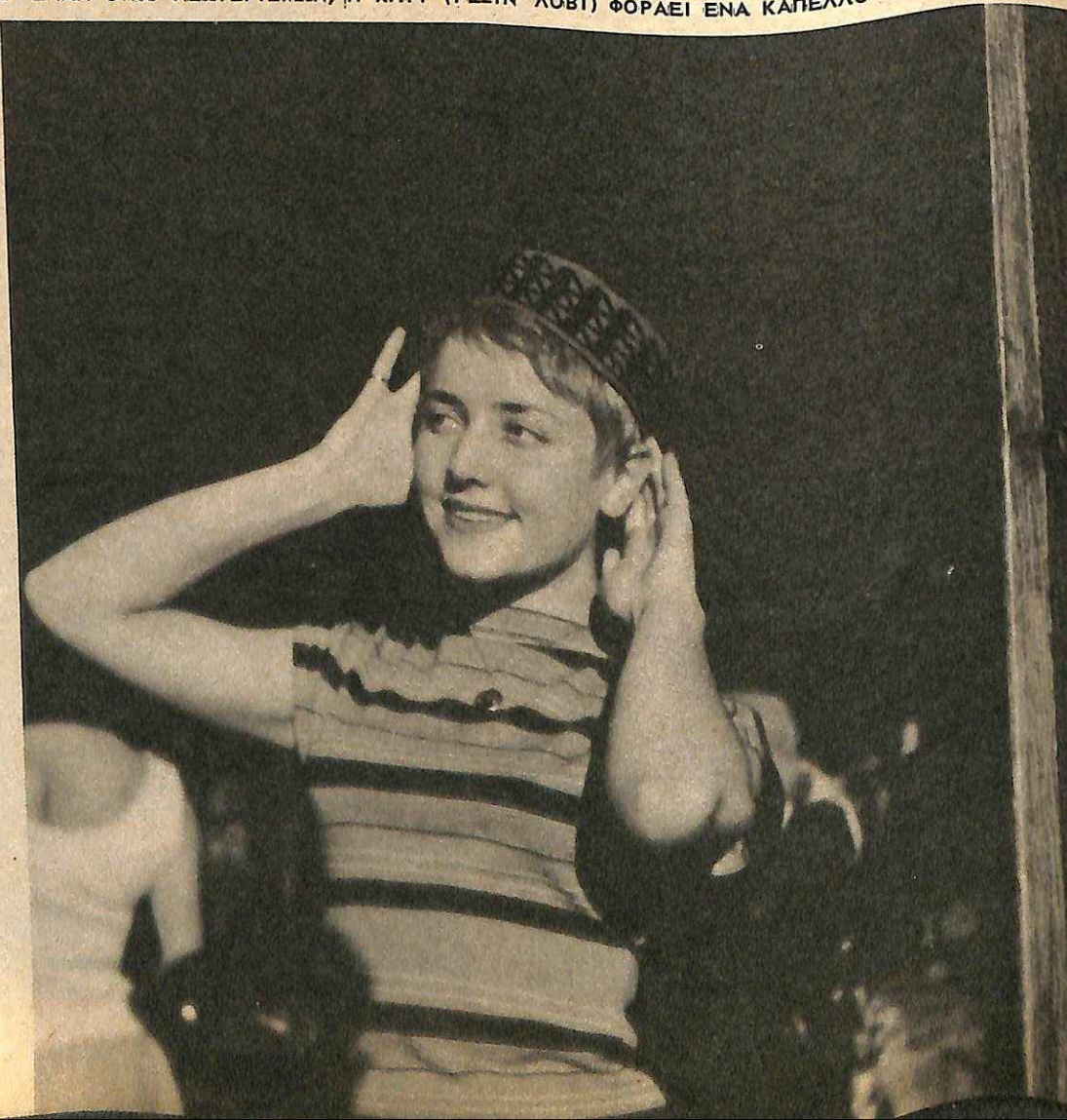
ΣΤΟ ΣΠΛΙΤ, Η ΤΖΕΝΝΥ (ΒΕΡΑ ΤΑΛΣΙ) ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ «ΜΠΡΑΣΕΛΕ» ΑΠΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΔΟΝΤΟ

Η πρώτη γαλλο-γιουγκοσλαβικὴ παραγωγὴ ἀσχολεῖται μὲ ἓνα θέμα ποὺ ἀναμφισβήτητα θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μεγάλο ἀριθμὸ θεατῶν: Μὲ τίς κοπέλλες. Πράγματι, τὸ φιλμ μᾶς διηγεῖται πῶς ἡ Τζέννυ, μιὰ νεαρὴ Παριζιάνα, τὸ «σκάει» ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖο γιὰ νὰ χειροκροτήσῃ ἓναν διάσημο τραγουδιστὴ καί, στὸ γυρισμὸ τῆς, ἡ ἐπιμελήτρια τὴν θλέπει νὰ τὰ λήῃ ὅλα στὴν διευθύντρια. Σὲ ἀσχημὴ ὥρα ὅμως, Γιατί τὸ παρθεναγωγεῖο ἔχει ὀργανώσει μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Γιουγκοσλαβία καί, γιὰ τιμωρία τῆς, ἡ Τζέννυ δὲν θὰ πάῃ. Μὰ ἡ κοπέλλα δὲν παραδέχεται τὴν ἥττα τῆς. Σοφίζεται, λοιπὸν, τὸ ἔξης τέχνασμα: ὅτι δῆθεν ἔχει ἐγκαταστημένο τὸν θεῖο τῆς στὴν Γιουγκοσλαβία καὶ ἡ διευθύντρια συγκινεῖται καὶ δέχεται νὰ τὴν πάρῃ.

Μόλις φθάνουν στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Λιουμπλιάνας, ἓνας νεαρὸς φοιτητὴς Γιουγκοσλάβος, ποὺ πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς τῆς ομάδος, ἐρωτεύεται τὴν Τζέννυ. Προτείνει, λοιπὸν, ἀμέσως νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸν θεῖο τῆς ἀφοῦ ἐκείνη, φυσικά, λέει πῶς σέβεται τὴν διευθύντριά της. Ὁ πατέρας τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ντράγκαν, ἔχει μεγάλη δημόσια θέσι. Οἱ ἀρχὲς ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ ζήτημα, ἡ ἀστυνομία κινητοποιεῖται καὶ ἡ Τζέννυ ἔχει πιαστὴ στὴν ἴδια τῆς τὴν παγίδα...

Ὁ νέος μαντεύει γρήγορα τὸ ψέμα, ἀλλὰ γίνεται συνένοχος τῆς Τζέννυ. Στὸ πλοῖο ποὺ ταξιδεύει κατὰ μῆκος τῶν δαλματικῶν ἀκτῶν, ἡ Μάγια, ἡ Γιουγκοσλάβη ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Ντράγκαν, παρατηρεῖ τὴν ὑποπητῆ στάσι τοῦ νέου πρὸς τὴν ξένη. Μιὰ ἄλλη Γαλλίδα, ἡ Μισλίν, ἐρεθίζει τὴν ζήλεια τῆς Μάγιας καί, μὲ τίς συκοφαντίες τῆς, προκαλεῖ ἓνα μικρὸ δράμα τοῦ ὁποῖου θύμα θὰ εἶναι τέλος ἡ ἴδια.

Σ' ΕΝΑΝ ΟΙΚΟ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ, Ἡ ΚΑΤΥ (ΡΕΖΙΝ ΛΟΒΙ) ΦΟΡΑΕΙ ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΔΑΛΜΑΤΙΑΣ

Η ΜΙΣΛΙΝ (ΜΥΛΕΝ ΝΤΕΜΟΝΖΟ) ΑΚΟΥΜΠΑΕΙ ΣΤΟΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΤΡΟΖΙΡ

Σκηνοθέτης τῆς ταινίας εἶναι ὁ Μωρίς Κλὸς καὶ εἶναι περίεργο τὸ γεγονός ὅτι αὐτὸς ὁ σκηνοθέτης ἔχει γυρίσει ἐπίσης τὴν πρώτη γαλλο - ἰταλικὴ μικτὴ παραγωγὴ «Υἱὸς ἀγνώστου πατρός» καὶ τὴν πρώτη γαλλο - ἰσπανικὴ παραγωγὴ «Νύχτες τῆς Ἀνδαλουσίας». Δῆλωσε πῶς ἔμεινε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν συνεργασία του μὲ τοὺς Γιουγκοσλάβους τεχνικούς καὶ ἡθοποιούς καὶ ἀπὸ τὶς συνθήκες ἐργασίας. Σὲ ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων ἔδωσε τίς ἑξῆς ἀπαντήσεις:

ΕΡ. Ποῖος θὰ εἶναι ὁ τόνος τοῦ ἔργου;
ΑΠ. Ὁ τόνος του θὰ εἶναι ὁ τόνος τῆς ἀλήθειας. Δὲν θέλησα νὰ δώσω ἐπίτηδες στὸ σενάριο τοῦ Ζὰκ Ρομπέρ (συνεργασθίκαμε γιὰ τὴν διασκευὴ) τὸν χαρακτῆρα κατωδίας ἢ δράματος. Σκοπὸς μᾶς ἀπλούστατα ἦταν νὰ δείξωμ' αὐτὲς τίς κοπέλλες νὰ ζοῦν στὴν δόξη ὅπως θὰ ζοῦσαν στὴν πραγματικότητα καὶ ἡ φιλοδοξία μᾶς εἶναι νὰ πάρουν οἱ θεαταὶ πολὺ στὰ σοβάρὰ τίς μικρές τους περιπέτειες ποὺ εἶναι, γιὰ τίς ἴδιες, πολὺ σοβαρές... Συμπάθησαμ' αὐτὲς τίς κοπέλλες, δὲν θέλωμ' ν' ἀποδείξωμ' τίποτε, ἀλλὰ θὰ θέλαμ' νὰ ἐνδιαφερθῇ τὸ κοινὸν καὶ νὰ τα-εξιδέψῃ μετὰ τίς ἡρωίδες τῆς ταινίας μᾶς...
» Ἐχὼ τέσσερις κόρες, συνέχισε ὁ Μωρίς Κλὸς, καὶ ἴσως γι' αὐτὸ τὰ προβλήματα τῆς νεότητος μοῦ κίνησαν πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον... Προσπάθησα συχνὰ νὰ ἀναλύσω μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ προβλήματα, τὰ πῶς δραματικά θέματα, σὲ ταινίες ὅπως οἱ «Υἱὸς ἀγνώστου πατρός», «Φυλακισμένα κορίτσια» κλπ. Γιὰ «Όταν έρχεται ὁ έρωτας» εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἔρωτος σὲ καινούργιο καὶ πρωτότυπο περιβάλλον. Γιὰ νὰ θρῶ τίς κοπέλλες ποὺ παίζουν στὴν ταινία ἔκανα τουλάχιστον ἑκατὸ δοκιμαστικὰ φιλμς. «Όταν τίς θρῆκα, ἔλλαξα λίγο τὸ σενάριο γιὰ νὰ ταιριάζουν περισσότερο οἱ χαρακτῆρες μὲ τὴν προσω-

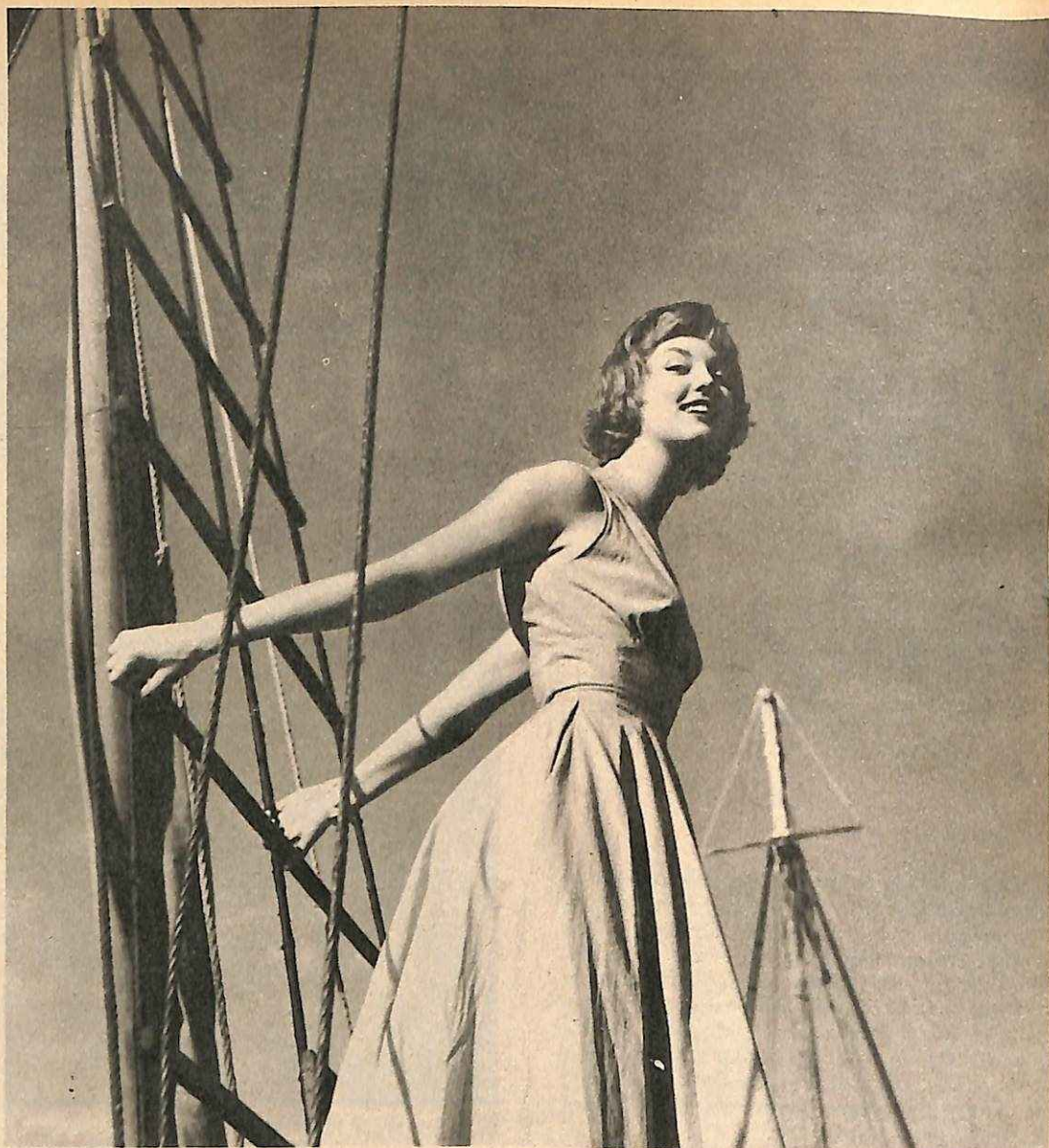
ΟΤΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

πικρότητα των κοριτσιών. Πιστεύω περισσότερο στους ήθοποιους παρά στην τεχνική. Γιατί οι ήθοιοι δημιουργούν τον σύνδεσμο με το κοινό και μ' αυτούς κερδίζει κανείς το παιχνίδι...

Πριν αρχίσει το «Όταν έρχεται ο έρωτας», ο Μωρίς Κλός τελείωσε στην Αφρική μία μεγάλη ταινία θρησκευτικής εμπνεύσεως, με τίτλο «Ο Ιεραπόστολος». Όπως όμως είχε κάνει και στην περίπτωση του «Κύριος Βενσάν» που θεωρείται ακόμη το αριστούργημά του, προσπάθησε να μείνει σε τόνο καθαρά ανθρώπινο, περιγράφοντας τη ζωή και το έργο των ανθρώπων των οποίων ή δράσεις καθοδηγείται από την πίστι.

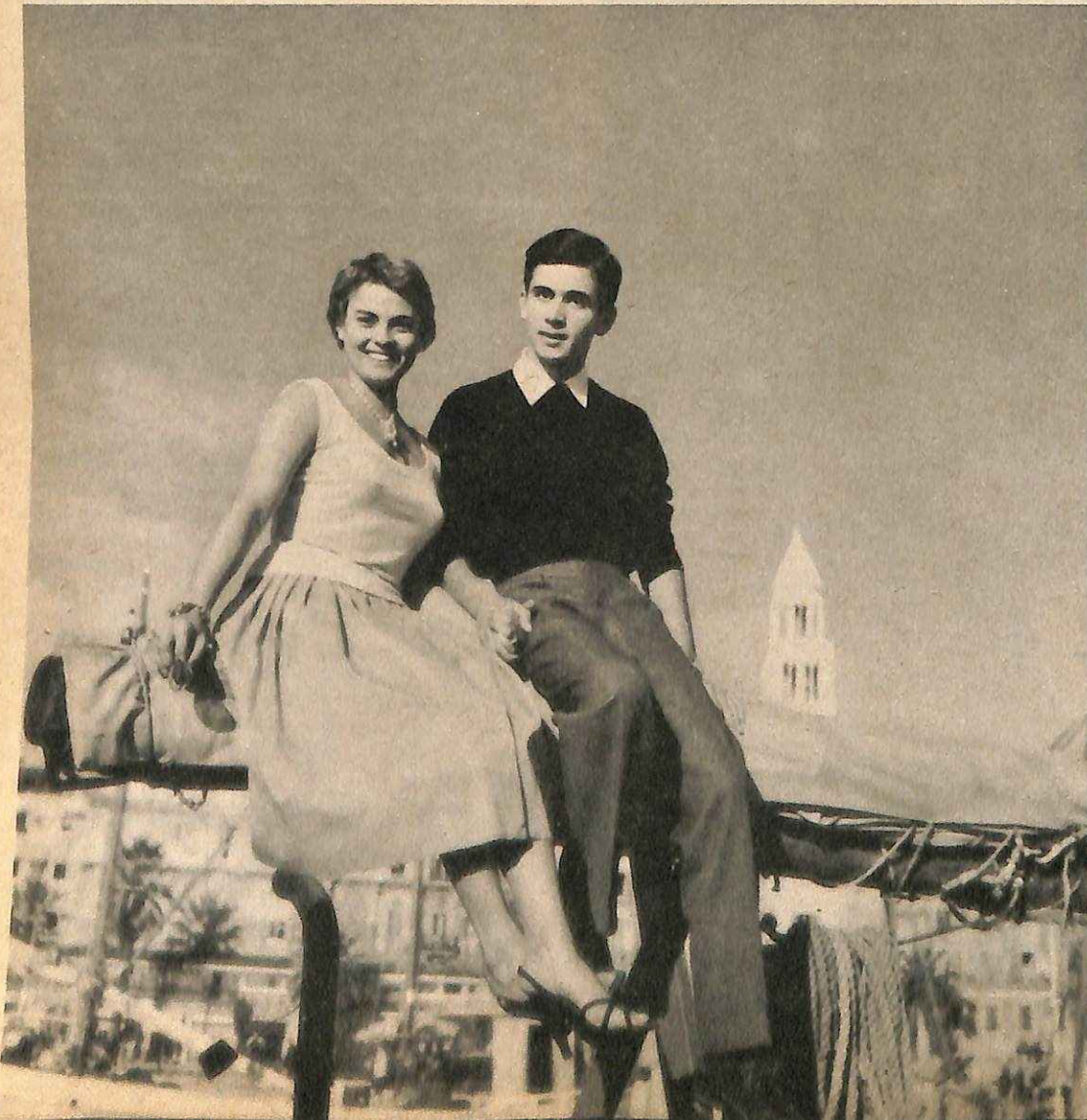
—Εδώ και τρία χρόνια, διηγείται ο Μωρίς Κλός, είχα κάνει το πρώτο μου ταξίδι στην Αφρική έχοντας την ταινία στο νου μου. Ταξίδεψα 40.000 χιλιόμετρα από την Μαυριτανία στο Κογκό για να θρώ κάποια θέσι στο έργο μου. Έμεινα δυό χρόνια χωρίς να εργασθώ, μόνο και μόνο για να μπορέσω να θρώ το σενάριο με την βοήθεια του πάτερ Μπερνιέ, ο οποίος έχει ζήσει επτά χρόνια στην Αφρική. Το σενάριο γράφτηκε πολλές φορές και πολλές φορές το άφηνα κατά μέρος, απογοητευμένος. Τέλος, ένα καινούργιο ταξίδι μου στη Νέα Γουινέα πέρυσι, με βοήθησε να θρώ τα μέρη που ήθελα να χρησιμοποιήσω και να φέρω πίσω 3000 μέτρα ταινίας που πήρα εγώ ο ίδιος, με έρασιτεχνική κινηματογραφική μηχανή. Αυτό μου επέτρεψε να «γυρίσω» κατόπιν την ταινία μου μέσα στην ζούγκλα, εντός των προκαθορισμένων χρονικών ορίων...

Το Σπλίτ, ένα λιμανάκι των δαλματικών ακτών, υπήρξε επί πολλούς μήνες ένα Χόλυγουντ σε μικρογραφία. Εκεί, ο γαλλικός

Η ΝΕΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΜΥΛΕΝ ΝΤΕΜΟΝΖΟ ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ «ΟΤΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ»

Η ΒΕΡΑ ΤΑΛΣΙ ΚΑΙ Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ: ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΚΛΟΣ

κινηματογράφος και ο γιουγκοσλαβικός κινηματογράφος συναντήθηκαν για πρώτη φορά. Μόλις το συνεργείο της «Γκούμπια»—που διηύθυνε ο Ρομπέρ Νταρέν—εγκατέλειψε τον τόπο, ο Μωρίς Κλός εγκαταστάθηκε, με τη σειρά του, στο Σπλίτ, με τους τεχνικούς του και ολόκληρο παρθεναγωγείο κοριτσιών...

Το Σπλίτ έχει όνομα λουλουδιού... Προέρχεται από το ελληνικό «ασπάλθος» που οι Ιταλοί μετεμόρφωσαν σε «Σπαλάτος». Μήπως γι' αυτό ο Μωρίς Κλός διάλεξε το λιμανάκι για έδρα του «γυρίσματος»;

Κυρίως έπρεπε να βρη το κατάλληλο κλίμα για να μπορέσει να «γυρίσει», τον Νοέμβριο, καλοκαιρινές σκηνές... Και ο ήλιος της Αδριατικής στάθηκε πιστός για όλη την διάρκεια, εκτός από τις τελευταίες μέρες...

Την υπόθεσι σάς την διηγήθηκαμε στην αρχή. Αφορά ένα παρθεναγωγείο στις δαλματικές ακτές. Και τώρα, σάς παρουσιάζουμε τις κοπέλλες: δεκαεξάχρονες όλες, με φωνές και γέλια, με τα ίδια φορέματα, ριγέ, μπλέ και άσπρα... Είναι δεκαπέντε: Τέσσερις Γαλλίδες που βρίσκουν για πρώτη φορά ή, το πολύ, δεύτερη φορά να επιδείξουν το κινηματογραφικό τους ταλέντο: Η Βέρα Ταλσί, η Έθλυν Κέρκ, η Μυλέν Ντεμονζό και η Ρετζίνα Λόσι, και ογδόντα Γιουγκοσλάβες, σπουδαστριες σλοβενικών σχολών, που δεν είχαν ποτέ λάβει μέρος σε ταινία... Θα παρουσιάζονται κι' αυτές σάν Γαλλίδες—συμμαθήτριες από το παρθεναγωγείο—, αλλά δεν θα παίζουν κανένα ειδικό ρόλο, γιατί ή δράσι έχει περιορισθή στις τέσσερες πρώτες...

Οι άνδρες του έργου είναι Γιουγκοσλάβοι, αφού εκεί εκτυλίσσεται το έργο. Πρώτα είναι ο ζέν - πρεμιέ, ο Μιλάν Μιλόσεβιτς, που έπαιξε το ρόλο του Γιάνκο στην γιουγκοσλαβική ταινία «Ο ματωμένος δρόμος» που προεβλήθη στας Κάννες. Ίσως, μάλιστα, έπει-

δή είχε τόσο μεγάλη επιτυχία σ' εκείνο το φιλμ, είχε κρατήσει, για γούρι, το όνομα Γιάνκο ως ψευδώνυμό του.

Στην ταινία παρουσιάζεται επίσης η νεαρά ήθοποιός Μέτκα Γκαμπριελέρ, που παίζει το ρόλο της αρραβωνιαστικιάς του Μάγιας και άλλοι ήθοιοι.

Τέλος, ή Γαλλίς παλαιάμαχος ήθοποιός Σιζέ Ματς έναρκώνει την επιμελήτρια του παρθεναγωγείου και ή Κατρίν Ρομάν την διευθύντρια.

Η ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ ΤΗΣ ΔΑΛΜΑΤΙΑΣ

Στην πραγματικότητα, το Σπλίτ (Σπαλάτος) είναι το τέμα του ταξιδιού. Πριν εγκατασταθούν στο ξενοδοχείον «Μπελθό», του οποίου τα παράθυρα ανοίγουν σε μία πλατεία με άψιδες καθαρώς Ιταλικού στυλ, οι κινηματογραφιστά έκαναν ολόκληρο το ταξίδι του παρθεναγωγείου. Οι πρώτες σκηνές γυρίστηκαν στο αεροδρόμιο της Λιουμπλιάνας, κατόπιν πήγαν στο Ριγεκά για να πάρουν το θαποράκι που εξυπηρετεί την ακτοπλοία. Οκτώ ολόκληρες ημέρες «γυρίζαν» στο πλοίο και στους ενδιαμέσους σταθμούς και, μεταξύ άλλων, τότε «γυρίστηκε» και ή σκηνή του θαλασσίου λουτρού, στις αρχές Νοεμβρίου, κάτω από έναν ήλιο, όμως, αληθινά καλοκαιρινό. Έτσι ανέκαλυψε ο Μωρίς Κλός και τον φόρο που χρειαζόταν σε πολλές σκηνές του φιλμ.

Τέλος, οι περιπέτειες της Τζέννυ συνεχίζονται σε μία γειτονική πόλη, το Τροζίρ, σε απόστασι μόλις 25 χιλιομέτρων από το Σπαλάτος.

Ο δήμαρχος του χωριού προσέφερε ένα γεύμα στις νεαρές ταξιδιώτισσες. Το τραπέζι είναι σημμένο επί τόπου... Είναι μία σκηνή, στην διάρκεια της οποίας ή Τζέννυ θα μάθη πώς το ψέμα της απεκαλύφθη όριστικά. Η σκηνογραφία αποτελείται από τον καθεδρικό ναό του αγίου Λαυρεντίου με την υπέροχη πόρτα από μάρμαρο του Ραντοθάν, ένα από τα αριστουργήματα της μεσαιωνικής κροατικής τέχνης, τον Πύργο του Ρολογιού, από τον δέκατο πέμπτο αιώνα, τη Λόζα, όπου τον παλιό καιρό γίνονταν οι δίκες παρουσία του λαού, τις θενετσιάνικες προσόψεις των αναγεννησιακών σπιτιών...

Συνεργεία τεχνικών κατευθύνονται από Γάλλους, δηλαδή από τον διευθυντή φωτογραφίας Αντρέ Τομά και τον μηχανικό φωνοληψίας Ρ. Τεσσέρ, αποτελούνται όμως από Γιουγκοσλάβους τεχνικούς με τους οποίους ο Μωρίς Κλός είναι ένθουσιασμένος...

Ενώ ή Βέρα Ταλσί ακούει, χωρίς υπερβολικό τρέμο, τις μομφές των μεγαλύτερων της, ο διευθυντής της παραγωγής Λέων Κανέλ μάς παρασύρει προς το καμión της φωνοληψίας και μάς παίζει το τραγούδι που αποτελεί το «λάιτ - μοτίβ» του έργου. Τίτλος του είναι «Δαλματική Ρωμάντσα» και είναι σύνθεσις του Μπογιάν Αντάμιτς, επάνω σε λαϊκά θέματα. Πρόκειται για τραγούδι κόρου, που συνοδεύεται από κιθάρες και μαντολίνα. Βρίσκει κανείς σ' αυτές την γοητεία των ναπολιτανικών τραγουδιών και, συγχρόνως, ένα τελείως διαφορετικό κλίμα, το κλίμα των Σλάβων.

ΤΟ ΚΟΥΑΡΤΕΤΤΟ ΜΕ ΤΑ ΚΑΜΠΑΝΑΚΙΑ

Για να πηγαίνει καλά ένα φιλμ που έχει τόσα «έξωτερικά», πρέπει να τα πηγαίνουν καλά όλοι οι άνθρωποι που συνεργάζονται σ' αυτό. Στην προκειμένη περίπτωση, λοιπόν, όλα πηγαίνουν θαυμάσια, γιατί Γάλλοι και Γιουγκοσλάβοι έμαθαν να γνωρίζουν και να εκτιμούν ο ένας τον άλλον. Αυτή ή αμοιβαία γνωριμία και οι αναμνήσεις που θα αφήση ή

παρουσία των Γάλλων τεχνικών στην χώρα, έχει ασφαλώς μεγάλη σημασία για μελλοντικές κινηματογραφικές παραγωγές, αλλά αποτελεί και κάτι σοβαρότερο, έναν δεσμό που προχωρεί πιο μακριά από τον κινηματογράφο...

Και κάτι άλλο, αρκετά περίεργο. Οι τέσσερις νεαρές πρωταγωνίστριες που τις φωνάζουν όλοι «καμπανάκια», ζούν με αληθινή φιλία μεταξύ τους! Κι' όμως, είναι γνωστό πώς τα πράγματα δεν είναι ποτέ πολύ ρόδινα ανάμεσα στις «νεαρές έλπίδες» του κινηματογράφου, τις οποίες συνήθως τρώει ή ζήλεια. Έδώ ή Βέρα Ταλσί, ή Μυλέν και ή Ρετζίνα, δεν αρκούνται στο να παρουσιάζονται συνεχώς μαζί κάτω από το φως των προβολέων.

Δεν αποχωρίζονται ποτέ, έστω και όταν τελειώση ή δουλειά της ημέρας. Δεν χωρίζουν ποτέ, και τις συναντά κανείς αγκαλιασμένες να ψάχνουν στα μαγαζιά για «σουβενίρ» γιουγκοσλαβικά, τραγουδούν παρέα σλοβενικά τραγούδια και, με λίγα λόγια, αποτελούν ένα γοητευτικό, κεφάλτο και πονηρούτσικο κουαρτέττο.

Αυτή την εποχή, το Σπαλάτος δεν είναι και πολύ διασκεδαστικό. Τα «καμπανάκια» μάς όμως ανέκαλυσαν ένα χορευτικό κέντρο, όπου αρχίζουν μεν να χορεύουν άναμεταξύ τους, αλλά γρήγορα χωρίζονται από πρόθυμος καθολιέρονς... Τις Κυριακές, το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι να κοιμούνται.

Και όλοι, είναι αλήθεια, έχουν ανάγκη από ύπνο. Γιατί οι εργάσιμες μέρες αρχίζουν, για τους κινηματογραφιστάς, από τις όκτώ το πρωί και τελειώνουν το θράδυ στις έπτά. Οι χειρότερες ημέρες ήταν όταν είχαν πιάσει τα

κρύα και τις θραδυνές ώρες, ένας παγερός άνεμος φυσούσε, που λέγεται στην τοπική διάλεκτο «Μπόρας», και οι «μαθήτριες» έτρεμαν με τα καλοκαιρινά τους φορεματάκια.

Στην τελική έννασι των δύο έρωτευμένων, έδηλωσε ο Μωρίς Κλός, θα περάση μία όμάδα χορευτών πιασμένων χέρι - χέρι, τραγουδώντας. Αυτή ή εικόνα θα είναι, κατά κάποιον τρόπο, το σύμβολο της ταινίας: ή εξωτική γοητεία που περνάει από μία δεκαεξάχρονη καρδιά.

Η ταινία «Όταν έρχεται ο έρωτας» μάς αποκαλύπτει τέσσερις καινούργιες και νεαρότατες έλπίδες του κινηματογράφου:

Βλέμμα με διαπεραστική οξύτητα, προσωπικότης έντονη μεταξύ παιδιού και γυναίκας, ή Βέρα είναι μία κοπέλλα που δεν την ξεχνά κανείς.

Στον κινηματογράφο υπήρξε ή πρώτη δυστυχισμένη αρραβωνιαστικιά του Δόν Καμίλλο. Στο «Όταν έρχεται ο έρωτας», ή κοπελίτσα αυτή, που φεύγει για πρώτη φορά από την πατρίδα της τη Νίκαια, παίζει τον ρόλο της Τζέννυς, της ήρωίδος, μιάς κοπέλλας που της μοιάζει, αποφασιστικής, αλλά ευαίσθητης...

Η Βέρα ασχολείται και με το θέατρο. Μόλις πρό όλίγου έκανε το «ντεμπούτο» της στην σκηνή, στην «Κωμεντί Βαγκράμ», στο έργο: «Η γυναίκα μένει πάντα γυναίκα»... Ζωγραφίζει, κάνει πολλά σπόρ, αγαπά να περπατά στην έξοχη της οποίας λατρεύει όλα τα ζώα, συμπεριλαμβανομένων και των φιδιών...

Ποιό είναι το όνειρό της; Να παίξη δυνάμικούς ρόλους, άγριους κι' ενδιαφέροντας...

■ ■ ■

ΟΙ ΝΕΑΡΕΣ ΓΑΛΛΙΔΕΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΑΛΜΑΤΙΑΣ

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

30

Εκείνος που θα υποφέρει περισσότερο απ' όλους είμαι εγώ, παραπονέθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ. 'Η θάλασσα με πειράζει. Θ' άρρωστήσω.

—'Αστέιοι που είμαστε και οι τρεις μας, κρυμμένοι εδώ, καταστολισμένοι!

Ο Νέλσων φορούσε την επίσημη στολή του' ο σέρ Ουίλλιαμ το αυλικό του ένδυμα και καινούργια παπούτσια με άσημένιες πόδες που του έσφιγγαν —γκρίνιαζε— τα πόδια' ή 'Εμμα είχε φορέσει ένα πράσινο δελουδινο φόρεμα με μία μικρή ουρά που την εμποδίζει στο βάδισμα.

Στ' άμάξι που τους περίμενε, ή 'Εμμα βρήκε ένα μανδύα, κρυμμένο εκεί απ' την κ. Κάντογκαν. Πριν τόν φορέσει σήκωσε τόν ποδόγυρο της τουαλέττας της ως τα γόνατα και τόν έδεσε ψηλά. Σιωπηλοί πήγαν με τ' άμάξι ως τη μυστική είσοδο του παλατιού. Εκεί, ή 'Εμμα κι' ο Νέλσων κατέβηκαν κι' άφησαν τόν σέρ Ουίλλιαμ να πάη μόνος του ως το σημείο όπου περίμενε ή δάρκα της πρεσβείας.

Στα διαμερίσματα της Μαρίας - Καρολίας δλα ήταν άνω - κάτω. Παιδιά και υπηρέτες πηγαίνονέρχονταν διαστικά και ή Μάρια, καθισμένη άκρη-άκρη σε μία πολυθρόνα, περιστοιχισμένη από μπτόγους και κασόνες, κρατούσε σφικτά στα χέρια μία κασσετίνα με κοσμήματα. Ο Φερδινάνδος έκοβε βόλτες νευρικά, στριφογυρίζοντας τα δάκτυλά.

—Δεν άποκλείεται, είπε, να μην αναγκαστούμε να φύγουμε. Όταν μία φορά μπαρκάραμε στο «Βάνγκαρντ», δεν είναι διόλου άπίθανο να έρθουμε σε συνενόηση με τόν λαό και να οργανώσουμε την άμυνα μας έναντιόν τών Γάλλων.

Ο Νέλσων έπνιξε με κόπο τόν θυμό και την περιφρόνησή του, όταν ή 'Εμμα του μετέφρασε τα υπερφύλαα αυτά λόγια. Είπε κοφτά πώς το τελευταίο μήνυμα τού στρατηγού Μάκ ήταν άρκετό για να δώση μία άπάντηση στη γνώμη αυτή του Φερδινάνδου: οι Γάλλοι συνέχιζαν την προέλασή τους, περιφρονώντας την καμική αντίσταση τών υπολειμμάτων του ναπολιτανικού στρατού, βέβαιοι πώς θα εύρισκαν άπερίοριστη δοήθεια απ' τους μυστικούς πράκτορές τους στη Νεάπολη.

—'Αν ο βασιλεύς θέλει ν' άκούση τη γνώμη μου, πρόσθεσε, θα φύγη για το Παλέρμω χωρίς να χάνη καιρό. Σας παρακαλώ να τού το πείτε.

—Θα δούμε, θα δούμε, είπε ο Φερδινάνδος αγέφυχα. Στο άναμεταξύ άς πάμε στο «Βάνγκαρντ».

Η 'Εμμα προχώρησε πρώτη στον μυστικό διάδρομο, κρατώντας στο ένα χέρι τόν φανάρι που της είχε δώσει ο Νέλσων. 'Αν και έξακολουθούσε νάχη την εντύπωση πώς έβλεπε ένα δεινρό, καταλάβαινε πολύ καλά τη δραματικότητα της στιγμής. 'Ας ήταν μονάχα να μπορούσε ο Ρόμνεϋ να τη δη τώρα! Κάθε τόσο, γυρίζει το κεφάλι κι' έβλεπε τόν Νέλσωνα που, κρατώντας απ' τόν χέρι τόν μικρό πρίγκιπα 'Αλβέρτο, άκολουθούσε άνυπόμονα τόν βασιλέα, τη βασίλισσα και τ' άλλα παιδιά που κλαψουρίζαν. 'Υπηρέτες έκλειναν την πομπή, κουβαλώντας μπτόγους με ρούχα και

κουβέρτες και προχωρώντας με κόπο κάτω απ' τόν βάρος τών βαρελιών με τόν χρυσάφι. Ναί, αν ξανάβλεπε ποτέ τόν Ρόμνεϋ, ή 'Εμμα θα τούδινε μία πιστή περιγραφή της σκηνής, θα τόν έκανε να τήν εδη' και, ποζάροντας ή ίδια ως κεντρικό πρόσωπο, θα τόν ένέπνεε να ζωγραφίστη τόν άριστουργηματικότερο πίνακα της ζωής του.

Στην αποβάθρα ήταν πλευρισμένες τρεις δάρκες που τις φρουρούσαν ναύτες άπλισμένοι. Ο άνεμος φυσούναυσε και ή θάλασσα ήτανε φουρτουνιασμένη. Η επιβίβαση της βασιλικής οικογενείας έγινε με δυσκολία μέσα σε φωνές και άπερίγραπτη σύγχυση. Τα παιδιά ξεφώνιζαν τρομαγμένα. Η 'Εμμα φίλησε τόν 'Αλβέρτο, τού είπε πώς δεν είχε να φοβάται τίποτε αφού θα ήταν κοντά στον ναύαρχο Νέλσωνα και κατάρθωσε να τού άποσπάσει ένα χαμόγελο. Όταν όλοι επιβιβάθηκαν, πήδησε κι' ο Νέλσων στη δάρκα. Η 'Εμμα έμεινε μόνη και στάθηκε για λίγο στην έρημική αποβάθρα, κουνώντας τόν χέρι της και φωνάζοντας λόγια ένθαρρυντικά στα παιδιά.

Τέλος, όταν οι δάρκες έξαφανίστηκαν μέσα στο σκοτάδι και τη μαύρη τρικυμισμένη θάλασσα, ξανανέθηκε στ' άμάξι που την περίμενε και σε λίγο βρισκόταν μαζί με τόν σέρ Ουίλλιαμ και την κ. Κάντογκαν στη δάρκα της πρεσβείας. Ο σέρ Ουίλλιαμ είχε άρχεισει κιόλας να ζαλίζεται απ' τη θάλασσα και ή κ. Κάντογκαν τόν περιποιότανε όσο μπορούσε, μιλώντας του σαν να ήτανε κανένα παιδί και αναγκάζοντας τον να πίνη κάθε τόσο μερικές γουλιές κονιάκ. Ο καμημένος φαινότανε τόσο γέρος και άρρωστος κι' άπελπισμένος, έμοιζε τόσο λίγο με τόν δραστήριο άντρα που ήταν κάποτε, που ή 'Εμμα τόν καταλυπήθηκε.

—Πάρε τα πράγματα απ' την καλή τους πλευρά, τού είπε με καλωσύνη. Όταν φθάσαμε στο Παλέρμω, θαχουμε όλον τόν καιρό να ήσυχάσουμε και να ξεκουραστούμε.

—'Αν ποτέ φτάσουμε, ψιθύρισε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Να έχης έμπιστοσύνη στον Νέλσωνα. Θα φτάσουμε άπωσδήποτε.

—'Εσύ μπορεί να φτάσης, 'Εμμα, αλλά εγώ θα πεθάνω στο δρόμο. Αυτή ή κατάσταση είναι μαρτυρική. Δεν άντέχω.

Η δάρκα ξεκίνησε και ή εφιαλτική διαδρομή ως τόν «Βάνγκαρντ» άρχισε. Για μία στιγμή, τρόμος κυριεύσε την 'Εμμα. Έβλεπε με φρίκη τ' άγρια κύματα, τούς καθίδρους ναύτες που πάλευαν με τα κουπιά και τόν πηχτό σκοτάδι που τήν τύλιγε. Και τότε, άξαφνα, της πέρασε απ' τόν νού μία σκέψη που τήν έκανε να ξεχάσει μονομιάς τόν φόβο της.

—Μητέρα, άναφώνησε χαρούμενα, έβρεις τί κάνομε αυτή τη στιγμή ο Νέλσων κι' εγώ;

—Δεν έχω ιδέα, άποκρίθηκε ή κ. Κάντογκαν κουρασμένα. Τί κάνετε, λοιπόν, ο Νέλσων κι' εσύ; Τα μάτια της 'Εmmas έλαμπαν. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος της —ο Ρόμνεϋ έπρεπε να τη ζωγραφίστη κι' έτσι!— και ψιθύρισε:

—Γράφομε μία σελίδα της Ιστορίας! Να τί κάνομε!

Ο Νέλσων συνώδευε την 'Εμμα σε μία απ' τις «επιθεωρήσεις», όπως τις έλεγε.

Είχαν μόλις βγη' απ' την καμπίνα τού Φερδινάνδου, όπου ο Μεγαλειότατος ήταν ξεπλωμένος, δογγώντας δυνατά, κι' έμπαιναν στην καμπίνα της βασίλισσας. Η Μάρια δέ βρισκότανε σε καλύτερη κατάσταση απ' τόν Φερδινάνδο, αλλά προσπαθούσε —είπε— να κάνει κουράγιο. Εκείνου που άνησυχούσε την 'Εμμα ήταν ο μικρός πρίγκιπας 'Αλβέρτος που υπέφερε άπερίγραπτα απ' τη θαλασσοταραχή.

—Η φουρτούνα δυναμώνει, γκρίνιαζε ή Μάρια.

—'Ομολογώ κι' εγώ πώς δεν είδα ποτέ στη ζωή μου τέτοιο κακό, είπε ο Νέλσων και πρόσθεσε με ύφος αυστηρό: 'Αν ο Μεγαλειότατος δεν έπέμνε ν' αναβάλη την άναχώρησή του τώσε μέρες, θα μπορούσαμε να είχαμε φτάσει στο Παλέρμω πριν ξεσπάση ή θύελλα.

Η 'Εμμα μετέφρασε τα λόγια του.

—Τόν άνόητο! άναφώνησε ή Μάρια - Καρολίνα υψώνοντας τα χέρια της. Πώς μόρεσε να φανταστή πώς στο σημείο που είχαμε φτάσει τα πράγματα, μπορούσε να έρθη σε συνενόηση με τούς επαναστάτες;

Η 'Εμμα της είπε λίγα λόγια για να τήν καθησυχάσει και χείδεψε τόν μέτωπο τού μικρού 'Αλβέρτου που έκαιγε απ' τόν πυρετό. Τό παιδί άνοιξε τα μάτια του και στήλωσε επάνω της τόν θόλο τού βλέμματος.

—Δεν τόν βλέπω καλά, ψιθύρισε ή κ. Κάντογκαν. Φοβούμε πώς θα τόν πιάσουνε σπασμοί. Θα κάνης καλά να στείλεις τόν γιατρό, 'Εμμα.

Ο γιατρός ήταν στην καμπίνα τού άξιωματικού που περιποιότανε τόν 'Ακτον, που, μαζί με άλλα μέλη της κυβερνήσεως, είχε δολευτή εκεί. Η 'Εμμα τόν παρακάλεσε να έξετάση τόν μικρό πρίγκιπα κι' έπειτα, με τόν Νέλσωνα στο πλευρό της, συνέχισε την επιθεωρήσή της. Τό καράβι χοροπηδούσε τόσο άπότομα πάνω στα κύματα, που ή 'Εμμα στεκότανε με δυσκολία στα πόδια της.

—'Απαιτώ να ξεκουραστήτε λίγες ώρες, είπε ο Νέλσων. 'Επιμένω. Είσαστε συνεχώς στο πόδι απ' τη στιγμή που άνεβήκατε στο καράβι.

—Δεν μπορώ να ξεκουραστώ, είπε ή 'Εμμα. Μου ζητάτε κάτι άδύνατο. Πρέπει κάποιος να φροντίη για τήν καμμένη τη βασίλισσα και για όλους τούς άλλους. Όλοι οι υπηρέτες έχουν παραλάβει απ' τόν φόβο τους και απ' τη ζάλη.

—Είστε ένας άγγελος! είπε ο Νέλσων με θερμή. Ο θαυμασμός μου για σας μεγαλώνει κάθε στιγμή.

Η 'Εμμα χαμογέλασε ευχαριστημένη. Κάθε ευκαιρία που της παρουσιαζόταν για να κάνει τόν Νέλσωνα να τήν θαυμάσει περισσότερο, ήταν εύπρόσδεκτη. Γιατί τόν έφερνε —ή 'Εμμα τόν πίστευε ολόψυχα— πιο κοντά στην τελική του συνθηκολόγησι. 'Ασ'όσο, έκρινε πιο φρόνιμο να κρατήση ακόμη για τήν ώρα τόν σοβαρό και άδιάφορο ύψος της.

—Εύτυχώς πού έχω γερό στομάχι, είπε.

Μπήκαν στην στενή κατάκλειστη καμπίνα τού σέρ Ουίλλιαμ, που τούς υποδέχτηκε μ' ένα έξαγριωμένο βλέμμα. Καθότανε στην άκρη της κουκέτας και κρατούσε στα χέρια δυο πιστόλια. Τό πρόσωπό του ήταν πράσινο' ή φωνή του, όταν μίλησε, είχε ένα τόνο ύστερισμού.

—Αυτή ή φουρτούνα! Αυτό τόν άνεβοκατέβασμα! Αυτός ο αδιόκοπος παφλασμός τού νερού! Και τί ήταν εκείνος ο θόρυβος που άκουσα πριν από λίγο; Θέλω να ξέρω, Νέλσων, τί ήταν;

—'Εσπασαν τρία κατάρτια.

—Παντοδύναμη Θεέ! Τότε θα βουλιάζαμε από στιγμή σε στιγμή!

—Τα πράγματα δεν είναι και τόσο φοβερά, είπε ο Νέλσων εύθυμα. Ο σέρ Ουίλλιαμ έδειξε τα πιστόλια του.

—Προτίμω χίλιες φορές να σκοτωθώ, μάλιστα να σκοτωθώ, παρά να πνιγώ.

Η 'Εμμα τού πήρε τα πιστόλια.

—Θα σου στείλω τη μητέρα να σου δώση λίγο κουράγιο.

—Δώσε μου τα πιστόλια μου! παρακάλεσε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Θα σου τὰ δώσω, αν τὰ πράγματα φτάσουν σ' αυτό τόν σημείο, τού υποσχέθηκε ή 'Εμμα.

Ξαναγύρισε στην καμπίνα της βασίλισσας και έμαθε εκεί πώς ο γιατρός δεν είχε μόρεσει να κάνει τίποτε για ν' άνακουφίστη τόν μικρό πρίγκιπα. Η κατάσταση τού παιδιού χειροτέρευε από στιγμή σε στιγμή. Η 'Εμμα σήκωσε τόν 'Αλβέρτο στα χέρια της κι' έσφιξε τόν μικρό κορμί που έτρεμε πάνω στο στήθος της. Τό παιδί έκλαψε λιγάκι κι' έπειτα, μονομιάς, ήρεμισε. Σηκώνοντας τόν βλέμμα, ή 'Εμμα είδε τόν Νέλσωνα όρθιο μπροστά στην πόρτα της καμπίνας. Τήν κύτταξε με μία πολύ παράξενη έκφραση στο πρόσωπο. Πλησίασε, έκανε να μιλήσει, μα δέ μόρεσε.

—Τί συμβαίνει, Νέλσων; Με τρεμουλιαστή φωνή ο Νέλσων ψιθύρισε:

—Ουτ' έσεις, ουτ' εγώ δεν έχομε παιδιά... κι' όμως είμαστε πλασμένοι για νάχουμε παιδιά.

Γύρισε άπότομα την πλάτη του και βγήκε διαστικά απ' την καμπίνα, αλλά ή 'Εμμα πρόλαβε να προσέξη πώς τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα. «Τί τύχη!» σκέφθηκε. Πώς δεν τόν είχε σκεφθή ως τώρα να παρουσιάσει έτσι μπροστά του, να τού δώση αυτή την εικόνα; Μητέρα και παιδί! Τό δικό του παιδί! Εκείνη τη στιγμή δεβαιώθηκε πώς είχε κερδίσει. Αυτά που ο Νέλσων άνόμαζε τιμή και καθήκον δέ θα στέκονταν πια έμπόδιο άνάμεσά τους. Τί τύχη, ξανάλεγε στον έαυτό της, τί έξαιρετική τύχη!

Έσχασε όμως μονομιάς όλες αυτές τις σκέψεις, νιώθοντας ξαφνικά τόν κορμί τού παιδιού να παίρνει μία παράξενη άκαμψία μέσα στην άγκαλιά της, έπειτα να χαλαρώνη για μία στιγμή και να σπαρταράη σε λίγο ξανά απ' τούς σπασμούς. Βλέποντας τόν τρομερό αυτό θέαμα ή Μάρια τὰ έχασε ακόμη περισσότερο, έπεσε στην κουκέτα της κι' έμεινε εκεί ξεπλωμένη, κλαίγοντας. Ο γιατρός έκανε ό,τι μπορούσε και κατάρθωσε να

σταματήση τούς σπασμούς που ξανάρχισαν όμως σε λίγο με όλοένα μεγαλύτερη ένταση.

Όταν ο Νέλσων ήρε ξανά στην καμπίνα, ή 'Εμμα σήκώθηκε με τόν νεκρό παιδί στην άγκαλιά της. Ένώθε σε να ήταν ο 'Αλβέρτος δικό της παιδί. Είχε υποφέρει, ήτανε βεβαία, πολύ περισσότερο απ' τη Μάρια. Στεκότανε εκεί κυττάζοντας τόν Νέλσωνα, αφήνοντας τὰ δάκρυα ελεύθερα να κυλήσουν στα μάγουλά της. Αυτή ή άπροσποίητη, κάθε άλλο παρά προμελετημένη άπελπισία, ήταν μία άλλη έντυπωσιακή εικόνα.

—Θεέ μου, Νέλσων, είπε, τόν σκεφθήκατε πώς είναι σήμερα Χριστούγεννα;

Ο Νέλσων πλησίασε κι' έσκυψε να δη τόν γαλήνιο τώρα πρόσωπο τού παιδιού. Με πνιγμένη φωνή, με μία φωνή που μπορούσε να τήν άκούση μονάχα ή 'Εμμα, ψιθύρισε:

—'Ας παρακαλούμε τόν Θεό, 'Εμμα, να μη συμβή ποτέ τέτοιο πράγμα σ' ένα δικό μας παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVII

Η 'Εμμα κι' ο Νέλσων βοήθησαν τόν σέρ Ουίλλιαμ πού κρατιότανε με κόπο στα πόδια του ν' άνεβή στ' άμάξι και ή κ. Κάντογκαν τού έριξε μία κουβέρτα πάνω στα γόνατα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τόν Μάιο τού 1781, ή 'Εμμα Χάρτ, μία νέα έντελώς άμόρφωτη, με όμορφή έκδοματική και παρελθόν άχι άμεμπτο, γνωρίζεται τυχαία με τόν Ουίλλεμ Παίην. Από την γνωριμία αυτή άρχίζει μία νέα φάση της ζωής της. Μπαίνει σ' ένα κύκλο γλεντζέδων άριστοκρατών και συνδέεται πρώτα με τόν Ουίλλεμ Παίην και κατόπιν μ' ένα φίλο του, τόν σέρ Χένρυ Φέξερστον. Εκεί γνωρίζεται με τόν Τσαρλς Γκρεβίλ, άνερφο τού πρεσβευτή της 'Αγγλίας στη Νεάπολη. Ο Γκρεβίλ, γοητευμένος από τη γνωριμία της, τήν παίρνει στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τη μητέρα της, τήν κ. Κάντογκαν. Η 'Εμμα γίνεται έρωμένη του. 'Αλλά ο Γκρεβίλ έχει οικονομικές στενοχώριες και θέλει να κάνει έναν πολυούσιο γάμο. Για να ξεφορτωθή την 'Εμμα τήν πείθει να δεχτή τήν πρόταση του τού θείου του, τού λόρδου Χάμιλτον, και να φύγη άμέσως για τήν Νεάπολη. Η επιτυχία της στην πόλη αυτή είναι καταπληκτική. Σιγά - σιγά, μέσα στο νού της άριμάζει ή σκέψη πώς θα μπορούσε να καταφέρει τόν σέρ Ουίλλιαμ Χάμιλτον να τήν παντρευτή. Και τόν κατορθώνει. Η 'Εμμα γίνεται λαίδη Χάμιλτον. Συνδέεται με στενή φίλια με τη βασίλισσα της Νεαπόλεως Μάρια - Καρολίνα και σιγά - σιγά άρχίζει να χειρίζεται αυτή τις διπλωματικές υποθέσεις της άγγλικής πρεσβείας στη Νεάπολη.

Ένα έγγλέζικο πολεμικό πλοίο με κυβερνήτη τόν άγνωστο άόρη πλοίαρχο 'Οράτιο Νέλσωνα άγκυροβολεί στο λιμάνι της Νεαπόλεως. Σκοπός τού Νέλσωνος είναι να ζητήση στρατιωτικές ενισχύσεις απ' τόν βασιλέα της Νεαπόλεως. Είναι ο μόνος άντρας που μένει άσυνγκίνητος μπροστά στην καλλονή της 'Εmmas. Εκείνη ένενεύριζεται, άσ'όσο τόν δοσθαι να επιτύχη τόν σκοπό του με τήν έλπίδα πώς έτσι θα προκαλέση τόν άνδρα τού Μετά τη μεγάλη νίκη της ναυμαχίας τού 'Αμπουκίρ, ο Νέλσων επιστρέφει θριαμβευτής στη Νεάπολη. Η 'Εμμα τόν υποδέχεται με ένθουσιασμό. Είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί του, αλλά κι' ο Νέλσων άρχίζει να ένδιαφέρεται γι' αυτήν. Στο άναμεταξύ ή προέλαση τού έχθρικού γαλλικού στρατού συνεχίζεται, ο λαός της Νεαπόλεως άρχίζει να δείχνει τάσεις επαναστατικές και ο Νέλσων προθυμοποιείται να φυγαδεύσει με τόν στόλο του τόν βασιλικό ζεύγος, τήν 'Εμμα και τόν σέρ Ουίλλιαμ.

Ουτ' έσεις, ουτ' εγώ δεν έχομε παιδιά... κι' όμως είμαστε πλασμένοι για νάχουμε.

Εικονογράφηση Χρ. Κουσέντου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

30

Εκείνος που θα υποφέρει περισσότερο απ' όλους είμαι εγώ, παραπονέθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ. 'Η θάλασσα με πειράζει. Θ' άρρωστήσω. 'Η Έμμα γέλασε ύστερικά.

—'Αστέιοι που είμαστε και οι τρείς μας, κρυμμένοι εδώ, καταστολισμένοι!

Ο Νέλσων φορούσε την επίσημη στολή του, ο σέρ Ουίλλιαμ το αυλικό του ένδυμα και καινούργια παπούτσια με άσημένες πόδες που του έσφιγγαν —γκρίνιαζε— τα πόδια' ή Έμμα είχε φορέσει ένα πράσινο βελούδινο φόρεμα με μία μικρή ουρά που την έμπόδιζε στο βάδισμα.

Στ' άμάξι που τους περίμενε, ή Έμμα βρήκε ένα μανδύα, κρυμμένο εκεί απ' την κ. Κάντογκαν. Πριν τον φορέση σήκωσε τον ποδόγυρο της τουαλέττας της ως τα γόνατα και τον έδεσε ψηλά. Σιωπηλοί πήγαν με τ' άμάξι ως τη μυστική είσοδο του παλατιού. 'Εκεί, ή Έμμα κι' ο Νέλσων κατέβηκαν κι' άφησαν τον σέρ Ουίλλιαμ να πάει μόνος του ως το σημείο όπου περίμενε ή βάρκα της πρεσβείας.

Στά διαμερίσματα της Μαρίας - Καρολίνας όλα ήταν άνω - κάτω. Παιδιά και υπηρέτες πηγαινοέρχονταν διαστικά και ή Μάρια, καθισμένη άκρη - άκρη σε μία πολυθρόνα, περιτοιχισμένη από μπόγους και κασόνες, κρατούσε σφιχτά στα χέρια μία κασσετίνα με κομμήματα. Ο Φερδινάνδος έκοβε δόλτες νευρικά, στριφογυρίζοντας τα δάκτυλα.

—Δέν άποκλείεται, είπε, να μ'ήν άναγκαστούμε να φύγουμε. 'Όταν μία φορά μπαρκάρω στο «Βάνγκαρντ», δέν είναι διόλου άπίθανο να έρθω σε συνεννόηση με τήν λαό και να οργανώσωμε τήν άμυνά μας έναντίον τών Γάλλων.

Ο Νέλσων έπνιξε με κόπο τόν θυμό και τήν περιφρόνησή του, όταν ή Έμμα του μετέφρασε τή υπερφύαλα αυτά λόγια. Είπε κοφτά πώς το τελευταίο μήνυμα τού στρατηγού Μάκ ήταν άρκετό για να δώση μία άπάντηση στη γνώμη αυτή τού Φερδινάνδου: οι Γάλλοι συνέχιζαν τήν προέλασή τους, περιφρονώντας τήν κομική αντίσταση τών ύπολειμμάτων τού ναπολιτανικού στρατού, δέβαιοι πώς θα εύρισκαν άπερίοριστη βοήθεια απ' τούς μυστικούς πράκτορες τους στη Νεάπολη.

—'Αν ο βασιλεύς θέλει ν' άκούση τη γνώμη μου, πρόσθεσε, θα φύγη για τή Παλέρμο χωρίς να χάνη καιρό. Σάς παρακαλώ να τού τήτε.

—Θά δούμε, θα δούμε, είπε ο Φερδινάνδος άγέρωχα. Στό άναμεταξύ άς πάμε στο «Βάνγκαρντ».

Η Έμμα προχώρησε πρώτη στόν μυστικό διάδρομο, κρατώντας στο ένα χέρι τή φανάρι που της είχε δώσει ο Νέλσων. 'Αν και έξακολουθούσε νάχη τήν έντύπωση πώς έβλεπε ένα ύνδρο, καταλάβαινε πολύ καλά τή δραματικότητα της στιγμής. 'Ας ήταν μόναχα να μπορούσε ο Ρόμευ νά τή δή τώρα! Κάθε τόσο, γύριζε τή κεφάλι κι' έβλεπε τόν Νέλσωνα πού, κρατώντας απ' τήν χερί τόν μικρό πρίγκιπα 'Αλβέρτο, άκολουθούσε άνυπόμονα τόν βασιλέα, τή βασίλισσα και τ' άλλα παιδιά που κλαψούριζαν. 'Υπηρέτες έκλειναν τήν πομπή, κουβαλώντας μπόγους με ρούχα και

κουβέρτες και προχωρώντας με κόπο κάτω απ' τή βάρος τών βαρελιών με τή χρυσάφι. Ναι, άν ξανάβλεπε ποτέ τόν Ρόμευ, ή Έμμα θα τούδινε μία πιστή περιγραφή της σκηνής, θα τόν έκανε νά τήν «δής» και, ποζάροντας ή ίδια ως κεντρικό πρόσωπο, θα τόν ένέπνευε νά ζωγραφισή τόν άριστουρηματικώτερο πίνακα της ζωής του.

Στήν αποδόθρα ήταν πλευρισμένες τρείς θάρκες που τις φουρούσαν ναύτες ώπλισμένοι. 'Ο άνεμος φυσομανούσε και ή θάλασσα ήταν φουρτουνιασμένη. Η επιδίβαση της βασιλικής οικογενείας έγινε με δυσκολία μέσα σε φωνές και άπερίγραπτη σύγχυση. Τα παιδιά ξεφώνιζαν τρομαγμένα. Η Έμμα φίλησε τόν 'Αλβέρτο, τού είπε πώς δέν είχε νά φοβάται τίποτε άφού θα ήταν κοντά στόν ναύαρχο Νέλσωνα και κατάρωσεν νά τού άποσπάσει ένα χαμόγελο. 'Όταν όλοι επιδιδάσθηκαν, πήδησε κι' ο Νέλσων στη δάρκα. Η Έμμα έμεινε μόνη και στάθηκε για λίγο στήν έρημική αποδόθρα, κουνώντας τή χερί της και φωνάζοντας λόγια ένθαρρυντικά στα παιδιά.

Τέλος, όταν οι θάρκες έξαφανίστηκαν μέσα στο σκοτάδι και τή μαύρη τρικυμισμένη θάλασσα, ξαναέβηκε στ' άμάξι που τήν περίμενε και σε λίγο βρισκόταν μαζί με τόν σέρ Ουίλλιαμ και τήν κ. Κάντογκαν στη δάρκα της πρεσβείας. Ο σέρ Ουίλλιαμ είχε άρχισι κιόλας νά ζαλιζεται απ' τή θάλασσα και ή κ. Κάντογκαν τόν περιποιότανε όσο μπορούσε, μιλώντας του σαν νά ήτανε κανένα παιδί και άναγκάζοντάς τον νά πίνη κάθε τόσο μερικές γουλιές κονιάκ. 'Ο καημένος φαινότανε τόσο γέρος και άρρωστος κι' άπελπισμένος, έμοιζε τόσο λίγο με τόν δραστήριο άντρα που ήταν κάποτε, πού ή Έμμα τόν καταλυτήθηκε.

—Πάρε τα πράγματα απ' τήν καλή τους πλευρά, τού είπε με καλωσύνη. 'Όταν φθάσωμε στο Παλέρμο, θάχωμε όλον τόν καιρό νά ήσυχάζωμε και νά ξεκουραστούμε.

—'Αν ποτέ φτάσωμε, ψιθύρισε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Νά έχης έμπιστοσύνη στόν Νέλσωνα. Θα φτάσωμε όπωσδήποτε.

—'Εσύ μπορεί νά φτάσης, Έμμα, αλλά εγώ θα πεθάνω στο δρόμο. Αυτή ή κατάσταση είναι μαρτυρική. Δέν άντέχω.

Η δάρκα ξεκίνησε και ή έφιαλτική διαδρομή ως τή «Βάνγκαρντ» άρχισε. Για μία στιγμή, πρόμος κυρίευσε τήν Έμμα. Έβλεπε με φρίκη τ' άγρια κύματα, τούς καθήδρους ναύτες που πάλευαν με τή κυματιά και τή πηχτή σκοτάδι που τήν τύλιγε. Και τότε, άξαφνα, της πέρασε απ' τή νού μία σκέψη που τήν έκανε νά ξεχάση μονομιάς τή φόβο της.

—Μητέρα, άναφώνησε χαρούμενα, ξέρεις τί κάνωμε αυτή τή στιγμή ο Νέλσων κι' εγώ;

—Δέν έχω ιδέα, άποκρίθηκε ή κ. Κάντογκαν κουρασμένα. Τί κάνετε, λοιπόν, ο Νέλσων κι' εσύ;

Τά μάτια της Έmmas έλαμπαν. Σταύρωσε τή χέρια μπροστά τήν στήθος της —ο Ρόμευ έπρεπε νά τή ζωγραφισή κι' έτσι!— και ψιθύρισε:

—Γράφομε μία σελίδα της Ιστορίας! Νά τί κάνωμε!

Ο Νέλσων συνάδευε τήν Έμμα σε μία απ' τις έπιθεωρήσεις, όπως τις έλεγε.

Είχαν μόλις δγή απ' τήν καμπίνα τού Φερδινάνδου, όπου ο Μεγαλειότατος ήταν έαπλωμένος, δογγώντας δυνατά, κι' έμπαϊναν στήν καμπίνα της βασίλισσας. Η Μάρια δέ βρισκότανε σε καλύτερη κατάσταση απ' τόν Φερδινάνδο, αλλά προσπαθούσε —είπε— νά κάνει κουράγιο. 'Εκείνο που άνησυχούσε τήν Έμμα ήταν ο μικρός πρίγκιπας 'Αλβέρτος που υπέφερε άπερίγραπτα απ' τή θαλασσοταραχή.

—Η φουρτούνα δυναμώνει, γκρίνιαζε ή Μάρια.

—'Ομολογώ κι' εγώ πώς δέν είδα ποτέ στη ζωή μου τέτοιο κακό, είπε ο Νέλσων και πρόσθεσε με ύφος αίσθητο: 'Αν ο Μεγαλειότατος δέν επέμενε ν' άναβάλη τήν άναχώρησή του τόσες μέρες, θα μπορούσαμε νά είχαμε φτάσει στο Παλέρμο πριν ξεσπάση ή θύελλα.

Η Έμμα μετέφρασε τή λόγια του.

—Τόν άνόητο! άναφώνησε ή Μάρια - Καρολίνα ύψωνοντας τή χέρια της. Πώς μπόρεσε νά φανταστή πώς στο σημείο που είχαμε φτάσει τή πράγματα, μπορούσε νά έρθη σε συνεννόηση με τούς επαναστάτες;

Η Έμμα της είπε λίγα λόγια για νά τήν καθησυχάση και χαίδεψε τή μέτωπο τού μικρού 'Αλβέρτου που έκαιγε απ' τόν πυρετό. Τό παιδί άνοιξε τή μάτια του και στήλωσε επάνω της τήν θολή του βλέμμα.

—Δέν τόν βλέπω καλά, ψιθύρισε ή κ. Κάντογκαν. Φοβούμε πώς θα τόν πιάσουνε σπασμοί. Θα κάνης καλά νά στείλεις τόν γιατρό, Έμμα.

Ο γιατρός ήταν στήν καμπίνα τού άξιωματικού που περιποιότανε τόν 'Ακτον, πού, μαζί με άλλα μέλη της κυβερνήσεως, είχε βουλευτή εκεί. Η Έμμα τόν παρακάλεσε νά εξέτάση τόν μικρό πρίγκιπα κι' έπειτα, με τόν Νέλσωνα στο πλευρό της, συνέχισε τήν έπιθεώρησή της. Τό καράδι χοροπηδούσε τόσο άπότομα πάνω στα κύματα, πού ή Έμμα στεκότανε με δυσκολία στα πόδια της.

—'Απαιτώ νά ξεκουραστήτε λίγες ώρες, είπε ο Νέλσων. 'Επιμένω. Είσαστε συνεχώς στο πόδι απ' τή στιγμή που άνεδήκατε στο καράδι.

—Δέν μπορώ νά ξεκουραστώ, είπε ή Έμμα. Μου ζητάτε κάτι αδύνατο. Πρέπει κάποιος νά φροντίζει για τήν καμμένη τή βασίλισσα και για όλους τούς άλλους. 'Όλοι οι ύπηρέτες έχου'ν παραλλύσει απ' τή φόβο τους και απ' τή ζάλη.

—Είστε ένας άγγελος! είπε ο Νέλσων με θέρμη. 'Ο θαυμασμός μου για σάς μεγαλώνει κάθε στιγμή.

Η Έμμα χαμογέλασε ευχαριστημένη. Κάθε ευκαιρία που της παρουσιαζόταν για νά κάνει τόν Νέλσωνα νά τήν θαυμάση περισσότερο, ήταν εύπρόσδεκτη. Γιατί τόν έφερνε —ή Έμμα τή πίστευε όλοψυχα— πιό κοντά στήν τελική του συνθηκολόγησι. 'Όστόσο, έκρινε πιό φρόνιμο νά κρατήσει ακόμη για τήν ώρα τήν σοβαρό και αδιάφορο ύφος της.

—Ευτυχώς που έχω γερό στομάχι, είπε.

Μπήκαν στήν στενή κατάκλειστη καμπίνα τού σέρ Ουίλλιαμ, που τούς υποδέχτηκε μ' ένα έξαγριωμένο βλέμμα. Καθότανε στήν άκρη της κουκέτας και κρατούσε στα χέρια δυο πιστόλια. Τό πρόσωπό του ήταν πράσινο' ή φωνή του, όταν μίλησε, είχε ένα τόνο ύστερισμού.

—Αυτή ή φουρτούνα! Αυτό τή άνεδοκατέβασμα! Αυτός ο αδιάκοπος παφλασμός τού νερού! Και τί ήταν εκείνος ο θόρυβος που άκουσα πριν από λίγο; Θέλω νά ξέρω, Νέλσων, τί ήταν;

—'Εσπασαν τρία κατάρτια.

—Παντοδύναμη Θεέ! Τότε θα δουλιάζωμε από στιγμή σε στιγμή!

—Τά πράγματα δέν είναι και τόσο φοβερά, είπε ο Νέλσων εύθυμα. 'Ο σέρ Ουίλλιαμ έδειξε τή πιστόλια του.

—Προτιμώ χίλιες φορές νά σκοτωθώ, μάλιστα νά σκοτωθώ, παρά νά πνιγώ.

Η Έμμα τού πήρε τή πιστόλια.

—Θά σου στείλω τή μητέρα νά σου δώση λίγο κουράγιο.

—Δώσε μου τή πιστόλια μου! παρακάλεσε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Θά σου τή δώσω, άν τή πράγματα φτάσουν σ' αυτό τή σημείο, τού ύποσχέθηκε ή Έμμα.

Ξαναγύρισε στήν καμπίνα της βασίλισσας και έμαθε εκεί πώς ο γιατρός δέν είχε μπόρεσει νά κάνει τίποτε για ν' άνακοφισή τόν μικρό πρίγκιπα. Η κατάσταση τού παιδιού χειρότερη από στιγμή σε στιγμή. Η Έμμα σήκωσε τόν 'Αλβέρτο στα χέρια της κι' έσφιξε τή μικρή κορμί που έτρεμε πάνω στο στήθος της. Τό παιδί έκλαψε λιγάκι κι' έπειτα, μονομιάς, ήρεμισε. Σηκώνοντας τή βλέμμα, ή Έμμα είδε τόν Νέλσωνα όρθιο μπροστά στήν πόρτα της καμπίνας. Τήν κύτταζε με μία πολύ παράξενη έκφραση στο πρόσωπο. Πλησίασε, έκανε νά μιλήσει, μα δέ μπόρεσε.

—Τί συμβαίνει, Νέλσων; Μή τρεμουλιαστή φωνή ο Νέλσων ψιθύρισε:

—Ούτ' έσεις, ούτ' εγώ δέν έχωμε παιδιά... κι' όμως είμαστε πλάσμενοι για νάχωμε παιδιά.

Γύρισε άπότομα τήν πλάτη του και δγχήε διαστικά απ' τήν καμπίνα, αλλά ή Έμμα πρόλαβε νά προσέξή πώς τή μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα. «Τί τύχη!» σκέφτηκε. Πώς δέν τή είχε σκεφθή ως τώρα νά παρουσιάσθι έτσι μπροστά του, νά τού δώση αυτή τήν εικόνα; Μητέρα και παιδί! Τό δικό του παιδί! 'Εκείνη τή στιγμή θεοδώθηκε πώς είχε κερδίσει. Αυτά που ο Νέλσων ώνόμαζε τιμή και καθήκον δέ θα στέκονταν πιά έμπόδιο άνάμεσά τους. Τί τύχη, ξανάλεγε στόν εαυτό της, τί εξαιρετική τύχη!

Ξέχασε όμως μονομιάς όλες αυτές τις σκέψεις, νιώθοντας ξαφνικά τή κορμί τού παιδιού νά παίρνη μία παράξενη άκαμψία μέσ' στήν άγκαλιά της, έπειτα νά χαλαρώνη για μία στιγμή και νά σπαρταρή σε λίγο ξανά απ' τούς σπασμούς. Βλέποντας τή τρομερή αυτό θέαμα ή Μάρια τή έλασε ακόμη περισσότερο, έπασε στήν κουκέτα της κι' έμεινε εκεί έαπλωμένη, κλαίγοντας. 'Ο γιατρός έκανε ό,τι μπορούσε και κατάρωσεν νά

σταματήσει τούς σπασμούς που ξανάρχισαν όμως σε λίγο με όλοένα μεγαλύτερη ένταση.

Όταν ο Νέλσων ήρθε ξανά στήν καμπίνα, ή Έμμα σηκώθηκε με τή νεκρή παιδί στήν άγκαλιά της. 'Ενωθε σά νά ήταν ο 'Αλβέρτος δική της παιδί. Είχε υποφέρει, ήτανε θεαία, πολύ περισσότερο απ' τή Μάρια. Στεκότανε εκεί κυττάζοντας τόν Νέλσωνα, αφήνοντας τή δάκρυα έλεύθερα νά κυλήσουν στα μάγουλά της. Αυτή ή άπρροσποίητη, κάθε άλλο παρά προμελετημένη άπελπισία, ήταν μία άλλη έντυπωσιακή εικόνα.

—Θεέ μου, Νέλσων, είπε, τή σκεφθήκατε πώς είναι σήμερα Χριστούγεννα;

—'Ο Νέλσων πλησίασε κι' έσκυψε νά δή τή γαλήνιο τώρα πρόσωπο τού παιδιού. Μή πνιγμένη φωνή, με μία φωνή που μπορούσε νά τήν άκούση μόναχα ή Έμμα, ψιθύρισε.

—'Ας παρακαλούμε τή Θεό, Έμμα, νά μή συμβή ποτέ τέτοιο πράγμα σ' ένα δικό μας παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVII

Η Έμμα κι' ο Νέλσων δόθησαν τόν σέρ Ουίλλιαμ που κρατιόταν με κόπο στα πόδια του ν' άνεβή στ' άμάξι και ή κ. Κάντογκαν τού έριξε μία κουβέρτα πάνω στα γόνατα,

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τόν Μάιο τού 1781, ή Έμμα Χάρτ, μία νέα έντελώς άμόρφωτη, με όμορφή έκθαμβωτική και παρελθόν άχι άμμεπτο, γνωρίζεται τυχαία με τόν Ουίλλιαμ Πάιν. 'Από τήν γνωριμία αυτή άρχίζει μία νέα φάση της ζωής της. Μπαίνει σ' ένα κύκλο γλεντζέων άριστοκρατών και συνδέεται πρώτα με τόν Ουίλλιαμ Πάιν και κατόπιν μ' ένα φίλο του, τόν σέρ Χένρυ Φέδερστον. 'Εκεί γνωρίζεται με τόν Τσάρλς Γκρεβίλ, ο Γκρεβίλ, γοητευμένος από τή γνωριμία της, τήν παίρνει στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τή μητέρα της, τήν κ. Κάντογκαν. Η Έμμα γίνεται έρωμένη και θέλει νά κάνει έναν πλούσιο γάμο. Για νά ση τού θείου του, τού λάρδου Χάμιλτον, και νά φύγη άμέσως για τήν Νεάπολη. Η επιτυχία της στήν πόλη αυτή είναι καταπληκτική. Σιγά - σιγά, μέσ' στο νού της άριμάζει ή σκέψη πώς θα μπορούσε νά καταφέρει τόν σέρ Ουίλλιαμ Χάμιλτον νά τήν παντρευτή. Και τή κατορθώνει. Η Έμμα γίνεται λαίδη Χάμιλτον. Συνδέεται με στενή φίλεια με τή βασίλισσα της Νεαπόλεως Μάρια - Καρολίνα και σιγά - σιγά άρχίζει νά χειρίζεται αυτή τις διπλωματικές υποθέσεις της άγγλικής πρεσβείας στη Νεάπολη.

Ένα έγγλέζικο πολεμικό πλοίο με κυβερνήτη τόν άγνωστο άκόμη πλοίαρχο 'Οράτιο Νέλσωνα άγκυροβολεί στο λιμάνι της Νεαπόλεως. Σκοπός τού Νέλσωνος είναι νά ζητήσει στρατιωτικές ένισχύσεις απ' τόν βασιλέα της Νεαπόλεως. Είναι ο μόνος άντρας που μένει άσυγκίνητος μπροστά στήν καλλονή της Έmmas. 'Εκείνη άναμεινίζεται, όστόσο τόν δοσθή νά επιτύχ τόν σκοπό του με τήν έντιμα πώς έτσι θα προκαλέση τόν ένδιαφέρον του. Μετά τή μεγάλη νίκη της ναυμαχίας τού 'Αμπουκίρ, ο Νέλσων έπιστρέφει έρις αμυντής στη Νεάπολη. Η Έμμα τόν υποδέχεται με ένθουσιασμό. Είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί του, αλλά κι' ο Νέλσων άρχίζει νά ένδιαφέρεται γι' αυτήν. Στό άναμεταξύ ή προέλαση τού έχθρικού γαλλικού στρατού συνεχίζεται, ο λαός της Νεαπόλεως άρχίζει νά δείχνη τάσεις επαναστατικές και ο Νέλσων προθυμοποιείται νά φυγαδεύση με τή στόλο του τή βασιλική ζεύγος, τήν Έμμα και τόν σέρ Ουίλλιαμ.

Ούτ' έσεις, ούτ' εγώ δέν έχωμε παιδιά... κι' όμως είμαστε πλάσμενοι για νάχωμε.

Εικονογράφισ Χρ. Κουσέντου

Ψάθες... κοράννια... κορίτσια

...ΚΑΙ, ΑΦΟΥ ΡΙΞΗ ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΟΛΟΓΥΡΑ, ΤΥΛΙΓΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΨΑΘΑ

Η ΜΠΕΤΤΥ ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΨΑΘΑ, ΚΑΜΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Φωτ. R. Harrington - Camera Press

Το Γκράιτ Μπάριερ Ρήφ είναι μια απέραντη αλυσίδα από αμμουδερές ακρογιαλιές και νησάκια της Αυστραλίας, που απλώνονται σε μήκος 2.000 περίπου χιλιομέτρων. Τα ήλιόλουστα αυτά νησιά έχουν έκταση 140.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Όσοι παραθερίζουν, προτιμούν συνήθως τη Χέρον Άιλαντ — ένα από τα σχετικώς μεγαλύτερα νησιά του παράξενου αυτού συγκροτήματος, που βρίσκεται στο νότιο άκρο του Ρήφ.

Τρία θαύματα μαγεύουν εκεί τον επισκέπτη: τα πολλά κοράλλια, τα ωραία κορίτσια και οι μεγάλες ψάθες! Τρία θαύματα στενά συνυφασμένα και αλληλεξάρτητα. Γιατί αν τα κοράλλια, στις νότιες εκείνες θάλασσες, δεν ήταν τόσα πολλά, δε θα είχαν ξε-

φυτρώσει τέτοια νησιά, για να χαίρωνται πάνω τους τόν ήλιο, και τη θάλασσα τα δημοφιλή κορίτσια.

Οι Αυστραλέζες, με το λεπτότατο δέρμα και το επιβλητικό ανάστημα, είναι από τις ωραιότερες γυναίκες του κόσμου: «Δεύτερες, μετά τις Γεωργιανές», λένε οι ειδήμονες.

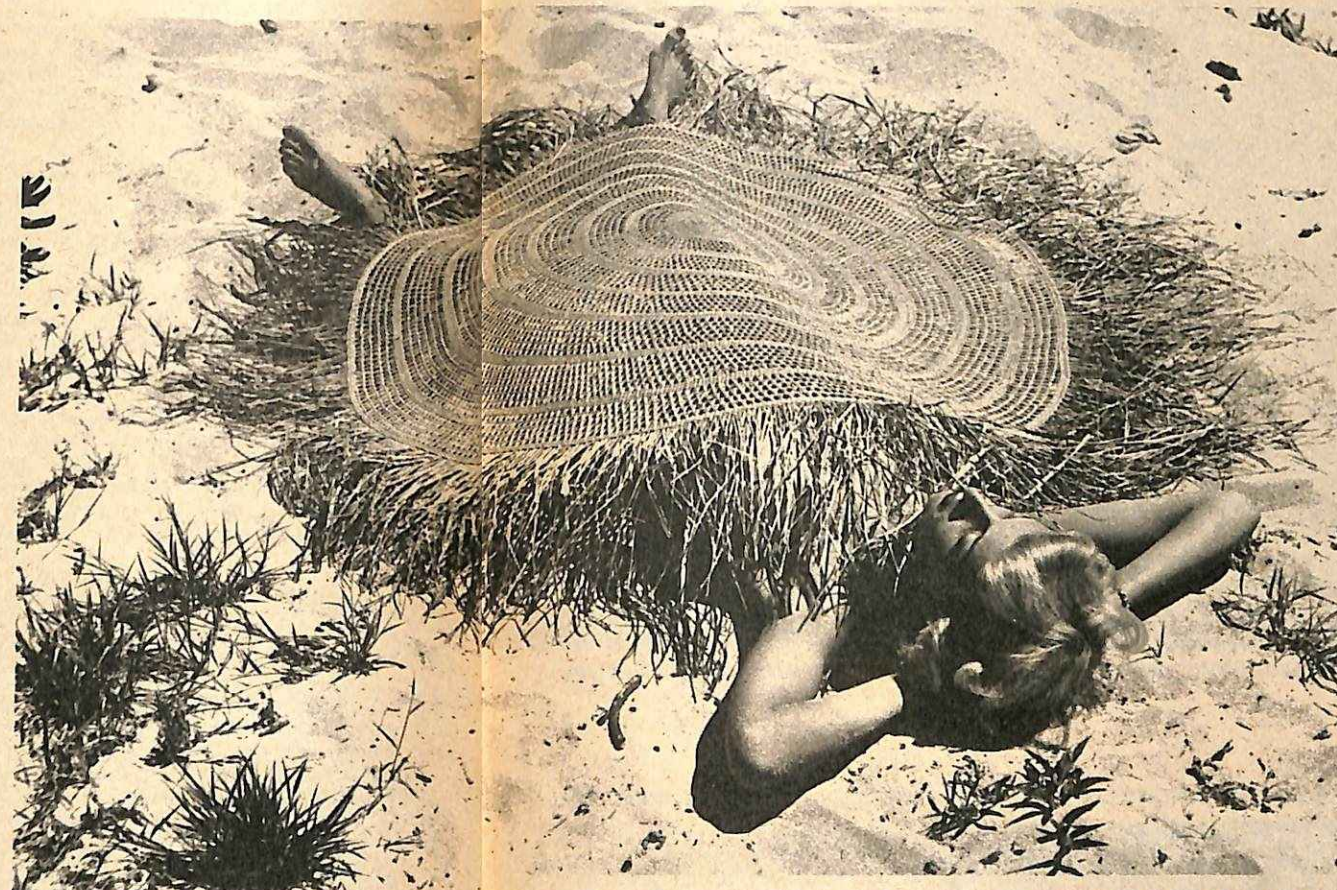
Η Μπέττυ Ντάβινσον από το Σίδνεϋ — ή κοπέλλα που βλέπετε στις φωτογραφίες αυτής της σελίδας — είχε μια πρωτότυπη ιδέα για να προστατευθεί από τις δυνατές ακτίδες του ήλιου. Αγόρασε μια ψάθα, καμωμένη από τους ιθαγενείς της Αυστραλίας, και πήγε να «λιασθή» στην ακτή των κοραλλιών. Όταν τη ρώτησε ένας φωτογράφος τι της χρησιμεύει η ψάθα, του είπε χαμογε-

λώντας ότι «μια ψάθα, για ένα κορίτσι που πάει μονάχο στην πλάζ, μπορεί να το προστατεύσει με χίλιους τρόπους». Και συμπλήρωσε: «Χρησιμοποιώ την ψάθα, όπως περίπου οι αρχαίοι Σπαρτιάτες την ασπίδα. Ο ήλιος είναι ο μεγάλος μου φίλος. Άλλά κάποτε γίνεται ανυπόφορος: μου ξελφουδίζει την επιδερμίδα. Αναγκάζομαι τότε να σηκώσω την ψάθα για να τον κρατήσω σε απόσταση...»

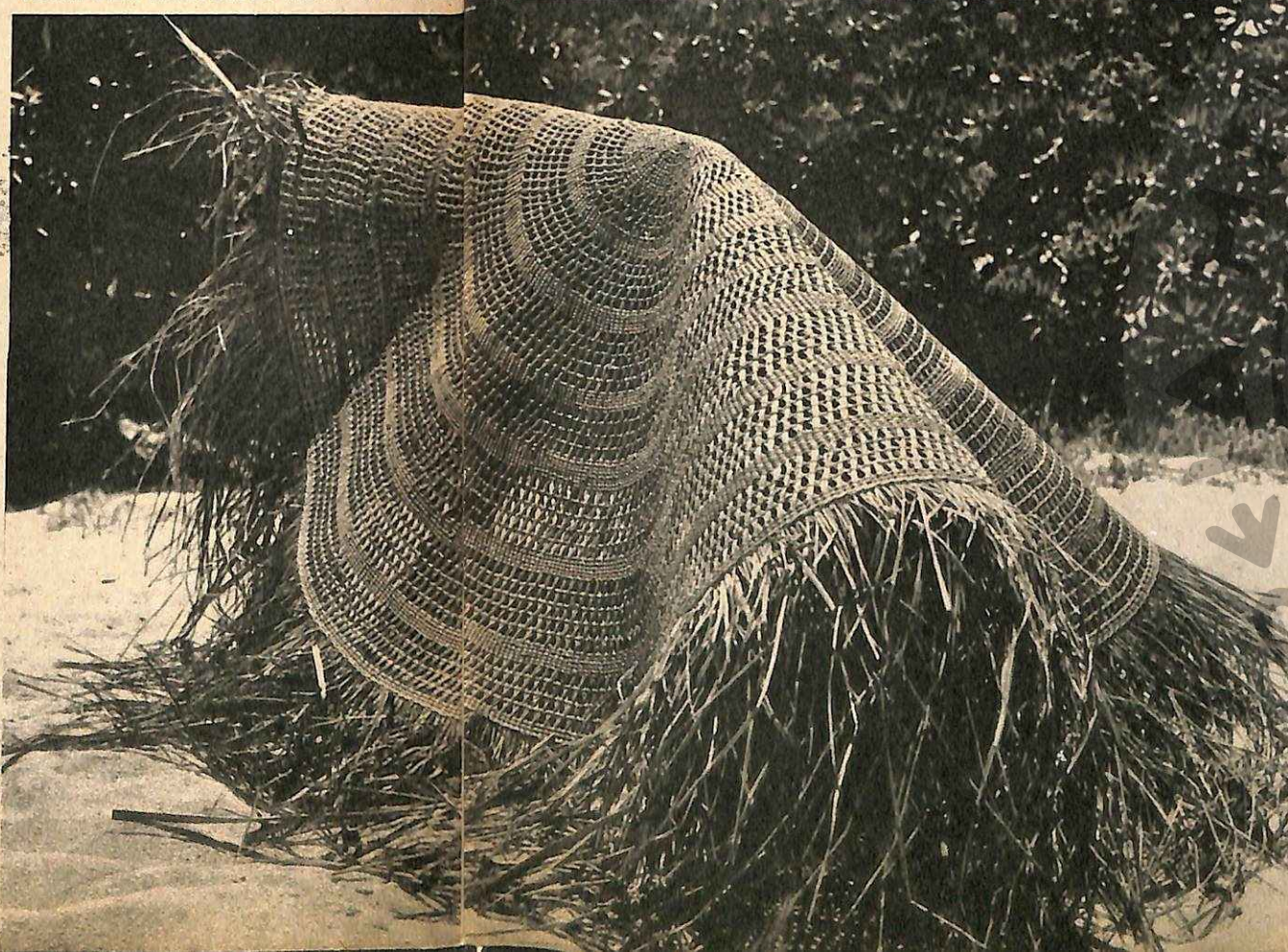
«Μόνο για τόν ήλιο μεταχειρίζεσθε την ψάθα; ρώτησε ο φωτογράφος.

«Η Μπέττυ μισόκλεισε τα μάτια και συλλογίστηκε.

«Γιατί άλλο;» είπε — και κρύφτηκε σαν τη χελώνα στο καβούκι της...

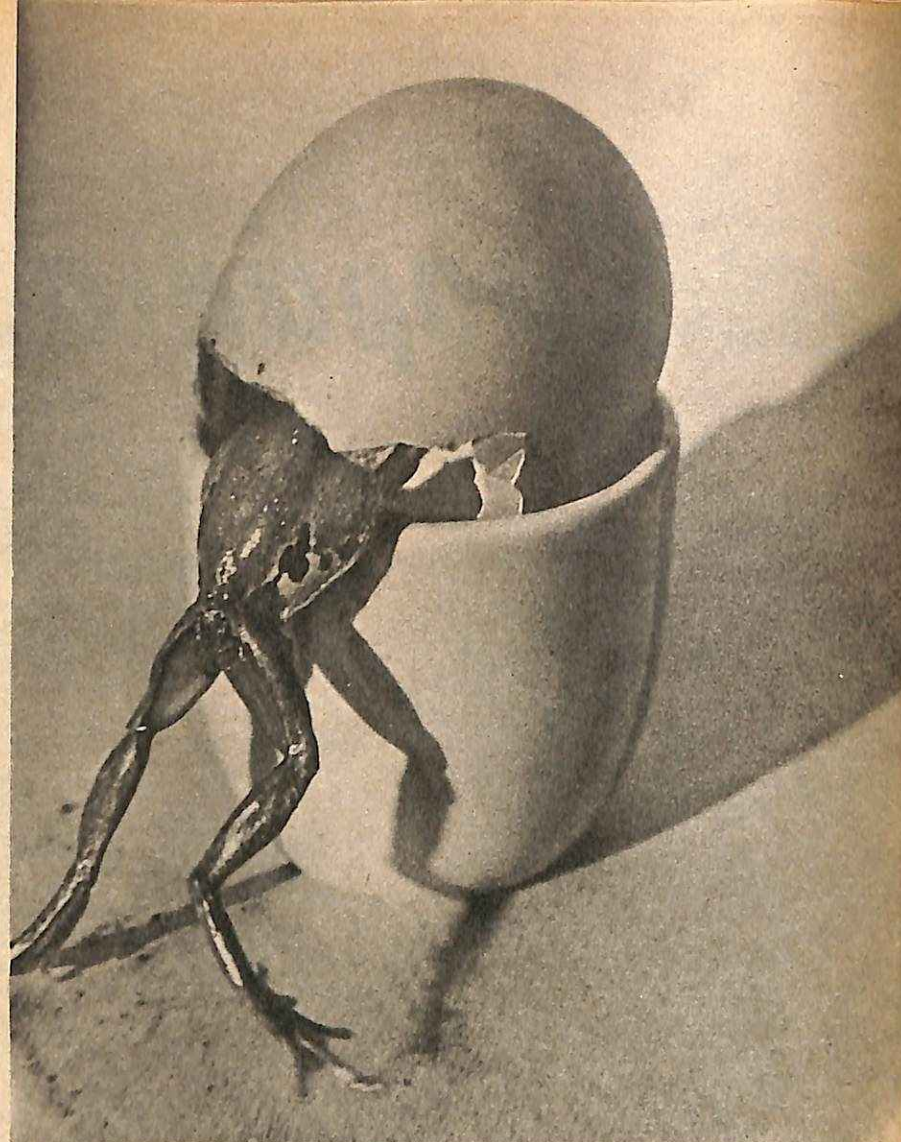

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΕ ΜΙΑ ΨΑΘΑ — ΦΤΑΝΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΠΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗ. ΔΕΝ ΑΠΟΦΕΥΓΕΙ ΜΟΝΟ ΤΙΣ ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ ΑΚΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ Τ' ΑΔΙΑΚΡΙΤΑ ΒΛΕΜΜΑΤΑ...

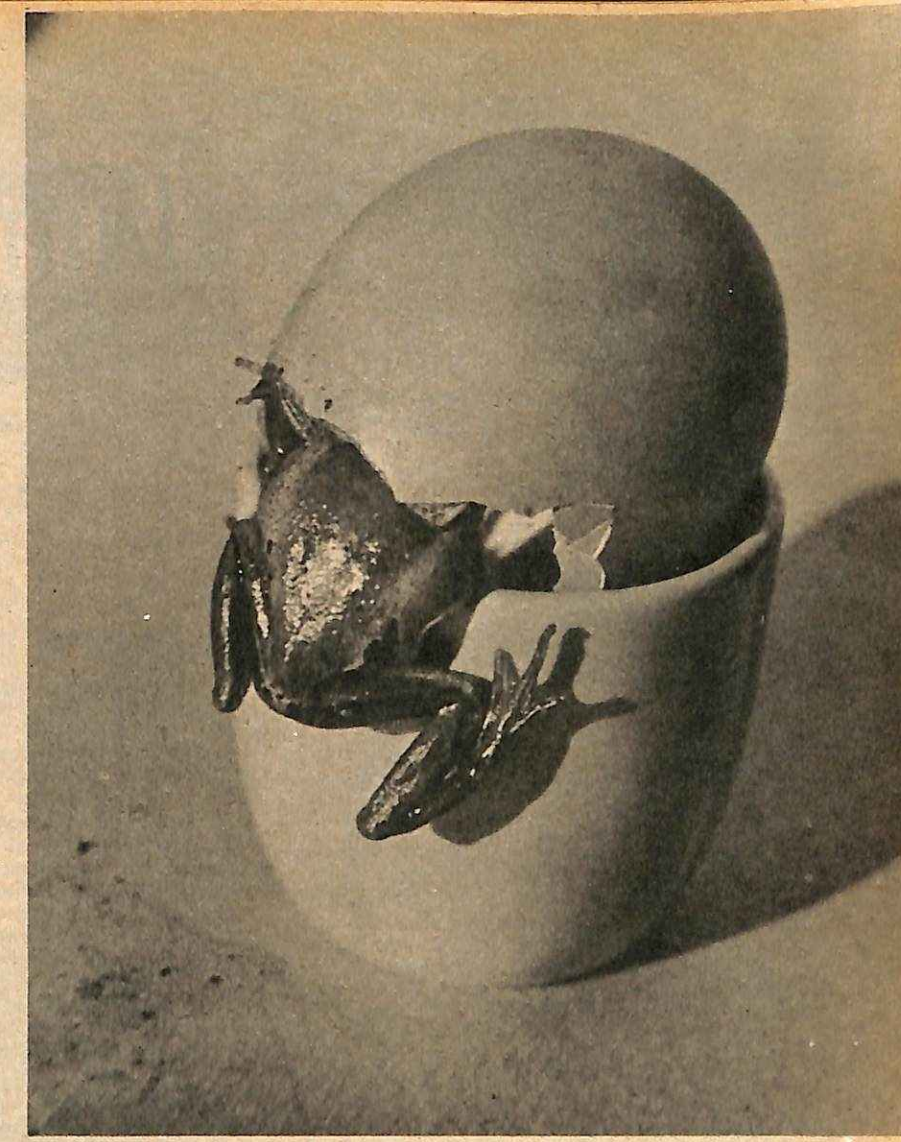
«ΤΙ ΝΑΝΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΠΕΛΩΡΙΟΣ ΚΡΑΤΗΡΑΣ; ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΒΡΩ...»

«ΠΟΛΥ ΕΛΑΦΡΟΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ. ΕΤΣΙ ΚΑΝΩ ΤΟ ΠΟΔΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΚΟΥΝΙΕΤΑΙ!»

«ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑ ΣΠΗΛΑΙΟ...ΑΝΤΕ, ΚΟΥΡΑΓΙΟ, ΜΙΚΡΟΨΥΧΕ! ΜΠΕΣ ΜΕΣΑ!»

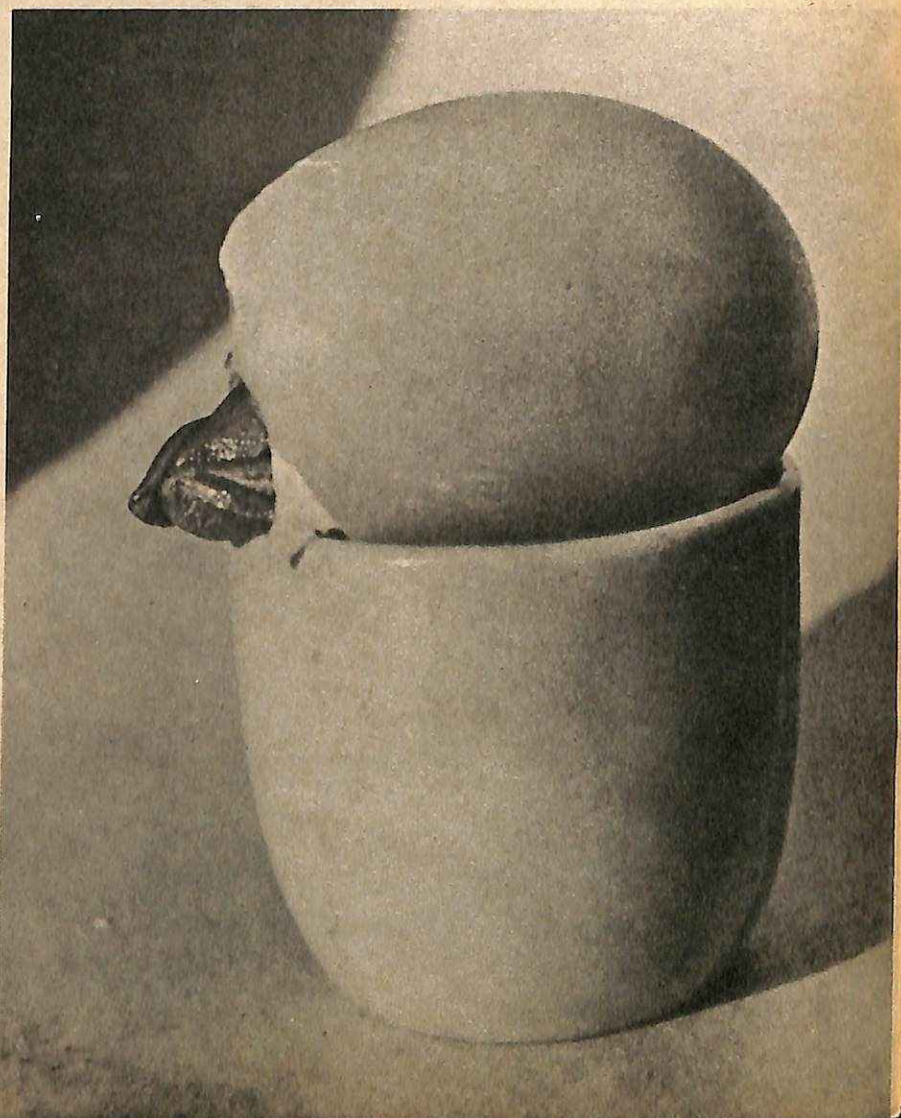

«ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ! ΕΙΝΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΠΑΓΙΔΑ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΠΙΑ ΝΑ ΞΕΦΥΓΩ...»

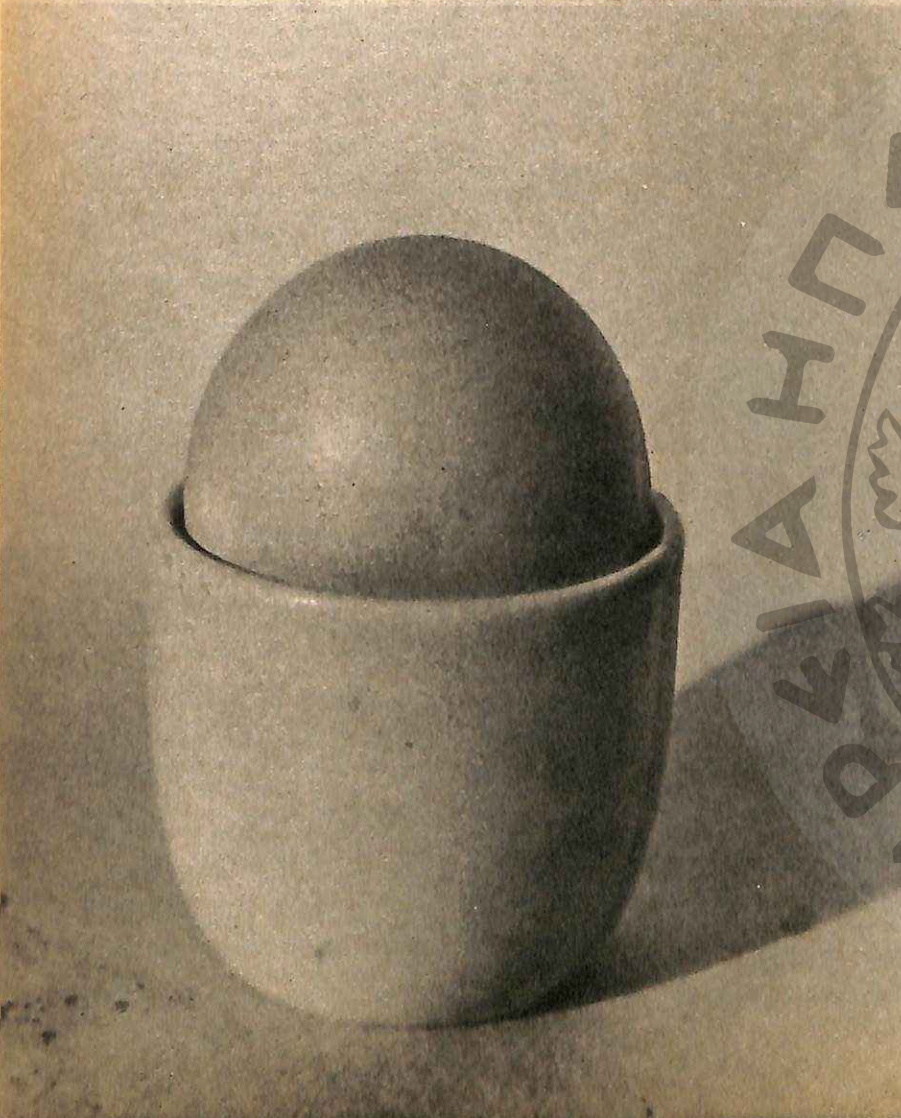
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ

“Ένας άπροσδόκητος
πρωϊνός επίσκεπτης

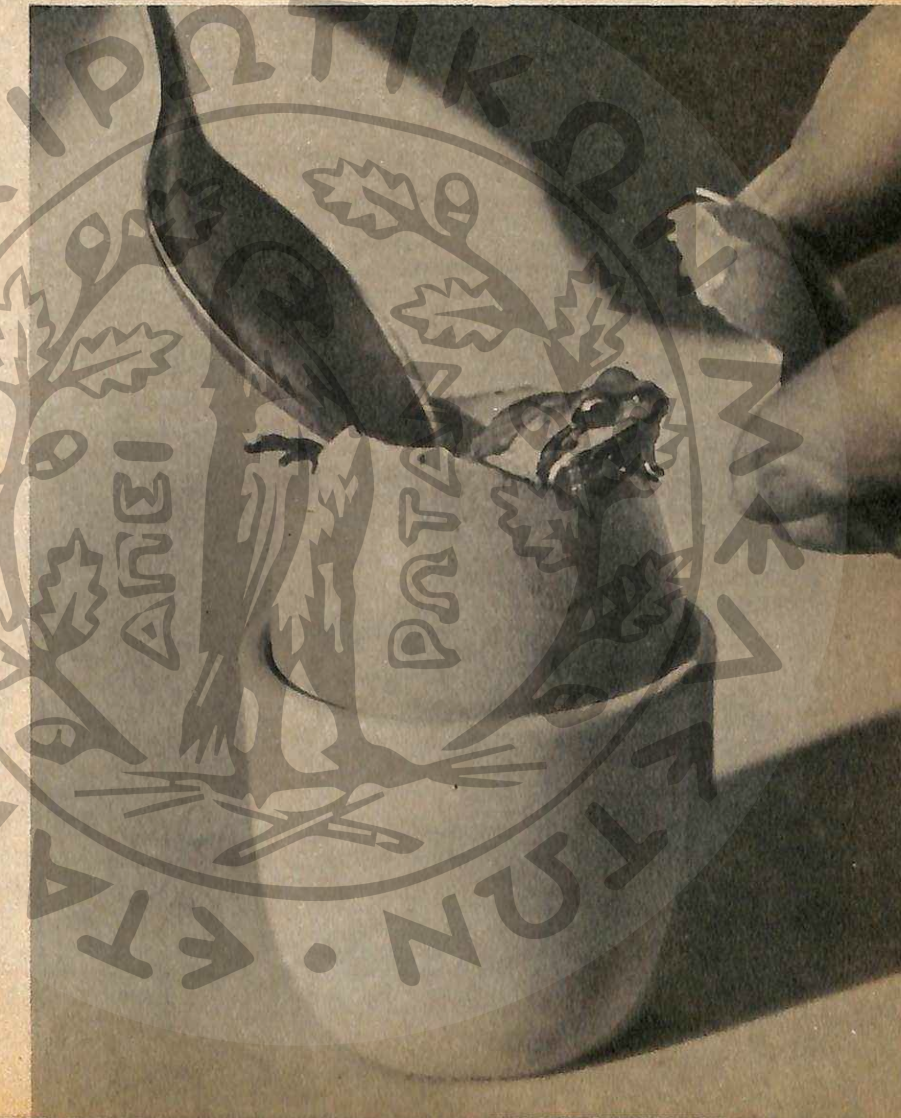
«ΤΙ ΝΑ ΒΑΖΟΥΝ, ΤΑΧΑΤΕ, ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΔΩ; ΜΟΙΑΖΕΙ... ΚΟΤΕΤΣΙ!»

«ΠΩ, ΠΩ! ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣΚΟΤΕΙΝΑ. ΣΙΓΟΥΡΑ ΘΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ»

«ΜΕΝΕΙΣ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΣ, ΦΙΛΕ, Ε; ΕΛΠΙΖΩ ΠΑΝΤΩΣ ΝΑ ΜΗ ΜΕ ΦΑΣ»

Πρωτότυπο μυδιστόρημα

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

20

Προσπάθησα να του εξηγήσω πώς κι' εγώ κινδύνευα. Ένα γέλιο σαρκαστικό ήταν η απάντησή.

—Και τί με νοιάζει έμένα; Ούτε ξέρω ποιός είσαι.

—Προσπάθησα να του ξυπνήσω μέσα του κάποιο ανθρώπινο αίσθημα. Του μίλησα για τους παλιούς συντρόφους του, για τον Όσκαρ, τη Σοφία. Άνασθηκαν κάθε τόσο το κεφάλι, δογούσε, μουρμούριζε κάτι ακατάληπτες λέξεις έβραϊκά, αλλά έμενε άμετάπειστος. "Ό,τι κι' αν του έλεγα για τον Άτάμπατζ, τ' άκουγε αδιάφορα, μ' ένα ίχνος καχυποψίας.

—Κι' έπειτα; Τί μ' αυτό; Ούτε εγώ τον χρειάζομαι, ούτε εκείνος έμένα.

Ήταν φανερό πώς είχε αρχίσει να χάνη τα λογικά του. Του είχα εξιστορήσει όσο πιο καλά μπορούσα με λίγα λόγια την καταπληκτική περιπέτεια που με είχε φέριε ως το κρεβάτι του. Του έξηγησα πώς, όπως εκείνος, είχα πέσει κι' εγώ σε μία παγίδα, πώς κι' έμένα με παραμόνευε ο θάνατος. Δεν κατάφερε να με παρακολουθήσει. Μέσ' στο σκοτισμένο μυαλό του άνακατέυε πρόσωπα και πράγματα.

—Δεν ξέρω... Είδα πολλά... Έκανα πολλά... 'Η Πολωνία... Είναι μακριά ή Πολωνία... 'Η Σοφία; "Α, ναι, ή Σοφία... Όμορφη κοπέλλα... Παλιοθήλυκο...

—Ζούκ, όλα αυτά δεν έχουν πια καμιά σημασία. 'Η Σοφία πέθανε. Θά πεθάνης κι' εσύ, αν...

—Δεν έχει εόν. Θά πεθάνουμε όλοι μία μέρα, σήμερα, αύριο...

Χώθηκε βαθιά μέσ' στα κουρέλια του και κατέβασε το λιγδιασμένο καπέλλο πάνω στα φρύδια.

Τόν Ικέτευσα.

—Ζούκ... 'Η Σοφία κι' ο Όσκαρ δεν ζουν πιά... Κάποιοι τους σκότωσε... όπως σκότωσε τη Μίλυ και τον Μπράκκο. Με μία μαχαίρα στην πλάτη. Ξέρω ποιός είναι αυτός ο κάποιος. Μπο-

ρώ να το άποδείξω, αν με βοηθήσης. 'Αλλιώς είμαι χαμένος.

Γέλασε σιγανά, έβυσε το κεφάλι με τα βρώμικα, σκληρά νύχια του.

—Δεν πρόκειται ν' άποδείξης τίποτε. Αυτά που μου κοπανάς είναι βλακείες... "Αδικα πολεμάς να με τρομάξης... "Αν φοβάσαι για τον εαυτό σου, τράβα άπ' εδώ... Τί περιμένεις;

Νά φύγω; Νά πάω πού; Πού θά μπορούσα να βρω καταφύγιο, σ' Έναν κόσμο όπου ο 'Αρκαντίν ήταν πανίσχυρος και θά με ξετρίπωνε σήμερα ή αύριο; Μήπως δεν είχε παρακολουθήσει, μήνες τώρα, κάθε μου δήμα; Μήπως δεν έρχότανε πάντα από πίσω μου, όπου κι' αν πήγαινα; Πολλές φορές και πριν από μένα;

Όχι, δεν ήταν λύσις ή φυγή. 'Εδώ χρειαζόταν κάτι άλλο. Τόλη. Καταγγελία. Άποδείξεις. Και όλα αυτά ήταν δυνατά μονάχα όσο ζούσε ακόμη ο Ζούκ.

Πόσον καιρό όμως θά ζούσε;

Ξάφνου, άκουσα υπόκοφα το χαρακτηριστικό κλάσιν του αυτοκινήτου του 'Αρκαντίν. Κόλλησα το μέτωπό μου στο ραγισμένο τζάμι του μικρού παραθύρου. Δεν είχα κάνει λάθος. Ήταν εκείνος. Τηλεγμένος στη μαύρη πελλερίνα του, με το καπέλλο χωμένο βαθειά στο κεφάλι, προχωρούσε άργά μέσ' στην παγωμένη νύχτα. Είδα στο άδυνο φώς της αύλης τον σκοτεινό δγκο του να διαγράφεται πάνω στο λευκό χιόνι.

Όρμησα στο άχυρένιο στρώμα, άρπαξα άπ' τους έμους τον γέρο και τον σήκωσα. Δέ φορούσε το παντελόνι του και τα πόδια του πρόσβαλαν κοκκαλιάρικα και κίτρινα κάτω άπ' τα δρωμερά του εσώρουχου. Τόν έσυρα στην πόρτα, παρ' όλες τις φωνές και τις διαμαρτυρίες του. Άρπαξα το παντελόνι που ήταν άπλωμένο σε μία καρέκλα, τόν τύλιξα όσο καλύτερα μπορούσα με μία άπ' τις κουβέρτες του κρεβατιού και τόν έβγαλα άπ' την κάμαρα.

—Είναι εκείνος... ψιθύρισα. Άνεβαίνει τις σκάλες. Γρήγορα!

Είμαι χεροδύναμος και το ύφος μου έδειχνε τόση αποφασιστικότητα, που ο Ζούκ μ' άφησε να τον κατεβάσω στο κάτω πάτωμα χωρίς να φέρη αντίρρηση. Τά σαρκασματικά σκαλοπάτια έτρεξαν κάτω από το θαρύ, άργό δήμα του 'Αρκαντίν.

Στο πλατύσκαλο είδα μία μισοανοιγμένη πόρτα. Χωρίς να διστασω ούτ' ένα δευτερόλεπτο, την έσπρωξα και μπήκα με τόν Ζούκ σ' ένα κακοφωτισμένο δωμάτιο. Μιά χοντρή, ξανθιά γυναίκα, τυλιγμένη με μία ξεβαριασμένη ρόμπα, έψηνε λουκάνικα πάνω σε μία γκαζιέρα. Γύρισε ξαφνιασμένη το κεφάλι και μάς κύτταξε, έτοιμη να δάλη τις φωνές.

—Μη φωνάζετε, είπα, βάζοντας στο χέρι της ένα χαρτονόμισμα. Θά σάς εξηγήσω άργότερα.

Σέ μία γωνιά της κάμαρας ήταν ένα κρεβάτι ξεστρωμένο. Το δρώμικο σεντόνι κρεμόταν ως το πάτωμα και το λιγδιασμένο μαξιλάρι ήταν τσαλακωμένο. Ήταν φανερό πώς ή γυναίκα είχε σηκωθεί μέσ' στη νύχτα κι' ετοιμαζότανε άνορεχτα να πάη να κόψη δόλτες ποιάς ξέρει σε ποιά άπόμερο και άθλιο πεζοδρόμιο. Δεν ήταν νέα. Το χλωμό πρησμένο πρόσωπο έδειχνε μονάχα έκπληξη.

—Εσπρωξα τόν Ζούκ στο κρεβάτι.

—Ξάπλωσε!... Γρήγορα!...

Τά πόδια του είχαν μπλεχτή μέσ' στην κουβέρτα και τρικλίζει. Γέλασε πονιρά.

—Δεκατέσσερα χρόνια έχει να μού συμβή τέτοιο πράγμα, είπα.

Τόν έχωσα, ντυμένο, μέσ' στο χλιαρό άκόμη

κρεβάτι και τόν σκέπασα με τις κουβέρτες. Τά δήματα στη σκάλα άκούγονταν τώρα πιο κοντά. Πλησίαζαν στο παρακάτω πάτωμα. Βγήκα άπ' το δωμάτιο κι' έκλεισα πίσω μου την πόρτα, άκριδώς τη στιγμή που ή πελώρια σιλουέτα του 'Αρκαντίν πρόσβαλε στο γύρισμα της σκάλας. Με κύτταξε σιωπηλός.

—Γυρεύετε τόν Ζούκ... τραύλισα. Κι' εγώ το ίδιο. Έχει πάει έξω... Δεν ξέρω πού θά μπορούσε να τόν βρή κανείς...

Στεκόταν εκεί, σιωπηλός, άκίνητος, με τά μάτια στηλωμένα έπάνω μου κι' εγώ έτρεμα σαν ένα παιδί που το τσακώνουν πάνω στην ώρα που ετοιμάζεται να κάνει μία άταξία. Πρόσθεσα διαστικά.

—Πάω να δώ μία στιγμή στο έπάνω πάτωμα. 'Ισως νάκανα λάθος στην πόρτα.

Σκαρφάλωσα μάνι - μάνι τη σκάλα. Στην χαμηλοτάβανη σοφίτα άρχισα να κόβω δόλτες, σκουτουφλώντας στους δρωμικούς τοίχους, στην πόρτα, κτυπώντας άνόητα το κεφάλι μου στα δοκάρια του ταβανιού, όπως ή μυίγα πάνω στο τζάμι. Με τ' αυτή τευτωμένο, άκουα. 'Ο 'Αρκαντίν προχώρησε στο πλατύσκαλο, γύρισε το χερούλι του δωματίου της ξανθής, μπήκε μέσα. Άναγκάστηκε να στηριχθώ πάλι στον τοίχο, τόσο δυνατή ήταν ή ζάλη που ένιωθα. "Μηουν μούσκεμα στον ιδρώτα και τά δόντια μου κτυπούσαν άπό το ρίγος. Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί, στην παγωμένη σοφίτα, με τ' αυτή τευτωμένο, άκούγοντας μέσ' στη σιγαλιά της νύχτας την ύπόκοφη βοή τών τρώλλεψ, τά κλάσιν τών αυτοκινήτων, το γαγγίωμα ενός σκύλου και τόν χριστουγεννιάτικο ύμνο που έψηναν, κάπου εκεί κοντά, κοπέλλες του 'Τάγματος Σωτηρίας. Πού ήταν άραγε ή δική μου σωτηρία;

Τέλος ή πόρτα κάτω άνοιξε. Τά σκαλοπάτια έτρεξαν πάλι άπό το βάρος του 'Αρκαντίν. Μιά βαθειά σιγή με τύλιξε. Άποτινάζοντας τη νάρκη που με κρατούσε καθλωμένο, κατέβηκα δυο - δυο τά σκαλιά κι' έτρεξα στην κάμαρα. 'Ο Ζούκ ήταν ξαπλωμένος, με τά σκεπάσματα άνετασμένα ως το πηγούνι. 'Η γυναίκα πηγαίνονερχόταν σερνοντας τις παντόφλες της. Είχε άπλώσει μία πετσέτα στην άκρη του τραπέζιου κι' ετοιμαζότανε να δειπνήσει. Το λουκάνικο είχε καή λιγάκι και ή σάλτσα είχε παγώσει μέσ' στο πιάτο.

—Τί είπα; ρώτησα.

Ό Ζούκ είχε χάσει το μαντήλι του και σκούπιζε τη μύτη του στο σεντόνι. 'Η γυναίκα άνασκάλευε τη φωτιά με μία σιδερένια μασιά.

—Δεν είπα τίποτε, άποκρίθηκε. Μιλήσαμε για τόν καιρό. Δεν έπέμενε.

Ούτε ο Ζούκ, ούτε εκείνη ένιωθαν πόσο μεγάλη σημασία είχαν όλα αυτά. Την άδιαφορία της γυναίκας μπορούσα να την καταλάβω. Τού Ζούκ όμως ή άπάθεια με έξόργισε. Ήτανε τόσο άπαίσιος και δρωμερός μέσ' στο κρεβάτι, που μού έρχότανε να τόν σκοτώσω με τά χέρια μου, εκείνη τη στιγμή.

—Σέ είδε; τόν ρώτησα. Σέ γνώρισε;

Ναι. 'Ο 'Αρκαντίν είχε μπή στο δωμάτιο. 'Η γυναίκα διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας πώς είχε δουλειά. 'Εκείνος την παραμέρισε, πλησίασε στο κρεβάτι κι' άνασκήκωσε τις κουβέρτες.

—'Αλλά φορούσα το καπέλλο μου, έλεγε και ξανάλεγε ο Ζούκ χασκογελώντας σιγανά, και δέ με είδε. Φορούσα το καπέλλο μου...

Αυτό ήταν όλο; Ναι, τίποτ' άλλο. 'Ο 'Αρκαντίν είχε ρίξει μία ματιά θλόγυρα και ή γυναίκα του είχε παραπονεθί για το κρύο. Ήταν τρομερό, είχε πη, να δίνης τού κόσμου τά λεπτά για τά νοίκι και να μην έχη θέρμανση. «Πόσα νοίκια χρωστάτε;», την είχε ρωτήσει εκείνος, βάζοντας

της στο χέρι ένα χαρτονόμισμα. 'Η γυναίκα μού τόν έδειξε διπλωμένο στα τέσσερα μέσ' στην φούχτα της, διστακτικά, σά να φοβότανε μή της ζητήσω κι' εγώ μερίδιο. Έπειτα ο 'Αρκαντίν είχε φύγει. Τίποτ' άλλο; "Α, ναι, φεύγοντας της είχε πη «Καλά Χριστούγεννα».

Μιά άπεριγραπτη ταραχή με κυρίευσε. Σωριάστηκα τρέμοντας στο πρώτο κάθισμα που βρέθηκε μπροστά μου. Ένα ξευγάρι κάλτσες ήταν άπλωμένες για στέγνωμα στην πλάτη της καρέκλας. 'Η γυναίκα με παρακολουθούσε με άμυχανία. "Ήθελε να φάη το λουκάνικο της, αλλά ή παρουσία μας την ένωχλούσε. "Υστερ' άπό το φιλοδωρήμα που της είχα δώσει δεν ήξερε τί έπρεπε να πη και τί να κάνει.

Με μεγάλη δυσκολία κατάρθωσα να άποσπάσω τόν Ζούκ άπ' το ζεστό, μαλακό κρεβάτι.

Τώρα τόν είχα στην κάμαρά μου. Σ' όλο το δρώμιο μόλις και κατάφερινε να βαδίσει, σταματώντας κάθε τόσο για να βήξει με κόπο. Του είχα φορέσει το κασκόλ μου γύρω άπ' το λαιμό. Στάθηκε άδύνατο να βρούμε ταξί. Είχαμε περπατήσει μέσα πολλή, τσαλαβουτώντας μέσ' στο μισολεωμένο χιόνι. Με κάθε λεπτό που περνούσε, νόμιζα πώς ο γέρος θά τελείωνε. Κάπου - κάπου, σκόνταφτε σε κανένα πεζοδρόμιο, γλιστρούσε και άναγκαζόμουν να τόν κρατώ μ' όλη μου τη δύναμη για να μην πέση, ή στεκότανε πεισιμώμενος και δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να προχωρήσει, άδιαφορώντας για τά παρακάλια μου. Είχα έγκα-

ταλείψει κάθε προσπάθεια να τόν κάνω να διτόν κίνδυνο που τόν άπειλούσε. Δοκίμασα έναν άλλο τρόπο για να τόν πείσω.

—Ζούκ... Στα δεκαπέντε χρόνια που έμεινες στη φυλακή, είχες όλο τόν καιρό να κάνης όνειρα, να σκέπτεσαι. Δέ μπορεί, θά ύπάρχη κάτι που το έπιθυμείς πολύ, κάτι που το στερήθηκες αυτά τά δεκαπέντε χρόνια...

Κουνούσε με πείσμα το κεφάλι του. Το μόνο που ήθελε ήταν το κρεβάτι του. Τίποτ' άλλο. "Ήθελε να πεθάνη ήσυχα στο κρεβάτι του κι' εγώ τόν έσερνα έξω στο κρύο, στο σκοτάδι. Του ύποσέθηκα πώς θά τόν πήγαίνα σ' ένα δωμάτιο ξεστό, πώς θά τού έδινα ένα πουπουλένιο πάπλωμα για να σκεπαστή. 'Εκείνος ήθελε το κρεβάτι του. Το ΔΙΚΟ του κρεβάτι. Το σπίτι του.

Όστόσο, κλαμυρίζοντας, φτύνοντας κάθε τόσο και σκουτουφλώντας, προχωρούσε σιγά - σιγά. Συλλογίζομουν με άνησυχία πώς θά κατάφερινα να περάσω με άπαρατήρητοι άπ' το χαλλ του ξενοδοχείου μου. Ήταν ένα ξενοδοχείο νοικοκυρεμένο και άνετο. 'Ο θυρωρός —ένας χοντρός άνθρωπάκος με μουστάκια— χαιρετούσε με βαθειά ύπόκληση τούς πελάτες που μπαινόγγαιναν, δγάζοντας με σεβασμό το κασκέτο του.

Εύτυχώς το ηλεκτρικό φώς ήταν πολύ άδύνατο και πολλές φορές, άφου τρεμούλιαζε άπεγνωσμένα, χαμηλώνε ακόμη περισσότερο. Έποφελήθηκα άπό μία τέτοια στιγμή για να μπώ μάνι - μάνι

στο ξενοδοχείο και να φτάσω ως το άσανσέρ. 'Επιτέλους είχε βρή κάτι που λαχταρούσε ο Ζούκ. 'Η ιδέα του είχε έρθει άξαφνα. Είχε σταθή στη μέση του δρόμου για να μού την πη, άψηφώντας τ' αυτοκίνητα που έτρεχαν δαιμονισμένα και πιτσιλούσαν τούς περαστικούς με παγωμένη λάσπη. "Ήθελε —δήλωσε— να φάη συκατάκια χήνας, τηγανισμένα με κρεμμύδια και γαρνιρισμένα με πατάτες. Και με σάλτσα. Κι' ένα μεγάλο ποτήρι μύρα.

Του ύποσέθηκα πώς θά τού έφερνα αυτό που ήθελε. Και τί δέ θά μπορούσα να τού ύποσχεθώ εκείνη τη στιγμή! Για να τόν εύχαριστήσω, τόν έβαλα να μού επαναλάβη τις λεπτομέρειες. Συκατάκια και πατάτες. Τά σάλια του γέρου έτρεχαν καθώς ώραμιζότανε τά συκατάκια κουκουλωμένα με την παχειά σάλτσα... Έτσι μπόρεσα χωρίς πολλή φασαρία να τόν κουβαλήσω ως το ξενοδοχείο μου. Κάθισε στην πολυθρόνα, αλλά άρνήθηκε να δαγλή το καπέλλο του. Συνήθιζε να τρώη με σκεπασμένο το κεφάλι, είπα.

Τηλεφώνησα στο έστιατόριο του ξενοδοχείου. Μά ναι, δεν είχα παρά να διατάξω... Τά καλύτερα φαγητά σ' όλη την πόλη. Παλιά κουζίνα θανατοική... Χήνα; Βεδαίως. Γεμιστή με κάστανα και γαρνιρισμένη με κόκκινο λχανό; Πατέ με τρούφες και ζελέ; Όχι, συκατάκια τηγανητά δεν είχαν. Μά ήταν ένα φαγητό τόσο κοινό! Ένα έστιατόριο της δικής τους περιπατής δεν σέρβιρε αυτό το είδους φαγητά και μάλιστα χριστουγεννιάτικα...

Έκοψα στη μέση τη φλυαρία του μαίτρ ντ' ότέλ και ζήτησα να μιλήσω στον ίδιο τόν αρχιμάγειρα. Ήταν πνιγμένος στη δουλειά και μ' έστειλε στο διάβολο με φωνές. Είχε, είπα, τρία χριστουγεννιάτικα φαγητά, όλα διαφορετικά, όλα έξαιρετικά κι' εγώ ήθελα σώνει και καλά συκατάκια τηγανητά. Κατέθεσα τά δπλα. "Αλλά ο Ζούκ άνυπομονούσε. Είχα έλπίσει πώς ή ζέστη του καλοριφέρ θά τόν άποχαλύνει. "Αλλά ο Ζούκ δεν τόχε σκοπό να παραιτηθί άπό την άξιώσή του. Είχε τώρα το νού του μονάχα στο φαγητό. 'Η δουλειά που ήταν ζογραισμένη στο πρόσωπό του μού προκαλούσε τόν οίκτο. Άνοιγόκλεινε το σαγόνι σά να μασούσε. Τά χείλη του ήταν ύγρά, τά μάτια του δολά.

—Περίμενε, είπα. Θά πάω έξω να σου φέρω αυτό που θέλεις.

'Αλλά ο Ζούκ έβαλε πάλι τις φωνές. Με κανένα τρόπο δεν θά έμενε μόνος σ' αυτό το δωμάτιο, δήλωσε. Θά έρχόταν κι' εκείνος μαζί μου. Άνοιξα το παράθυρο. 'Ο κρύος άέρας του έκανε καλό. 'Ηρέμισε για να ξαναρχίση τις κλάμες μόλις έκανα να φύγω, κλειδώνοντας την πόρτα. Θά σήκωνε όλο το ξενοδοχείο στο πόδι. "Αφσα, λοιπόν, την πόρτα άνοιχτή. 'Ο Ζούκ μού έδωσε το λόγο του πώς θά με περίμενε. Μιά ώρα, ούτ' ένα λεπτό περισσότερο...

Τριγύριζα στους σκοτεινούς δρόμους. Το πλήθος είχε άραιώσει τώρα και μόνο κάπου-κάπου μερικοί περιέργοι χάζευαν άκόμη μπροστά στις φωτισμένες διτρίνες. Τά πιο πολλά καταστήματα είχανε κίελας κλείσει. 'Η κίνηση είχε μεταφερθή στα κέντρα.

Έκανα μία άπόπειρα σε δυο - τρία έστιατόρια. Όρα που είχα βρή να ζητώ ένα ώρισμένο φαγητό. Όλο το προσωπικό ήτανε πνιγμένο στη δουλειά για να τά δαγλή περά δχι μόνο με το δείπνο, αλλά και με το σουπε που θά άκολουθούσε άργά τη νύχτα. Έψαξα να βρω έστιατόρια πιο λαϊκά, καμιά ταβερνούλα...

Ή ώρα περνούσε. Ένιωθα το κρύο να με τρυπάει ως τά κόκαλα. Μιά άσπριδερή καταχνιά άπλωνότανε σιγά - σιγά. Τά πόδια μου ήταν παγωμένα, τά μάτια μου έτσουζαν άπ' τόν πυρετό. Κάπου - κάπου, ή πόρτα ενός σπιτιού άνοιγε κι' ένα κύμα ζεστό με κτυπούσε στο πρόσωπο. "Ανθρωποι φορτωμένοι με δώρα και λουλούδια έμπαιναν μέσα και φωνές και γέλια τούς καλωσώριζαν. "Ισως σ' ένα άπ' αυτά τά σπιτία να είχανε μαγειρέψει το φαγητό που ήθελε ο Ζούκ. "Αλλά σε ποιά; "Μηουν καταδικασμένους να πλανιέμαι στους άφιλόξετους δρόμους. Τά ταμπούρα που Τάγματος της Σωτηρίας συνάδευαν ρυθμικά τόν ύμνο που έψηναν δυο - τρεις μαραμένες κοπέλλες με φωνή σπασμένη, μέσα στη γενική άδιαφορία. Γιατί ή ώρα ήταν περασμένη και οί άργοπορημένοι διαβάτες δεν σταματούσαν πια για να ρίξουν τόν δβολό τους στο μεγάλο κουτί.

Για να εξευμενίσω την Τύχη, πλησίασα κι' έρριξα ένα χαρτονόμισμα. Οί μουσικοί μ' εύχαρίστησαν με μία κλίση του κεφαλιού, χωρίς να διακόψουν το άσμα τους. "Όποιος δίνει έλεημοσύνη στους φτωχούς, δαλείζει το Θεό, λέει ή παροιμία. 'Ο Θεός θά με βοηθούσε άραγε;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Έκείνος την παραμέρισε, πλησίασε στο κρεβάτι κι' άνασκήκωσε τις κουβέρτες.

Έδω κι' Εκεί

ΣΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ του Αρχιδουκός Φερδινάνδου της Αυστρίας (άνεψιού του τελευταίου Αυστριακού αυτοκράτορος) και την (κοντεσσίνας) Έλενα Τόερριγκ-Γιέτενμπαχ, που έγιναν στο Μόναχο της Βαυαρίας, παρευρέθη ή αφορέμα της ευρωπαϊκής αριστοκρατίας. Έπάνω διακρίνεται η δούκισσα του Κέντ Μαρίνα ενώ συνομιλεί με τους εύτυχεις νεονύμφους.

● ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ:

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας κύριος, ο οποίος σηκώθηκε στο τραμ και προσέφερε τη θέση του σε μία κυρία. Η κυρία, από την έκπληξή της, λιποθύμησε. Όταν συνήλθε, ευχαρίστησε τον κύριο που της προσέφερε τη θέση. Τότε, ήρθε η σειρά του να λιποθυμήσει...

● **ΣΤΙΣ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ** είχε γίνει ληστεία σ' ένα κοσμηματοπωλείο και δολοκλήρο το χρηματοκιβώτιο είχε εξαφανισθεί. Δύο μέρες αργότερα, η αστυνομία το ανακαλύπτει, κλειστό, στο δωμάτιο ενός γνωστού διαρρήκτη. —Πώς! Δεν το άνοιξε ακόμη; ρωτά ο αστυνόμες.

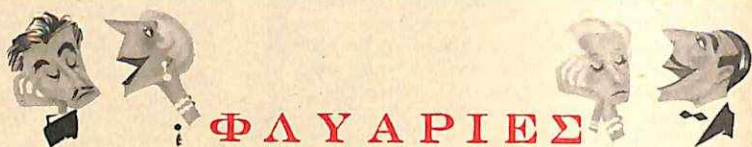
—Να σας πω, άπαντά ο διαρρήκτης. Ήθελα να το κάνω δώρο στον εαυτό μου τα Χριστούγεννα!

● **Ο ΑΝΔΡΑΣ** που θέλει να υποχρεώσει μία γυναίκα να ακούσει τί θέλει να της πει, συνήθως το λέει σε κάποιον άλλον.

● **Η ΡΙΤΑ ΧΑΙ-ΓΟΥΩΡ** πρόκειται να γυρίσει την πρώτη ταινία της στην Γαλλία, με θέμα την ζωή της μεγάλης Αμερικανίδος χορεύτριας Ισιδώρας Ντάνκαν, με σκηνοθέτη τον Νταϊντ Λήν. Μαζί της θα πρωταγωνιστήσουν, κατά πάσαν πιθανότητα, ο Ζεράρ Φιλίπ και ο Τζέιμς Μέσον, και, στο σενάριο, θα βοηθήσει ο Ζαν Κοκτώ, ο οποίος ήταν στενός φίλος της.

● **ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ** στη φίλη της:

—Πέρσι, τέτοιο καιρό ήμουν ξετρελλαμένη μ' αυτόν και τώρα δεν μπορώ να τον ανεχθώ: πώς αλλάζουν οι άνδρες!

... Κρίμα. Ο Ζυλ Ντασσέν δεν θα γυρίσει τελικώς το «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» στην Κρήτη, αλλά στη Σικελία και εξήγησε το γιατί: Δεν βρίσκεται στην ύπαιθρο της Κρήτης το ηλεκτρικό ρεύμα το οποίο χρειάζονται τα μηχανήματά του... Η Πολιτικά προβλήματα! Η καθαίρεση του Θεού Στάλιν παρουσιάζει ένα τεράστιο πρόβλημα. Τι θα γίνει, ρωτούν οι παρατηρητές, με την ηρωικότερα πόλη της νέας Ρωσίας, το θρυλικό Στάλινγκραντ; Θα τολμήσουν να ακολουθήσουν το γνωστόν σύστημα της μεταλλαγής και να το παρουσιάσουν μεθυσμένο ως Κρούσσεφγκραντ ή Μικαγιάνγκραντ... Η Τυχέρη άστέρη! Έφ'ετος στις Κάννες την προσοχή συνεκέντρωσε η Κίμ Νόβακ, ξανθή, πονηρή και νόστιμη Αμερικανίδα ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου, τύπου Μαίριλιν Μονρόε. Πέρσι ήταν η Μπριζίτ Μπαρντ που έφθασε σχεδόν άγνωστη και έφυγε χιλιωφωτογραφημένη. Προτέρσι, η Ειρήνη Παππά. "Αν όχι τίποτε άλλο, το φεστιβάλ προσφέρει σε μερικούς δόξα και εύτυχια... Η Τί τραγουδούν; Έλαβε η στήλη ένα γράμμα από το εξωτερικό που ρωτά να μάθει τις τελευταίες ελληνικές επιτυχίες σε ελαφρά τραγουδιά που υπάρχουν σε δίσκους γραμμοφώνου: σαν πρώτη διαλογη σημειώνουμε: «Αγάπη πούγινε δίκοπο μαχαίρι», «Τελευταία νύκτα», «Ο κόσμος πάει κι' έρχεται», «Σπαστά όλα κι' άγάπα με»... Η Έλληνοαμερικανική. Σπό εβδομαδιαίο περιοδικό «Τάιμ» διάβασα το ανέκδοτο: Μιά Αμερικανίδα που ζει στην Ελλάδα φωτογραφίζεται μπροστά στα ερείπια ενός αρχαίου ναού και λέει στον φωτογράφο: «Προσέξτε μη πάρετε μαζί και το αυτοκίνητο. Οι συγγενείς μου θα νομίσουν πως έγω τρακάρισα και τις έριξα τις κολώνες»... Η Ζητείται έ-βδ ομοιο... Λέγουν ότι η Μπαρμπαρα Χάττον δεν συναντάται παρά σπανιότατα με τον έκτο σύζυγό της, τον Γερμανό βαρόνο Φόν Κράμ, για τον οποίο, άλλωστε, δεν έχει ακόμη κατορθώσει να πάρει άδεια εισόδου εις τας Ηνωμένες Πολιτείας. Το διαδότηριο του διασώμου τενίστα περιμένει θεώρησι από τον περασμένο Νοέμβριο, που έτέλεσε τους γάμους του με την άτυχη πολυκατομυμυριοχ... Η Νέο ζευγάρι... Η «Χριστίνα», το περίφημο κότερο αποκτά σύντροφο. Ο κ. Άριστ. Ωνάσης αγόρασε εις τον Καναδά ένα θαυμάσιο γιγώ με τέσσαρα κατώματα, που είχε ναυπηγηθεί το 1927 για τον δούκα του Ουέστμινστερ. Το όνομα του νέου αποκτήματος, «Φάντασμα»... Η Ξελεξίς. Ο κόμης Μανολίνο Μπορομέο, νέος Ιταλός, γνωστός στας Αθήνας με φίλους και συγγενείς —η γυναίκα του, η ωραιολάτρη Μάρτσια, είναι Ελληνικής καταγωγής, γένους Σκουζέ— παρουσίασε στη Νέα Υόρκη την πρώτη του έκθεσι «Ρεαλιστικών τοπίων», όπως ονομάζει την εξαιρετικώς μοντέρνα ζωγραφική του. Οι κριτικοί δεν έχουν ακόμη εκφέρει γνώμη... Η Μικρά μουσικά. Προς μεγάλην αγανάκτησιν των ειδικών, απεκαλύφθη ότι πολλά μοντέλα με θαυμάσιο δέρμα, όχι μόνον δεν υπακούουν στους νόμους και δεν πασαλείβονται συνεχώς με κρέμες, αλλά σαπουνίζουν το πρόσωπό τους με ανδρικό σαπούνι ζυρίσματος και με ανδρική δούρτσα, σύστημα που καθαρίζει και τονώνει την κυκλοφορία... Η Χρήσιμοι φίλοι. Ο έπαρχιώτης σύζυγος πάει στο Παρίσι το Σαββατοκύριακο για δουλειά. Όπως δεν γυρίζει την καθωρισμένη ώρα, η νέα σύζυγός του ανησυχεί. Ψάχνει τις διευθύνσεις των φίλων του και τηλεγραφεί σε τρεις τους την ερώτησι: «Μήπως ο Ζάν είναι σπίτι σας;» Το ίδιο βράδυ έλαβε από όλους την ίδια απάντησι: «Ναί, ο Ζάν είναι σπίτι μου»... 444

Η ΛΑΡΚ ΚΕΡΤΙΣ φοράει τα σπάνια κοσμήματα του Ιμαραγιά Σαχίμπ Μπαχαντούρ, που εξετέθησαν τελευταία στη Νέα Υόρκη. Το περιδέραιο έχει στο κέντρο ένα διαμάντι ροζ χρώματος. Το σμαράγδι του δακτυλιδιού είναι εκατό καρατιών. Και το στέμμα είναι στολισμένο με έφτα πολύτιμα πετράδια, που συμβολίζουν τους πλανήτες.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!... Η Ρενέ Λεμπ, η διάσημη τραγουδίστρια των νυκτερινών κέντρων, αποφάσισε να λανσάρη το νέο της τραγούδι «Ο νόμος των δρόμων» με τό... χωνί —μέθοδο που θυμίζει μάλλον πολιτική αναμόρφωσι...

● **ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΝ** μία ιστορία φυλακισμένων σε αληθινές φυλάκες και τους ζητούν να παίξουν φούτ - μπάλ.

—Τί κάνετε αυτού; ρωτά ο σκηνοθέτης. Γιατί μαζεψήκατε δώδεκα; Ο κανονισμός απαιτεί ένδεκα μόνον.

—Ναί, χαμογέλασε ένας από τους φυλακισμένους. Μα γι' αυτό και είμαστε κλεισμένοι εδώ μέσα: κάνουμε ζαβολιές!

● **ΤΡΕΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ:** Ένας κυνηγός στην έσοχη βλέπει κατάπληκτος να περνούν τρέχοντας μπροστά του, πρώτα μία γυμνή κοπέλλα και, πίσω της, δύο άνδρες με στολή. Ένας τρίτος, με άσπρα ρούχα κι' αυτός, ακολουθούσε κουβαλώντας ένα κουβά με άμμο.

—Τί συμβαίνει; ρωτά ο κυνηγός τον άνθρωπο με την άμμο.

—Το κορίτσι δραπέτευσε από το αναμορφωτικό και πρέπει να το πιάσω! φώναξε ο άνθρωπος τρέχοντας λαχανιασμένος.

—Καλά, μα ή άμμος τί σου χρησιμεύει;

—Βλέπετε, εγώ την έπιασα όταν δραπέτευσε χθές και οι άλλοι μούδωσαν την άμμο για εχάντικαπ.

● **Ο ΓΙΑΤΡΟΣ:** —Ο δέχας σου βγαίνει πιο εύκολα σήμερα το πρωί.

—Ο άρρωστος: —Φυσικά! Έστερα από τόση εξάσκηση όλη τη νύχτα!

● **ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ:** Ο Μάκ Τάβις συναντά στο δρόμο τον Μάκ Ντόναλντ που είχε να δει πολλόν καιρό κι' αρχίζουν τις κουβέντες. Ξαφνικά, ο Μάκ Τάβις σταματά:

—Αγαπητέ μου! Μα εσύ δεν τραυλίζεις πιά! Πώς κατάφερες να γιστρευτής;

—Μόνος μου! Την ημέρα που τηλεφώνησα υπεραστικά, από το Άμπερ-ντν στο Λονδίνο.

● **ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ** Αμερικανών επιστρέφει από διακοπές στην Εύρωπη. Οργανώνονται ένα μεγάλο πάρτυ και εκεί διηγούνται τα ταξίδια τους.

—Πήτε μου, ρωτά κάποιος. Έπισκεφθήκατε την Μασσαλία;

—Ω, νήαρ! όμολογεί η κυρία. Δεν είμαι καθόλου δεσεία. Βλέπετε τα ελαιοκίτριά τα αγοράζε πάντα ο άνδρας μου.

● **Ο ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΣ** κύριος θέλει ν' αγοράζει πάντα, δτι καλύτερο υπάρχει. Πηγαίνει σ' ένα κατάστημα μουσικών οργάνων και ζητά να δει το πιο ακριβό βιολί τους. Ο υπάλληλος του δείχνει ένα «Στραντιδάριους» του 1730, που κοστίζει τριανταπέντε χιλιάδες λίρες.

—Κατασκευή του 1730; παρατηρεί ο νεόπλουτος κύριος. Και ή εταιρία που το κατεσκεύασε ύφισταται ακόμη;

—Φυσικά, όχι!

—Τότε δεν το θέλω, εξηγεί ο κύριος, γιατί πρέπει να σκέπτομαι και το ζήτημα των ανταλλακτικών.

ΔΙΕΚΔΙΚΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ της «Μίς Νέα Υόρκη» μαζεύτηκαν προ ήμερών σ' ένα ξενοδοχείο της πόλεως έπτά κορίτσια —οι μόνες υποψήφιες μετά την τελευταία επίλογή. Στο κέντρο διακρίνεται ή Πέγκυ Ραίη που έχει, όπως ψιθυρίζεται, τις περισσότερες πιθανότητες επικρατήσεως...

ΤΙ ΛΕΝΕ:

“Όσο και να μη θέλη κανείς να κάνει πονηρές σκέψεις, όταν ένας φίλος παντρεύεται, δεν μπορεί να μη συλλογιστή πως κάποια μέρα θα παίξη ρόλο παρηγορητού...”

Φρέντ Τζάκσον

“Αν έπρεπε ν' ανεχόμαστε στους άλλους όλα αυτά που επιτρέπουμε οι ίδιοι στον εαυτό μας, ή ζωή δεν θα ήταν πιά ανεκτή.”

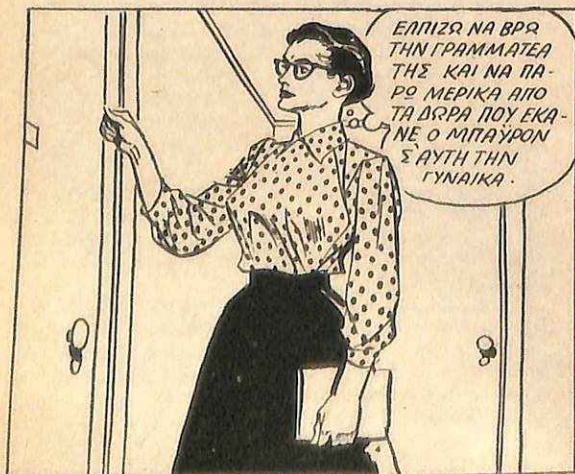
Έντν Σμιθ

● **ΕΝΑ ΑΓΟΡΑΚΙ** με τη μαμά του πηγαίνει στον ζωολογικό κήπο να δει το κλουβί με τις μαιμούδες. Με πολύ ενδιαφέρον, παρακολουθεί ένα γορίλα που πλησιάζει σιγά - σιγά ένα γορίλακι, του αρπάζει από τα χέρια το παιχνίδι του κι' αρχίζει να παίζει μοναχός του.

—Κύττα μαμά! λέει ο μικρούλης. Αυτός κάνει σαν τον μπαμπά!

● **ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ** επέτειο των γάμων του, ρώτησαν τον Χένρυ Φορντ ποιά ήταν ή θεωρία του για μία εύτυχισμένη σύζυγική ζωή. Απάντησε πως ήταν ή ίδια που έκανε τ' αυτοκίνητά του να επιτύχουν: «Μείνετε πιστός στο ίδιο μοντέλο!»

Pin Kίρμπυ

Pin Kίρμπυ

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ' ΑΣΤΡΑ

Για την εβδομάδα από 21 — 27 Μαΐου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου - 20 'Απριλίου: Οί έκρήξεις θυμού θα μειώσουν την δημοτικότητά σας. Να σκεφθήτε λογικά τις μελλοντικές επαγγελματικές σας ενέργειες, ώστε να μην απογοητευθείτε χωρίς λόγο. Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 6.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου - 20 Μαΐου: Καινούργιοι όριζοντες ανοίγονται στους επιχειρηματίες. Γενικά τὰ άστρο εύνοούν τις συντονισμένες προσπάθειες στον οίλωναμικό και αίσθηματικό τομέα. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατον, αριθμ. 9.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου - 21 'Ιουνίου: Να έχετε κατανόηση στις δύσκολες στιγμές της ζωής των ανθρώπων του περιβάλλοντός σας. Οί συννεφισμένες ημέρες θα περάσουν σύντομα αν εργασθήτε πιο άποδοτικά. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, αριθ. 6.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν. - 22 'Ιουλίου: Τα παθήματα πρέπει να σας γίνονται μαθήματα. Μάθετε να στηρίζεσθε στις προσωπικές σας δυνάμεις και να μη παρασύρεσθε από τις κολακείες των φίλων σας. Αναταυθήτε. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, αρ. 1.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου - 22 Αύγουστου: Δεν πρέπει να εκπλαγείτε από τις εύχαιστές εξελίξεις των υποθέσεών σας. Έχετε υποφέρει αρκετά τον τελευταίο καιρό και δικαιούσθε λίγης εύτυχίας. Έχετε θάρρος. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, αριθ. 3.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ. - 22 Σ'εβρίου: Τα κοιουμπολιά των κοινωνικών σας σχέσεων δεν πρέπει να σας πικρανουν. Αυτή την εβδομάδα έχετε μια ιδιαίτερη εύνοια των άστρον και μπορείτε να επιχειρήσετε τὰ πάντα. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, αριθ. 5.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ. - 22 'Οκτωβρίου: Προσπαθήστε να τὸ ρίξετε λιγάκι έξω. Μερικές διακεδάσεις με πολύ φιλικές συντροφίες θα σας ξεκουράσουν. Μία οικονομική σας ύποθεσις θα λάβη εύχαιστη τροπή. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, αριθ. 4.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ. - 22 Νοεμβρ.: Πάντοτε παρασύρεσθε από τούς συναίσθηματισμούς και την έμφυτή σας συμπόνοια. Κανείς όμως δεν θα σταθή στις δυσκολίες σας. Γίνετε λίγο εύγιστος για να επιτύχετε! Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, αριθ. 6.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.: Μία ενέργειά σας που σας είχε βάλεϊ σε σκέψεις, έρχεται τώρα να δικαιώσει τις προσπάθειές σας. Πολλοί φίλοι σας θα σας εγκαταλείψουν. Δεν πρέπει να τὸ πάρετε κατάκαρδα. Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 2.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ. - 19 'Ιανουαρ.: Μία αίσθηματικής φύσεως ύποθεσις που την θεωρούσατε τελείως χαμένη, θα κερδηθί. 'Η γραμμή που έχει χαραξί η τύχη δεν αλλάζει. Ένδιαφερόμενη για την οικογένειά σας. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, αριθ. 2.

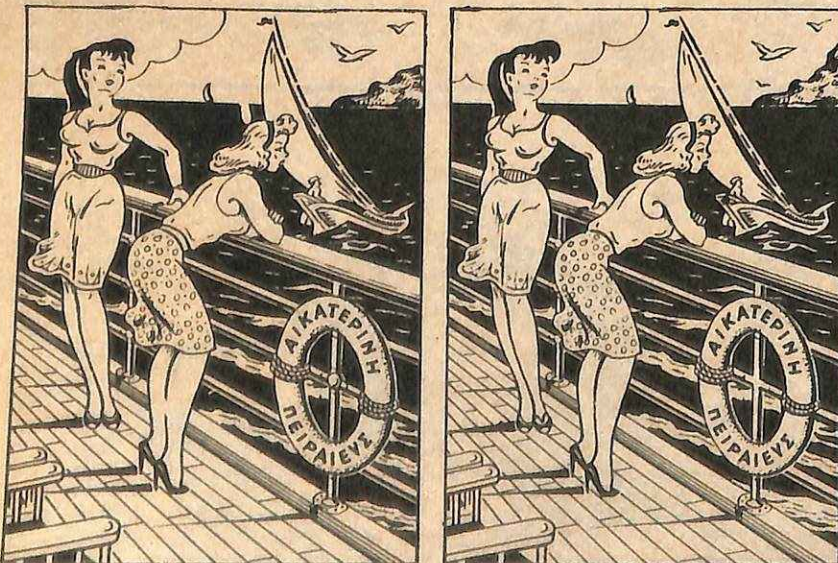

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν. - 18 Φεβ'ρίου: Δεν μπορείτε δυστυχώς να τὰ δρήτε όλα σ' έναν άνθρωπο. Κανείς δεν είναι τέλειος, ούτε και σεις οί ίδιοι! Προσπαθήστε να γίνετε εύτυχης με όσα σας προσφέρ η ζωή. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατον, αριθ. 4.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Μερικοί διπλωματικοί έλιγμοί θα σας διευκολύνουν ν' άντεξελλεστε από την δύσκολη αυτή καμπή της ζωής σας. 'Η εργασία σας θα παρουσιάση άνοδο. Θα πάρετε χρήματα. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, αρ. 6.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τὸ δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τὸ πρώτο σε 10 σημεία. Μπορείτε να τὰ δρήτε;

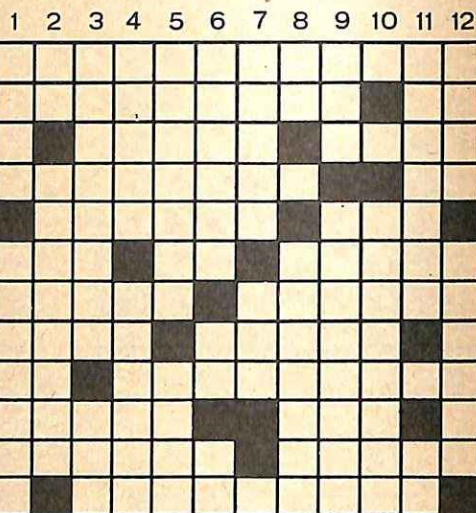
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Πολλοί τὰ αγοράζουν αντί για γνήσια μπαμπούνια...
2. Κάτοικος μίας χώρας αλλά και τίτλος ενός φίλου από ένα έργο του Μίκα Βαλτάρι — Βυζαντινός μουσικός φθόγγος.
3. Έπιφανής Γερμανός γλύπτης τὸν πρώτου ήμισος τὸν 18' αιώνα (σημειώνει «κομπόν» γερμανιστί) — Έλληνικά μετάξια.
4. Είναι οί Άγγλοι στην Κύπρο... στο φέριμό τους — Άριστος άγωγός τὸν ηλεκτρισμού.
5. Ρήτωρ εκ Χαλκίδος, διδάσκαλος τὸν Δημοσθένους — Όργανα αίσθησων (άντιστρ.).
6. Πρόεδρος — Άναφορ, άντωνυμία — Πάσα φυτική, ζωική ή άρυκτη ούσια χρησιμοποιούσα εις παρασκευήν φαρμάκων.
7. Ένα τέτοιο τύπο παριστάνει ο Φάλσαφ στον «Ερρίκο Δ'» τὸν Σαίξπηρ (δημ.) — Μεγάλη όχυρά πόλη τὸν Βελγίου.
8. Θα την βρῆτε μεταξύ Μικόνου και Άνδρου — Άμερικανική λουτρόπολις.
9. Σεικόλις μέτρον έπιφανείων — Άρχαίος φιλόσοφος και ποιητής, ο Κολοφώνιος έπιλεγόμενος μετασχών τῆς ιδρύσεως τῆς Έλεατικής σχολῆς (αίτ.).
10. Εις τὸν μεγαλύτερων μουσικών τὸν κόσμου — Παραπέμπει.
11. 'Η αυτή με την 5 α' οριζοντίαν λέξις — Με την γενεάν συγγενῆς.
12. Χορταρικά τῆς άνοιξης, έναρθρ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. «Όποιοι έρωτά... μαθαίνει σωστόν (παροιμ.) — 'Η τὸν ήχου μετριέται.
2. Άρθρον — Υπάρχει σε κάθε σύγχρονον αίσθυσαν λουτρού (γεν.).
3. Είναι πάντοτε αίσθητή τὸν χειμῶνα (αίτ.) — Όρος τὸν σκακιού.
4. Άρχαία πόλις τῆς Μ. Άσίας, ή γενέτειρα τὸν περιφύμου θεοσού.

- φου Άπολλωνίου — Σημείον τὸν νισμού, έναρθρως.
5. Μία επικλήσις τὸν Άπόλλωνος εις τὰς Θέδας — Γενική αριθμητική επιθέτου.
 6. Θρησκευτική τροφή, άνάρθρως — 'Η δοτική μίας χρονικής περιόδου (προφερ. μαζί) — Μουσικός φθόγγος.
 7. Υποκορ. άνδρικού όνόματος που έορτάζει την 8ην Νοεμβρίου — Πρώτον συνθετικόν πολλών λέξεων τῆς δημοτικής που έχουν σχέσιν με τὸν ήλιον και... τις έλπες.
 8. 'Η γραφή τὸν μικρού «ροκ» στο σκάκι — Συγγενῆς με την άσυνφωνίαν λέξις.
 9. Άντιστροφή προσώπ. άντωνυμίας — «Στην μπάντα»... από την άνάποδ.
 10. Αυτό βγάζει μάτι... παροιμιακά (ένάρθρως).
 11. Συναγωγή συμπεράσματος γενικού εκ πολλών μερικών κρίσεων (λογικ.) — Κτητικών.
 12. Έπαρχία τὸν νομού Κεφαλληνίας — Βυζαντινόν όργανον, έναρθρως (δημ.).

ZIGK ZAGK

Ό σκοπός τὸν ενδιαφέροντός και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και όμαδικού παιχνιδιού, είναι να πιτύχη κανείς όσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέξεων.

Αρχίστε λοιπόν από οποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήστε από τὸ τετράγωνο αυτό σε οποιαδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, οριζοντίως, καθέτως ή διαγωνίως, προσπαθώντας να διαβάσετε την μεγαλύτερη λέξι που μπορείτε να βρῆτε. Σημειώσετε τώρα τη λέξι, που βρίκατε και σῆστε στα τετράγωνα τα γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα για μίαν άλλη λέξι και συνεχίστε έως ότου δεν μπορείτε να βρῆτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξι των δύο γραμμάτων μετρήσατε 1 βαθμό. Για κάθε λέξι των 3 γραμμάτων μετρήσατε 3 βαθμούς. Για κάθε λέξι των 4 γραμμάτων μετρήσατε 5 βαθμούς. Για κάθε λέξι των 5 γραμμάτων μετρήσατε 7 βαθμούς. Για κάθε λέξι των 6 γραμμάτων μετρήσατε 9 βαθμούς. Για κάθε λέξι των 7 γραμμάτων μετρήσατε 11 βαθμούς. Για κάθε λέξι των 8 γραμμάτων μετρήσατε 13 βαθμούς. Για κάθε λέξι των 9 γραμμάτων μετρήσατε 15 βαθμούς.

Για κάθε λέξι των 10 γραμμάτων μετρήσατε 17 βαθμούς. Και ούτω καθ' εξής, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα. Προσθέστε τώρα τὸ σύνολο των βαθμών που μετρήσατε να πετύχετε. Βαθμοί από 1 - 29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΛΙΑ». Βαθμοί από 30 - 35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 36 - 40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 41 - 45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

*ΑΛΕΚΤΟΡ.

Οδο πορφυάοχη κι αν είδοτε

μήν παραλείπετε ποτέ τὸν καθημερινό καθαρισμό τῆς επιδερμίδος σας.

• Τὰ Καλλυντικά, οί εκκρίσεις τὸν δερματος, οί σκόνες από τις δουλειές τὸν σπιτιού ή από την κίνησι τὸν δρόμο, σκληραίνουν ένα μίγμα, που φράζει τούς πόρους, έμποδίζει την «διαπνοή» τῆς επιδερμίδος και συντελεί στον γρήγορο μαρασμό της.

• Γι' αυτό, ιδίως τὸν θρόδυ προ τὸν ύπνου, επιβάλλεται ο καθαρισμός τὸν προσώπου σας με τὸ άγνό ΓΑΛΑΚΤΑΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΠΑΝ «ΜΕΛΠΑΝ». Έτσι αποφεύγετε τὸ σασπύνισμα, που άργά ή γρήγορα θα βλάψη άνεπανόρθωτα την επιδερμίδα σας. Μετά τὸν καθαρισμό χρησιμοποιήτε κρέμα Λανολίνη Μελάν ως τροφή τὸν δερματος.

ΜΕΛΠΑΝ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΤΟΥ ΤΥΖΑΛ

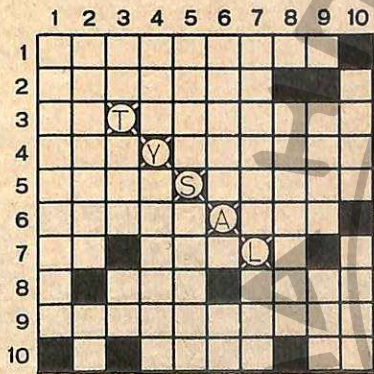
ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ (Γωνία 'Ελ. Βενιζέλου — Πατησίων)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. «Τὸ κρυφό... και στο φανερό βγαίνει» (παροιμ.).
2. Μέγα τύμπανον (τουρκ.).
3. Γενική άντωνυμία — Σ αυτούς ανήκουν και οί Τσέχοι (αίτ.).
4. Όρος τὸν σκακιού — Καταλαμβάνει συχνά τούς δνειροπόλους, έναρθρως.
5. Όνομα πολλών Σκανδιναβών ήγμόνων — Μετέβαλε την ράβδον τὸν εις όφιν.
6. Υφούνται μεταξύ Μεσσηνίας και Άρκαδίας — Σημείον αριθμητικής πράξεως.
7. Παραπόταμος τὸν Δουνάβιως — Αποτελούνται από επιλέκτους μαχητάς (άρχικά).
8. Κούκλα ζωντανή... όταν εκλεγῇ — Χωρίζεται από τὸν Όλύμπου δια τῆς κοιλίδος των Τεμπάν.
9. Με την ένστικτον συγγενῆς λέξις.
10. Έψηφισεν ύπέρ τῆς Γερμανίας — Έν αυτή έγεννήθη ο Έπίχαρμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. α' Όπου δεν υπάρχει... δουλεύουν τὰ πόδια, λέγει μίαν γνωστή παροιμία.
2. Άκατάστατος (αίτ.) — Υγρὸν σύμφωνον.
3. Τε χρόνια τὸν μικρότερου έκλογέως — Διπλασιασόμενον συαίρει τὸν άγρίου, είναι μονοί (γεν.) — Νουοπλήσια.
4. Εις τοιαύτη μοίραν δεν υπάρχουν διακρίσεις (αίτ.) — 'Η δοτική ενός Εύρωπαίου.

κὸν χωρὸν (1777 - 1856) — Οί καλές είναι σάν δεύτερη συγγένεια (δημ.).

5. α' Η... σου σαν δειψά τὸ νερό μη χύνῃς έξω» (παροιμ.) — Τέτοια λουλούδια δεν υπάρχουν άφθονα.
6. Έξανθηματική νόσος — Μουσικός φθόγγος.
7. Γνωστή κρέμα καλλυντική (γεν.) — 'Η γενέτειρα τὸν Άδρασμ.
8. Πλήθος ανθρώπων και ίδια παιδιών, άντιστροφῶς (δημ.).
9. Τὸν δρομάδον είναι μονοί (γεν.) — Νουοπλήσια.
10. Εις τοιαύτη μοίραν δεν υπάρχουν διακρίσεις (αίτ.) — 'Η δοτική ενός Εύρωπαίου.

Η ΛΥΣΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

ERRES
radio

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΕΙΣΑΓΟΓΕΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

P.E.A.
ΟΔΟΣ ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16
ΤΗΛΕΦ. 24.458

Servis **Kenwood** **Gibson**

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΖΑΝΙΟΥ 8 - ΤΗΛ. 27-838
ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 - ΤΗΛ. 23-66

(Συνέχεια από σελ. 29)

»Υπήρξα ὁμῶς ἀνόητος, ὅπως καὶ ἡ Μύριαμ, διότι καὶ ἐγὼ ἐπίστευσα εἰς τὴν Σαλώμην... Ὁ

Τὸ ἔγγραφο τοῦ Πόντιου Πιλάτου ἔπρεσε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Τόση ἀδικία, τέτοια σκληρότης, αὐτὴ ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ ἀδιαφορία ποὺ ἔκαναν κακό. Τί θρωμερὸς παλιάνθρωπος ποὺ ἦταν ὁ Ἰάσων! Ἡ κακομοῖρα ἡ Μύριαν!...

(ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΤ: Κατὰ τοὺς Ἐγγελεσιστας, ὁ Καϊάρας ἔπαιε πρωτεύοντα εὐλοῦν στὸν Σταυρὸν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ συγγραφεὺς ὅμως τοῦ διηγήματος, μὰς παρουσιάζει τὴν διαγωγή τοῦ Ἀρχιερέως μὲ τρόπον καθεῖς ἄλλο παρά... ὁρθόδοξον. Ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ, θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ «λύσις» τοῦ αἰνίγματος «Τί βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα: ἡ τίγρις ἢ ἡ κοπέλλα;» εἶναι ἀπολύτως πρωτότυπος. — Σημειώσωμεν ἀκόμη, ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν πλήρη γνώσιν τῶν τριῶν αὐτῶν συνεχόμενων, ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτων ἱστοριῶν, θὰ πρέπει νὰ διαβάσουν στὸ 23ον τεῖχος μας τὸ διήγημα τοῦ Φράγκ Στόκτον «Η ΚΟΠΕΛΛΑ ἢ Η ΤΙΓΡΙΣ» καὶ στὸ 24ον τεῖχος μας, τὸ ἄλλο ἀνάγνωσμα τοῦ ἰδίου συγγραφέως «Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΔΙΣΤΑΓΜΩΝ»).

5

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

SWISSAIR

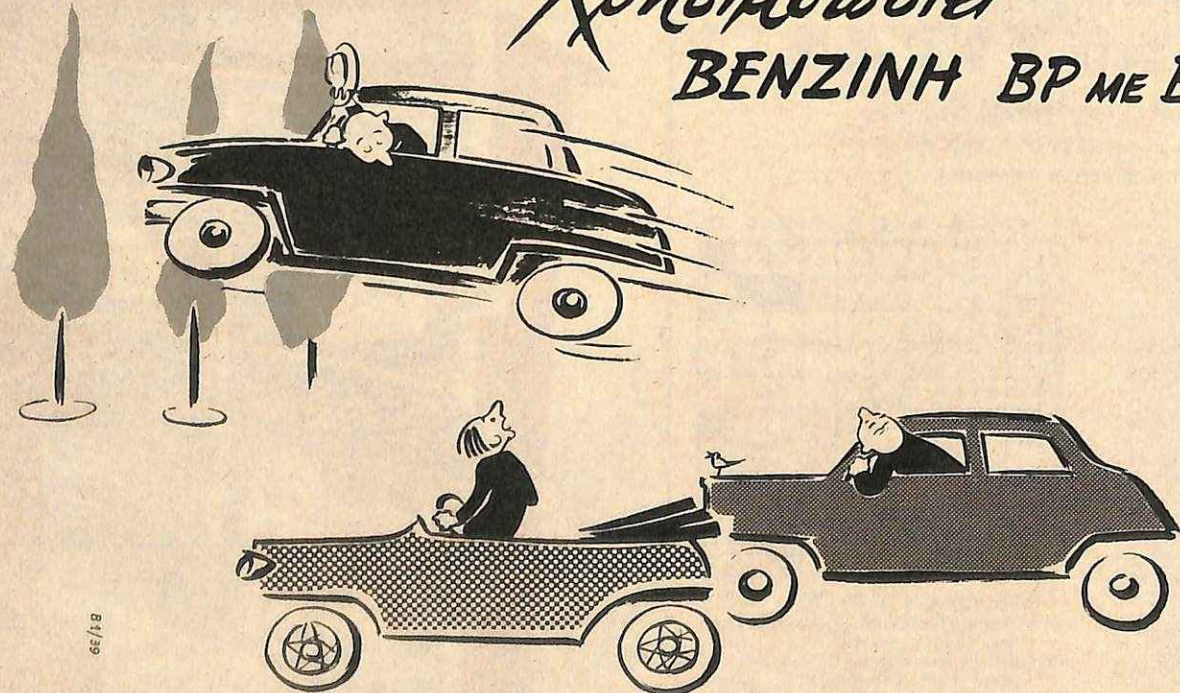
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 32.100 34.900 20.416 20.053

ΛΥΣΕΙΣ

ΚΑΘΕΩΣ: 1. ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ. 2. ΑΤΣΑΛΟΝ — ΡΩ. 3. ΚΑ' (21)
— ΤΑΜ — Μ.Μ. 4. ΡΟΣ — ΦΙΛΙΕΣ. 5. ΑΥΛΗ — ΑΟΣΜΑ. 6. ΙΛΑΡΑ
ΦΑ. 7. ΝΙΒΕΑΣ — ΟΥΡ. 8. ΤΣΟΥΡΜΟ. 9. ΥΒΩΝ — ΣΟΚ. 10. ΙΣΗΝ
— ΔΑΝΟ.

Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ & ΣΙΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΕΚΘΕΣΙΣ - ΠΩΛΗΣΙΣ : ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ & ΘΗΣΕΩΣ - ΤΗΛ. 21.516

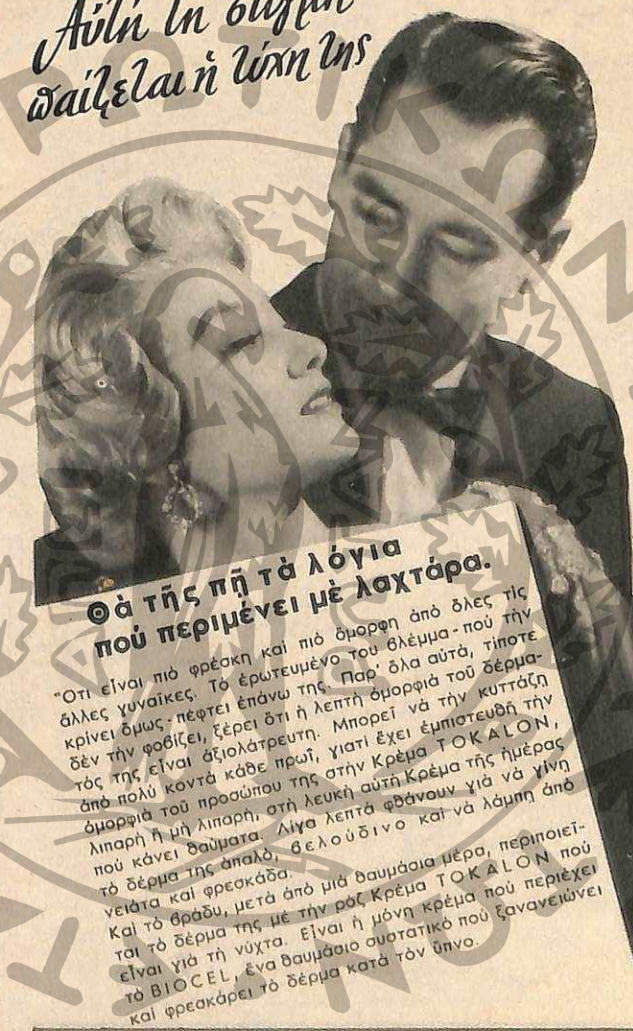

BENZINΗ

δίνει φτερά στο

ΜΕ BP 08
αυτοκίνητό σας!

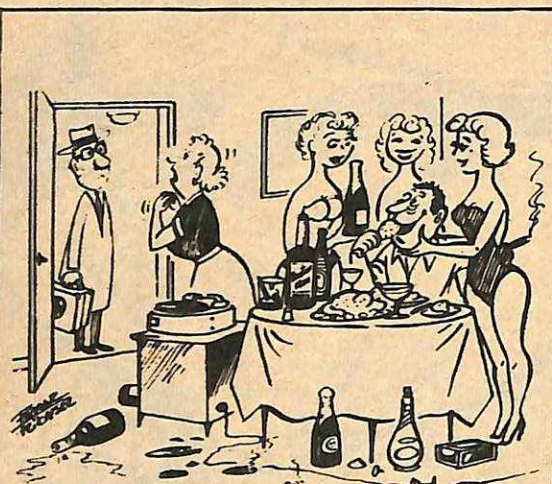
Θά τῆς πῇ τὰ λόγια
πού περιμένει μὲ λαχτάρια

Θα της πηλύνει το πρόσωπό της που περιμένει με λαχνη

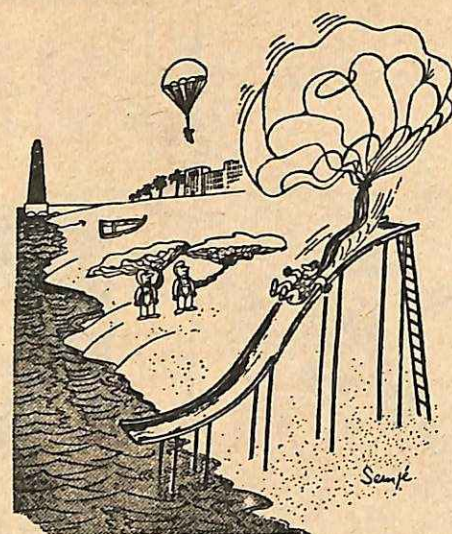
Ότι είναι πιο φρέσκι και πιο όμορφη από όλες τις άλλες γυναίκες. Το ερωτεύμενο του ελέμνη-πού την κρίνει όμως, πεφτεί επάνω της. Παρ' όλα αυτά, τίποτε δεν της φοβίζει, ξέρει ότι η λεπτή όμορφη του δέρματός της είναι αξιολάτρευτη. Μπορεί να την κυττάζει από πολύ κοντά κάθε πρωί, γιατί έχει έμπιστευθεί την όμορφή του προσώπου της στην Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, που κάνει λαμπρά. Λίγα λεπτά φάνουν για να γίνει το δέρμα της απαλό, δελουδίσιο και να λάμπει από νεοτάτα φρεσκάδα.

Και το θράδυ, μετά από μία θαυμάσια μέρα, περιποιείται το δέρμα της με την ροή Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ που είναι για τη νύχτα. Είναι η μόνη κρέμα που περιέχει το BIOCEL, ένα θαυμάσιο φυσικό ποί ξανανέοι και καί φρεσκαρεί το δέρμα κατά τον ύπνο.

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Τρέξτε, γιατρέ μου! Νομίζει ότι αύριο είναι το τέλος του κόσμου!

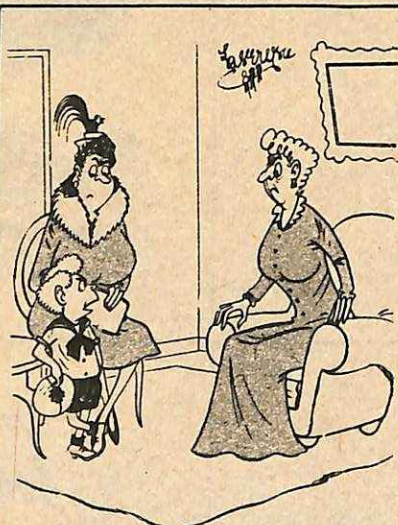
—Ατυχος, ό καημένος!

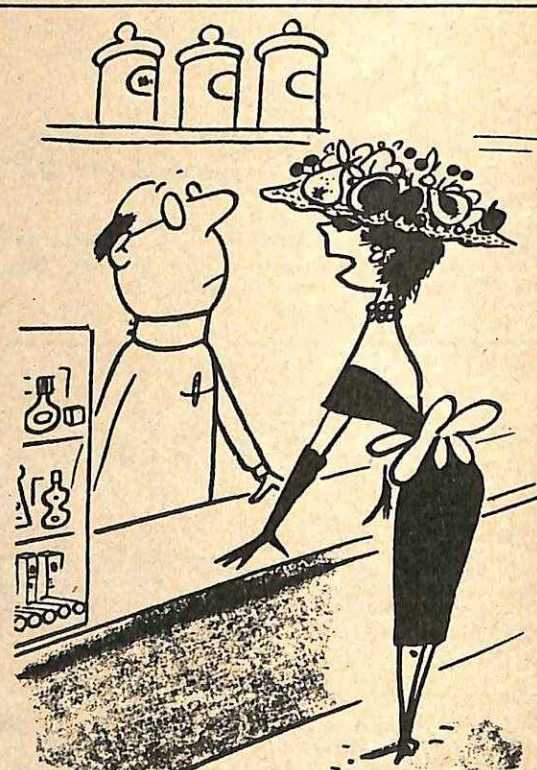
—Είναι ό γυιός μου... του μαθαίνω τó έπάγγελμα...

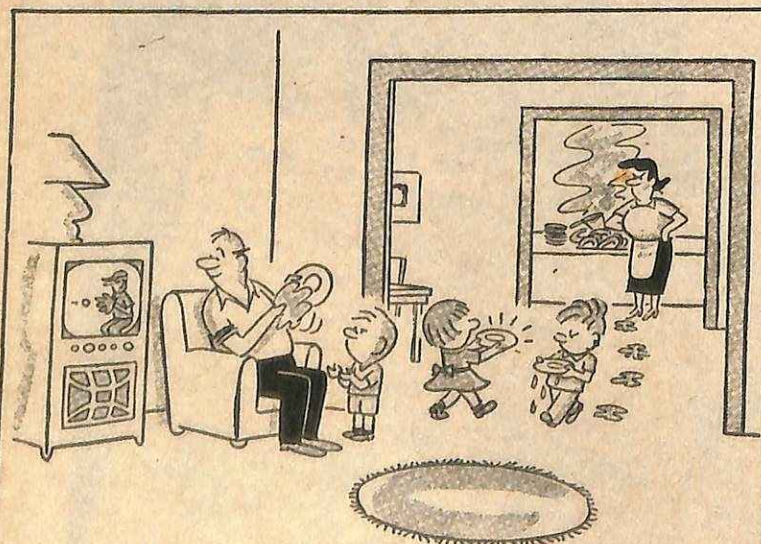
—Όχι, όχι, μñν κλείνης, χρυσή μου! Μπορούμε νά μιλήσουμε ακόμα ένα τεταρτάκι!

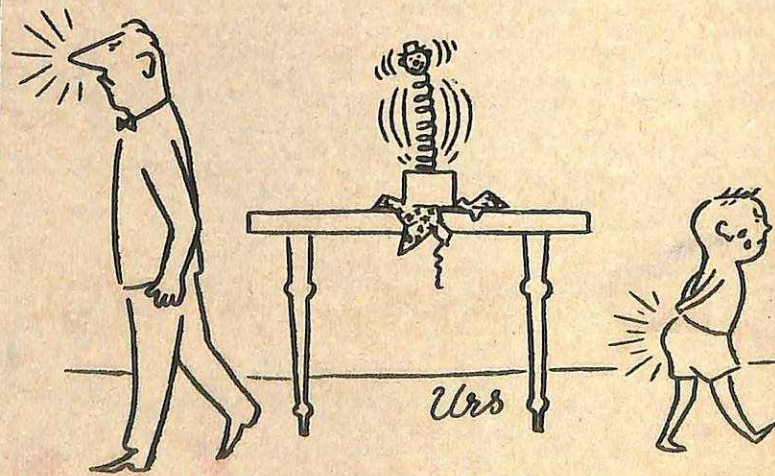
—Εγώ ήθελα νά πάω στón Καραγκιόζη, αλλά ή μαμά μου είπε ότι θά διασκεδάζα περισσότερο μαζί σας.

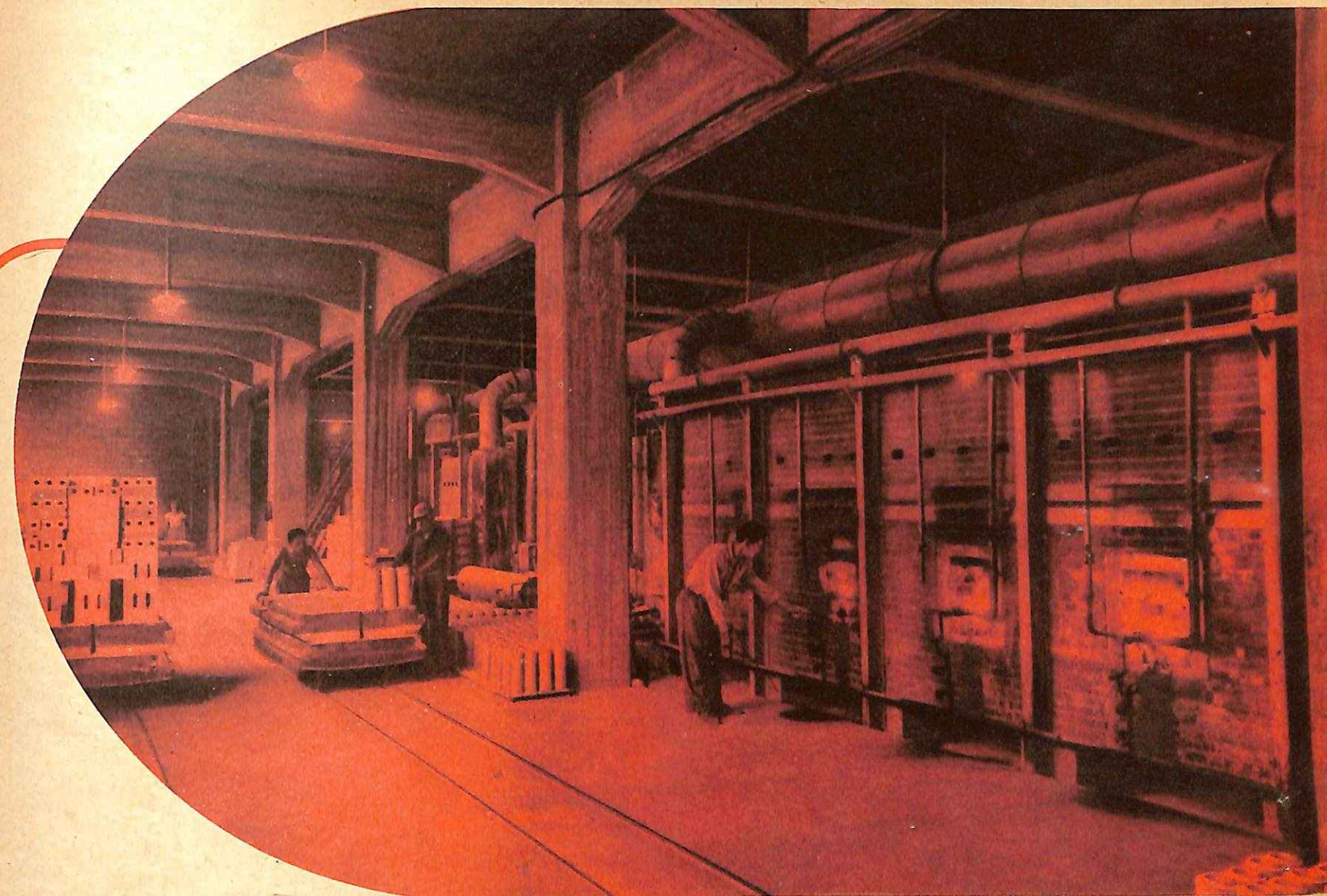
—Έχετε κανένα φάρμακο γιά τά σκουλήκια τών φρούτων;

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

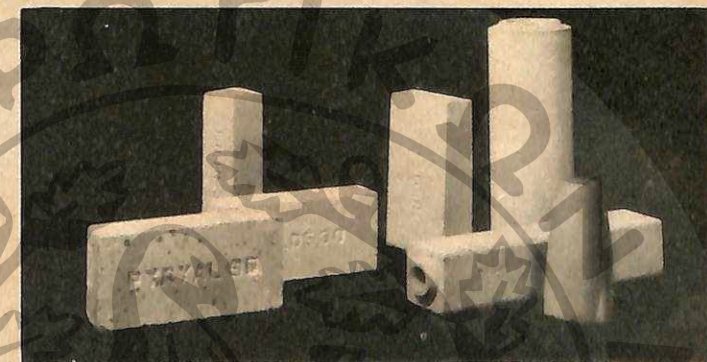
ΚΛΙΒΑΝΟΣ ΟΠΤΗΣΕΩΣ ΠΥΡΟΤΟΥΒΛΩΝ, ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ 16 ΤΟΝΝΩΝ ΑΝΑ 24ΩΡΟΝ

Τό τμήμα πυριμάχων τής 'Ανωνύμου 'Ελληνικής 'Εταιρίας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων παράγει είς τας νέας του εγκαταστάσεις πυρίμαχα και όξύμαχα κεραμευτικά προϊόντα διαφόρων ποιοτήτων διά κάθε βιομηχανίαν.

Ή τεχνική ύπηρεσία του τμήματος αυτού είναι πάντοτε πρόθυμος νά έξυπηρετήση διά πληροφοριών πάντα ένδιαφερόμενον και νά μεριμνήση διά τήν καλήν και σύντομον έκτέλεσιν τών παραγγελιών σας.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ Δ.Ε.Η. ΣΤΟ ΑΛΙΒΕΡΙ

Κατά τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια ἡ Ἑλλάς ἀπέκτησε ἓνα σύστημα παραγωγῆς-μεταφορᾶς-διανομῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας ποῦ ἐνσωματώνει τὴν τελευταία λέξι τῆς Ἐπιστήμης καὶ Τεχνικῆς. Τὰ ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα τῆς ΔΕΗ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ διαφημιζόμενα ἀνάλογα ἔργα τῶν μεγαλυτέρων χωρῶν τοῦ κόσμου παρὰ μόνον κατὰ τὸ μέγεθος.

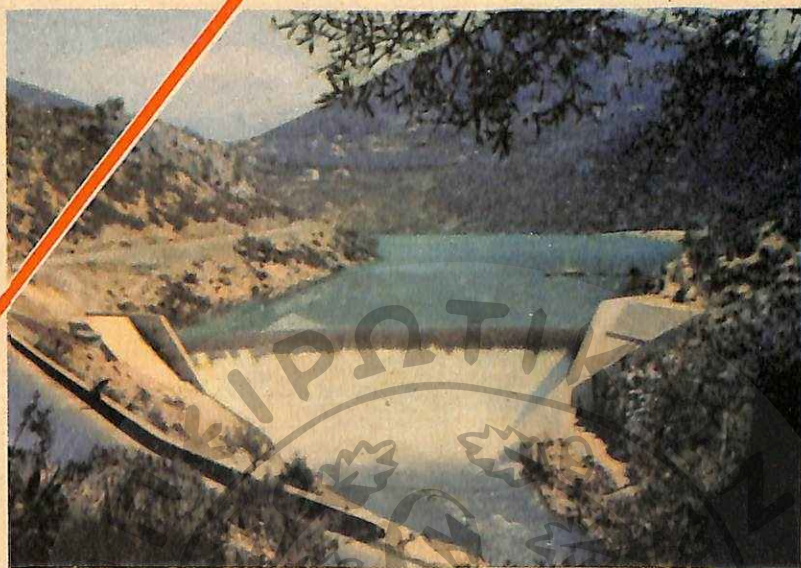
Τὸ Πρόγραμμα Ἑξηλεκτρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκτοπίζει τὸ λυχνάρι ἀπὸ τὰ χωριά μας καὶ διαδίδει παντοῦ τὴν διαύγεια τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός. Κάνει ὅμως κάτι περισσότερο: μὲ τὴν ἐξασφάλισι ἀφθόνου καὶ οἰκονομικοῦ ἡλεκτρισμοῦ, παραγομένου ἀπὸ ἐγχώριον λιγνίτην καὶ ἀπὸ ὑδατοπτώσεις, χωρὶς ἐξαγωγὴν συναλλάγματος, θεμελιώνει στερεὰ τὴν ἐκβιομηχάνισι τῆς χώρας καὶ τὸν συγχρονισμό τῆς γεωργικῆς καλλιέργειας.

Αὐξήσις τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς καὶ τῶν εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ μακροχρόνιοι σκοποὶ τοῦ προγράμματος τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἑλεκτρισμοῦ.

ΔΕΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΟΥΡΟΥ ΠΟΥ ΞΗΛΕΚΤΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΑΔΩΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΝ

